

אמא מספרת

אמא

מסתרת

מבחר האגדה לילדים

מצריכת

יצחק אבנר

הוצאת, פרסריס, סל-אביב

כל הזכויות שמורות

הוצאת ספרים "עמיהי" בע"מ תל-אביב

All rights reserved

Printed in Israel

וְעַלֹּו הָעֲגִדוֹת שֶׁבַּסֵּפֶר

1. פִּזְבִּימִים נוֹפְלִים, עַל סֵי הָאֲחִים גְּרִים . . . : : 9
2. שְׁמֵלֶת הַשִּׁבְחָה שֶׁל מְנַהֵלָה הַקְּטָנָה, יִצְחָק שְׁמֵנֶר . 11
3. מַעֲשֵׂה בְחוּטֵב עֲצִים, פ. א. 17
4. נִסִּיקָה צְפָרְדֵּעַ, עַל־סֵי הָאֲחִים גְּרִים 19
5. הַנֶּעֱצֵר הַנִּרְיָז, מְרוֹסִית יִצְחָק סִיכְמָן 23
6. הָאֵם הַגְּבוּרָה, עַל־סֵי סִיכְרִינִק 30
7. אַחַד־עָשָׂר בְּרַבּוּרִים, עַל־סֵי אֶנְדֶּרְסֶן 33
8. אוֹרֵי וְהַגְמָדִים, עַל־סֵי ס. נֶסְלִי 37
9. מַעֲשֵׂה בְּבֶן־דָּרֹר, מְנַסִּים גִּרְקִי, עֲבָרִית מ. אֶזֶרְבֶּץ 42
10. הַכֹּל לָהּ וְאֵין לָהּ מְאוּמָה, ו. אוֹסֶנְב 46
11. הַנֶּכֶד, שְׂאוֹל סְשֶׁרְנִיחֹבֶקְסִי 50
12. הַשָּׁמֶשׁ, הָרוּחַ וְהַלְבָּנָה, אֶנְדֶּה וְהִיתָ, עֲבָרִית ל. ג. . 53
13. צֵב, עֲכָבְרוֹן, עוֹרֵב וְיִצְלָה 56
14. הַנִּמְלָה וְהַחֲרִיֵּל, מִסְּעֵלִי אֶזֶרְבֶּץ 62
15. שֵׁשֶׁת אֲחִים, קִיבָה 64
16. מְנַה גְּדוּלָה, סֶלֶק טוֹלְדִרִין 69
17. עֶרְוֶנְגָּתָה שֶׁל שׁוֹלֵמִית, פ. א. 77

18. הנצור התועה, שלום אש. 78
19. הפנר, גוֹ-ציון בקצין. 82
20. פוטי. 85
21. השועל והכרם, על-פי העגדה. 89
22. הבית הקטן שבניצור, שרלוטת קול. 91
23. השבת אבדה, י. שטונברג. 96
24. נמצאה האבדה, עברית מ. א. 98
25. חיימי לפני שנתו, י. ל. שרז. 101
26. שיר ערש, בנוש קורצק, עברית ס. דם. 104
27. בר הפלאים, ש. גוֹ-ציון. 108
28. כפה אדמה, על-פי העמים גרים. 112
29. הכלכלב גורי. 118
30. זקנה והזדים. 120
31. הרוחון השוכב, סלק הילשרין. 125
32. שועל ותתול, ח. ג. גזאליק. 130
33. העורב הנגדרן, ססלי אומוס. 133
34. מצשה באבן אחת, יצחק פיקסן. 135
35. מר פיל-פליל ומר פרנגול-ברבול, לזין קישניס. 137
36. שני תישים. 140
37. לכולוכית, על-פי העמים גרים. 142
38. הגלעין, ל. ג. טולסטוי, עברית ר. דוידית. 148
39. קבצן או גוֹ-מלה, א. מ. תומס. 150
40. הכלכלב, אליעזר שטיינברג. 155
41. בגן-העדן, על-פי אנדרסן. 157

42. מעשה בשלישה גזרים, דברים י. א. 161
43. מי אשם? 166
44. העזים והדבורה, צחצח לקטנים" 169
45. קרנים 173
46. איבת עולם, אשר בנש 175
47. מעשה בשני עקברים, מרים רוס 179
38. העפרדע והצב, דודיון נקיון 185
49. הסט הקטן והגבור, על-פי העמים גרים 187
50. מעשה בטמנה קטנה, דברית רבקה דודית 193
51. הנקנה הטובה 198
52. כוסו של אליהו, מ. דודאליצור 203
53. רועת העזים, על-פי העמים גרים 207
54. בת הטוחן, על-פי העמים גרים 212
55. נגן וצ'נג, דברית א. נד 216
56. חקמתו של אפר, אוקנס טי מנן 219
57. סבא שואל חידות. 222

בוכים נוקלים

יִלְדָּה קִטְנָה הִיְתָה בְּאַרְץ. לֹא הָיָה לָהּ אָבָא
וְלֹא הִיְתָה לָהּ אִמָּא. הִיְתָה לָהּ בֶּק שְׂמִלָּה אֶחָת
לְגוֹפָהּ וּמִטְפַּחַת אֶחָת לְרֹאשָׁהּ. רַחֲמֹו עָלֶיהָ אֲנָשִׁים
טוֹבִים וְנָתְנוּ לָהּ פֶת-לֶחֶם. לְקַחְתָּהּ הַיִּלְדָּה אֶת פֶת-
הַלֶּחֶם וַיִּצָּאָה אֶל הַשָּׂדֶה.

בָּא לְקִרְאָתָהּ אִישׁ זָקֵן וְאָמַר לָהּ:
— רָצָב אָנִי, יִלְדָּה! אוֹלֵי יֵשׁ לָךְ כְּבֶרֶם-מָה
לְעֹלָמְךָ?

נִתְּנָה לִי הַיְלָדָה אֶת פֶּת־הַלֶּחֶם.

בָּאָה לְקִרְאָתָהּ תִּינוּקָת וְאָמְרָה לָהּ:

— קִרְ לִי, יִלְדָה! אוֹלֵי יֵשׁ לָךְ מִטְפָּחַת?

נִתְּנָה לָהּ הַיְלָדָה אֶת מִטְפָּחָתָהּ.

רָאוּ הַכּוֹכָבִים בְּשָׁמַיִם אֶת מַצְשֵׁי הַיְלָדָה וְאָמְרוּ

זֶה לָנוּ:

— הִבָּה גִּירָד וּנְשַׁחֵק עִם הַיְלָדָה הַטּוֹבָה הַזֹּאת.

הִתְחִילוּ הַכּוֹכָבִים נוֹפְלִים לְרִגְלֶיהָ, וּבְנִפְלָם הָיוּ

לְמַטְבְּעוֹת נוֹפְצוֹת שֶׁל כֶּסֶף וְזָהָב.

שְׁמֵלֶת הַשָּׁבֶת לִשְׁנֵי סָנֵה'לָהּ הַקֶּטְנָה

הִיָּתָה יִלְדָה קֶטְנָה – סָנֵה'לָהּ. תִּפְרָה לָהּ אִמָּא
 שְׁלָהּ שְׁמֵלֶת-שָׁבֶת הַדָּשָׁה; שְׁמֵלָה יָפָה, לְבָנָה.
 וְהָיָה בָּא הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי. הַשָּׁמֶשׁ כָּבַר נִטְתָּה
 לְשִׁלְצֵ. סָנֵה'לָהּ הַתְּבַרְחָה לְכַבֹּד הַשָּׁבֶת. לְבָשָׁה
 אֶת שְׁמֵלֶתָה הַדָּשָׁה וְשִׁמְחָה מְאֹד. שְׁמִיחָה הִיא,
 שְׁמִיחָה אִמָּא שְׁלָהּ.

יֵצְאָה סָנֵה'לָהּ מִן הַבֵּית לְטִיֵּל קִצָּת, לְשִׁחֵק.
 רָאָה אוֹתָהּ זִוּי, הַכֶּלֶב הַמְּנֹמֵר, וְרָץ לְקִרְאָתָהּ
 בְּנֵהִימָה: הוּם, סָנֵה'לָהּ הַקֶּטְנָה... הוּם, הוּם...

אִמָּרָה סָנֵה'לָהּ:

— רוֹאָה אֶתָּה, זִוּי, אֶת שְׁמֵלֶת-הַשָּׁבֶת הַדָּשָׁה
 שֶׁתִּפְרָה לִי אִמָּא:

שָׁמַח זִוּי. הָרִים אֶת בִּגְדָיו הַקִּדְמִיּוֹת וְרָצָה
 לְקַטֵּץ צֵל סָנֵה'לָהּ, לְהַתְּבַרֵּק, אֹף סָנֵה'לָהּ אִמָּרָה:
 — לֹא, זִוּי, עֲבָשׁוּ אֶסּוּר; הַשְׁמֵלָה תִּתְּלַכְּלָהּ.
 הִלָּכָה סָנֵה'לָהּ הִלָּאָה. רָאָתָה אֶת צִדְנָה הַפָּרָה
 שָׁבָה מִן הַמְּרָצָה. נִגְשָׁה אֵלֶיהָ סָנֵה'לָהּ, הַחֲלִיקָה
 בְּיָדָהּ אֶת צִנּוֹר הַפָּרָה וְאִמָּרָה:

— הִרְוֹאָה אֶת, צִדְנָה, אֶת שְׁמֵלֶת-הַשָּׁבֶת הַדָּשָׁה
 שֶׁתִּפְרָה לִי אִמָּא:

שקמה צדנה. הוציאה את לשונה ורצתה
ללעק... אף מה'לה אמרה:

— לא, צדנה; עכשו אסור, השמלה...

כך טילה לה מנה'לה, גם שחקה. וכשהיא
רצתה כבר לעזור, ראתה מרחוק איש יוצא מן
החורשה. והאיש עמד, הסיר מצל גבו שק משא
וישב על הארץ לבנום.

קרבה מנה'לה. והיא רואה שהאיש איש זקן,
ופניו וגם שערותיו העבנות מכסות נצה. התציף,
בנראה, האיש מאד. והוא אומר:

— גשי הנה, ילדתי... שלום לך?

— שלום, — עונה מה'לה והיא נגשת,

מסתכלת ושואלת — אתה עיף?

— כן, — אומר האיש — לא קל.

— מה זה אתה נושא?

— פחמים, — עונה האיש — פחמי-עץ מן היער.

— אתה עובד ביער?

— כן, עושה פחמים... ומה שמך? — שואל

האיש.

— שמי מנה'לה, — והיא שותקת רגע ואחר

היא אומרת — אתה מביט אל השמלה שלי? היא

נדשה. אמא תפירה לי.

- שמ'לה יפה, - אומר האיש - תתסדשיו
 - תודה, - אומרת סנה'לה.
 והאיש יושב עוד שעה קלה. אחר הוא קם,
 עומס שוב את השק על שכמו ואומר:
 - צריך למהר. השבת באה.
 והולך לו האיש. הולך וצויד צעדים כבדים,
 ציפים... וסנה'לה עומדת, מביטה אחריו, רואה את
 גבו הכפוף תחת המשא שלו, משא הסתמים, והיא
 חושבת:

- קשה לו לשאת. אצור לו.

וממקרת סנה'לה אל האיש, הולכת על ידו
ואומרת:

— אתה רוצה? אני אעזור לך.

והוא מצטחק:

— לעזור את אומרת? יפה, ילדה, יפה. עזרי...

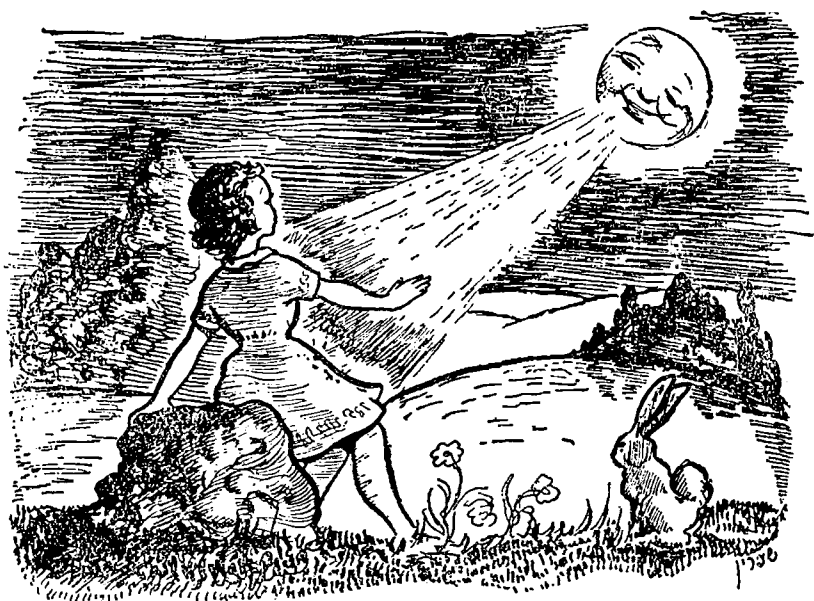
וסנה'לה באה מאחוריו, תחת השק הגדול
הפלוי, שולחת את ידיה הקטנות, את כתפיה,
מרימה, תומכת... והם הולכים שניהם, בושאים,
משוחחים. לא הרבה הולכים. כי צמד האיש ואמר:
— צתה בי. כבר עזרת. ילדה טובה את. צקשו

שובי הביתה — — —

וחזרת סנה'לה. בגליה קלות כרגלי אלה
ולבה טוב עליה. אך — אויה! מה זה? ... מה
היה לשמלה? ... הנה כתם שחור... והנה עוד אחד...
והנה עוד ועוד... מפתמה השמלה. נכתמה משק
הפתמים שסנה'לה תמכה בכתפיה, ומבגדיו של
הפתמי שסנה'לה נגצה בהם בלכתה אתו יחד.

והתפרצה סנה'לה בבכי. וי! שמלת-השבת
הלבנה... אמא תפרה לה... ורק היום לבשה אותה
בפעם הראשונה... וי — —

כבר צרב. החשיה. וצל אבן בשדה יושבת
ילדה קטנה. יושבת יחידה ובוכה, כי מר לה מאד.

ואז השקיף הָיָרֵם מִן הַשָּׁמַיִם אֶל סִנְה'לָה
הַקֵּטְנָה, הַשְּׁקִיף וְשָׁאַל — שָׂאַל בְּלִי קוֹל, בְּלִי
מַלְיִם, בֶּק סִנְה'לָה שְׁמָעָה:

— מַה לָּךְ פֶּה, יִלְדָּה? וְלָמָּה תִּבְכִּי?
וְלִסְנִי'לָה קָשָׁה לְבָבָר, וְהִיא בֶק מֵרָאָה בְּאַצְבָּע
צֵל הַשֶּׁמֶלָּה.

— רֵאָה, יָרֵם... וְזֶה מִן הַשָּׁק... מִשָּׁק הַפְּתָחִים...
וְהַיָּרֵם מִבֵּיט... וְהוּא שׂוֹאֵל שׁוֹב — שׂוֹאֵל בְּלִי
קוֹל, בְּלִי מַלְיִם, בֶּק סִנְה'לָה שׁוֹמְעָה:
— הַמִּתְחַרְסֶת אֶת, סִנְה'לָה, שְׁעוֹרֶת לֵו.
לְהוֹלָה?...

וסנה'לה אומרת:

- לא, איני מתחרטת. אבל השמ'לה... שמלת השבת הל'בנה ואמא...

ואז אמר ה'רם ל'סנה'לה:

- אל תבכי, ילדה. קומי ל'כי ל'ביתך. שמלתך תהיה יפה יותר...

וה'רם שלח את קניו, קני האור שלו. ואף נגעו קני האור בכתמים השחורים שעל שמלת סנה'לה - וראה: הכתמים נצ'למו, אינם... ובמקומם אור!... הנה פה ה'ה תו שחור, ועתה הנה תו אור... ופה ה'יתה ג'קדה מ'פחמה, ועתה - ג'קדה מ'הירה... וכך ה'יתה שמלתה של סנה'לה ז'רוצה בפתורי-אור וחרוני-אור, והם ב'כסף טהור מתנוצצים, מתנוצצים - - -

וסנה'לה הולכת, מאירה ב'לה, ולקראתה ב'דרך ב'אה אמא שלה, ב'אה ומ'ב'רת:

- מי היא זאת?

וסנה'לה שומעת, רצה אל אמא, צוחקת:

- אמא, האם לא הפ'רתיני?

וסנה'לה ס'פ'רה הפ'ל ל'אמא שלה. נ'כנסו ב'יתה וכ'ל הס'דר נתמלא אור - אור שמלת-השבת של סנה'לה הקטנה.

מַעֲשֵׂה בַּחוֹטֵב-עֵצִים

מַעֲשֵׂה בַּחוֹטֵב-עֵצִים, שֶׁעָבַר עַל גֶּשֶׁר שֶׁל נָהָר,
וְנִשְׁמַט קַרְדָּמוֹ מִיָּדוֹ וְנָפַל לַמַּיִם. בִּקֵּשׁ לְהוֹצִיאוֹ
מִן הַנָּהָר וְלֹא יָכַל. יָשָׁב וּבָכָה מְרֹב צָעַר.
נִזְדַּמֵּן לְאוֹתוֹ מְקוֹם זָקֵן אֶחָד יִפְה־תֹּאֵר וְשָׂאֵל
אֶת חוֹטֵב-הָעֵצִים:

— לָמָּה אַתָּה בּוֹכָה?

אָמַר לוֹ:

— כִּלְי־מִלֵּאכָה אֶחָד הָיָה לִי וְטָבַע בַּנָּהָר.

שָׂאֵלוֹ הַזָּקֵן:

— ומהו כלי-מלאכתך?

אמר:

— קרדם.

מיד ירד הזקן לנהר והעלה מתוכו קרדם של

כסף ואמר:

— קח קרדמך!

אמר חוטב-העצים:

— לא קרדמי הוא זה.

חזר וירד הזקן לנהר והעלה מתוכו קרדם

של זהב ואמר:

— ודאי שזהו קרדמך.

אמר חוטב-העצים:

— גם זה לא קרדמי.

שוב ירד הזקן לנהר והעלה מתוכו קרדם של

ברזל. כיון שראה חוטב-העצים קרדם זה, קפץ

ממקומו ואמר בשמחה:

— זהו! זהו!

חזר הזקן ואמר:

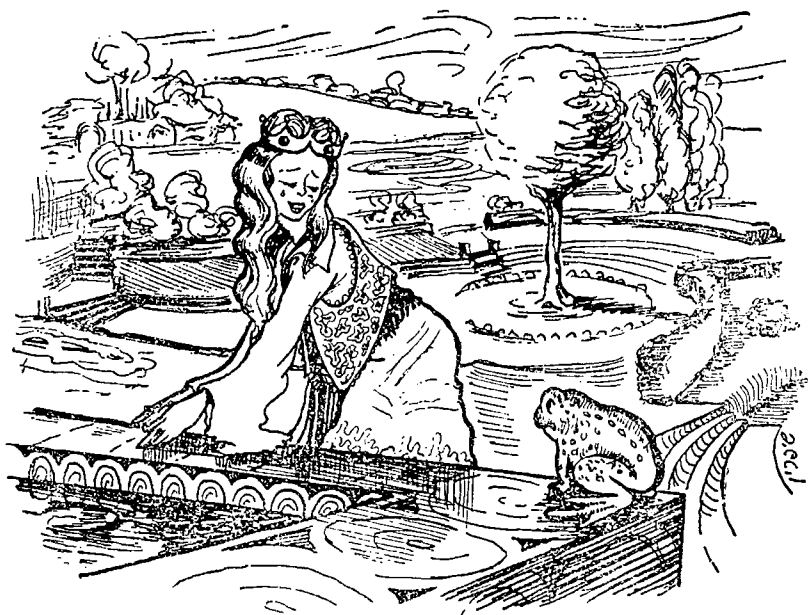
— הא לך כל שלשת הקרדמים.

אמר ונעלם.

מיד הבין חוטב-העצים, שאותו זקן הנה אליתו

הגדיא.

נְסִיחַת צַרְדָּא

צַרְבִּי קִיץ אֶחָד יָשְׁבָה נְסִיכָה צְעִירָה בְּגֵן הָעֶרְמוֹן
 אֲשֶׁר לְאַבְיָה הַמֶּלֶךְ. הִיא יָשְׁבָה עַל שֹׁפֶת הַבְּרֵכָה
 הִיפָה לְבָגֶיהָ וְשָׁחָקָה בְּכַדּוּר-זָהָב שֶׁקִּבְּלָה בְּמַתָּנָה
 מֵאַבְיָה.

לְפֶתַע-פֶּתָאם הִתְגַּלְגַּל כַּדּוּר-הַזָּהָב וְנָפַל לְתוֹךְ
 הַבְּרֵכָה. הַנְּסִיכָה הִצְטַעְרָה מְאֹד, וְיָמַלְב צֶעֶר פֶּרֶץ
 בְּבָרִי.

אָף הִיא יוֹשֶׁבֶת וּבּוֹכָה, וְהִנֵּה הוֹפִיעָה צַרְדָּא
 גְּדוּלָּה וּמְלָכָרַת, שֶׁהוֹצִיָּאָה אֶת רֵאשָׁה מִתּוֹךְ הַבְּרֵכָה.

- רצונה, כי אוציא לך את פדור-הנהב
שלה? - שאלה הצפרדע המלצרת את הנסיכה
הצעירה - אם תבטיחי לי לקחת אותי אל ארמונה,
להאכיל אותי מתוך הצלחת שלי, קחת לי לישון
בתוך מטתך ולגלהב אותי, ארד מיד לקרקע הברכה
ואעלה לך את פדור-הנהב.
- איזו צפרדע גדולה ומלצרת, - אמרה בלבה
הנסיכה.

אך כיון שרצתה מאד להשיג שוב את פדור-
הנהב היקר, הבטיחה לצפרדע, כי תמלא את כל
אשר היא דורשת ממנה.
מיד צללה הצפרדע, וכעבר רגע קט הופיעה
שנית ומסרה לנסיכה הצעירה את פדור-הנהב.
תפסה הנסיכה את הפדור וברחה אתו חיש-מהר
לארמון.

- חכי-נא, חכי-נא, הנסיכה! - קראה אחרית
הצפרדע - הרי אינך מקימת את הבטחתך!
אך הנסיכה לא רצתה לשלם את דבריה,
והמשיכה לרוץ אל הארמון בכל הכח אשר
ברגליה.

כעבר שעה קלה ישבה הנסיכה, יחד עם אביה
המלך ואמה המלכה, לאכל את ארוסת-הערב. אך

הם יושבים ליד השלחן ואוכלים, והנה נשמע רשרוש מאחורי הדלת.

— מי זה שם? — שאל המלך.

— צפרדע גדולה ומלערת, — ענה השומר שעמד ליד הדלת.

כששמעה הנסיכה הצעירה את הדברים האלה, החזירו פניה כמו סיד.

— מה היה לך, בתי? — שאל אותה המלך — למה זה גבהלת כל כך?

הנסיכה פרצה בבכי וספרה לאביה את כל אשר קרה לה בגן ואת כל אשר הבטיחה לצפרדע. המלך היה איש ישר ואוהב צדק, וכששמע את דברי בתו, אמר לה:

— את אשר הבטחת, בתי, עליך לקיים! הבטחה

יש לקיים אף אם היא איננה נעימה!

הנסיכה הצעירה הרימה איפוא את הצפרדע, העמידה אותה על השלחן ונתנה לה לאכל מתוך הצלחת שלה. ואחר כך, כששכבה לישון במטתה הרכה והנקה, עלתה למטה גם הצפרדע ושכבה. אולם בפקר, כאשר הנסיכה הצעירה התעוררה משנתה ופקחה את עיניה, ראתה, כי ליד מטתה עומד נסיך צעיר ויפה.

- אני הייתי אותה צפרדע מלעצרת. שאספת
לערמונה. - אמר לה הנסיך - מכלשה רעה
הפכה אותי לצפרדע. ואמור אמרה. כי אשוב
להיות בן-אדם רק בזמן. שמישהו ירחם עלי
ויאהב אותי. את רחמתי עלי והבטחתי לי לאהב
אותי. והנה הייתי שוב לנסיך. כמו שהייתי לפני.
בשנודע דבר זה למלך ולמלכה שמחו שמחו
רבה מאד. הנסיכה אהבה עתה את הנסיך בכל
לבה. והנסיך הביא אותה לערמונה. נשא אותה
לאשה. ושניהם חיו חיי אשר כל הימים.

הנער הנריי

מעבר לָהָרִים, מעבר לַיַּעֲרִים, עַמֵּד בֵּית קָטָן
 בְּבֵית יִשְׁכָּה אִם וּבְנָה הַקָּטָן אֲמִנּוֹן. וּבְבֵית אֵין כֹּל
 אִשָּׁה עֲנִיָּה הִזְתָּה הָאֵם. בֶּקַע צוֹ אַחַת לָהּ, סוּסָה
 קִטְנָה וְגַם יֶרֶק לְפָנֵי הַבֵּית. הִזְתָּה הָעֵצוֹ רוֹעֶה בְּעֶמְקָה.
 הַסּוּסָה קִפְצָה בְּאָחוּ. נִתְּנָה הָעֵצוֹ חֶלֶב חֵם וּמִתּוֹק.
 בְּגֵן הַיֶּרֶק צִמְחוּ תַּפּוּחֵי-אֲדָמָה. וְהָאֵם וּבְנָה הָיוּ
 שְׂמֵחִים בְּחֻלָּקָם.

פַּעַם בָּא גִּבּוֹר וְגִבּוֹר אֶת הָעֵצוֹ.

ביום ההוא לא היה לצארות-הצָהֳרִים חֶלֶב. רק
 ספוחי-אדמה בלבד. לא היה חֶלֶב גם ביום השני.
 גם ביום השלישי. חֶלֶתָהּ הָאֵם וּנְפִלָה לְמִשְׁכָּב.
 קראָה הָאֵם לְאַמְנוֹן וְאָמְרָה:

— אַמְנוֹן חֲבִיבִי, לֵךְ וְהִבֵּא לִי מִים, כִּי צָמְאָה
 אֲנִי.

אָמַר אַמְנוֹן:

— חֲלִילָה לְאֵמָה לְשָׂתוֹת מִים, הֵן חוֹלָה אַתָּה.
 יוֹדֵעַ אֲנִי מָה לַעֲשׂוֹת. אֵלֶיךָ אָל הִסָּב וְאִבְקֵשׁ מִצֵּט
 חֶלֶב.

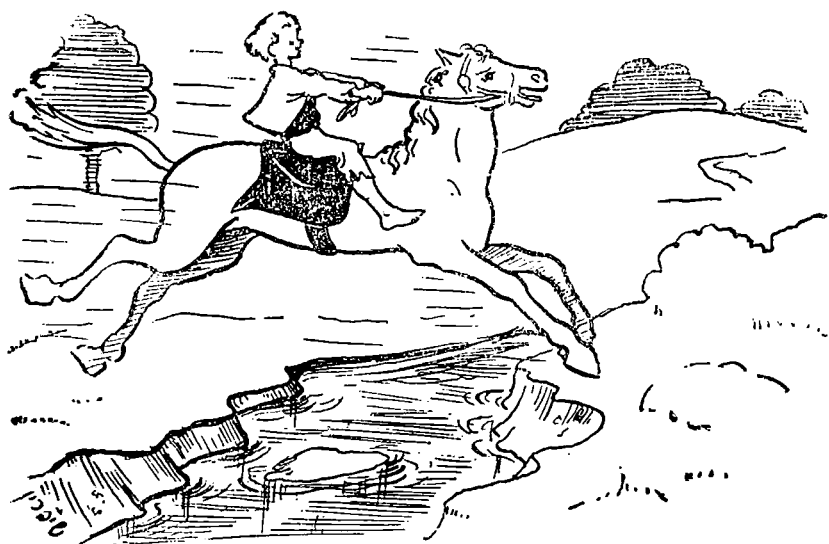
אָמְרָה הָאֵם:

— לֵךְ, בְּנִי, אֵף אֶל-נָא תִתְמַהֲמַה בְּדֶרֶךְ, פֶּן
 אֶדְאָג לָךְ.

וְהִסָּב יָשָׁב הַרְחֵק מְאֹד, מִצֶּבֶר לָהּ הַגְּבוּלָה.
 יָצָא אַמְנוֹן מִן הַבַּיִת, לָשֶׁרֶק לְסוּסָה, וּמִיָּד נִגְשָׁה
 אֵלָיו, דוֹהֶרֶת וְצוֹהֶלֶת. יָשָׁב אַמְנוֹן עַל הַסּוּסָה
 הַקִּטְנָה, רָצָה הַסּוּסָה מֵהָר כְּחֵץ מְקֻשֵּׁת. קָפְצָה מִן
 הָהָר לְעֵמֶק וּמִן הָעֵמֶק לָהּ, וְאַמְנוֹן הִקְטִן יוֹשֵׁב
 וְרוֹעֵד מִפֶּחַד.

— אֵין דָּבָר, — אָמַר אַמְנוֹן אֶל לָבוֹ — וְהָ
 לְמַצֵּן אֵמָה.

עָלוּ עַל הַר גְּבוּלָה יָרָק, וְהִגִּיה מִתּוֹךְ הָעֲשָׂבִים

מציצים פרות אדמים קטנים, אדמניות נחמדות.
אמנון היה רעב מאד. מן הבקר לא בא אכל
אל פיו.

— רק אדמניה אחת אקטף ואשיב את נפשי. —
אמר אמנון אל לבו.

אף מיד זכר את אמו החולה ודפק את סוסתו
והסוסה דוהרת וגושאת את אמנון אל בית סבו.
בית סבו צמד בין שיסי יצר. הזקן צמד לפני
הבית. זקנו לכו בשלג. הכיר הסב את גדרו מרחוק
ושאל:

— השלום לך, אמנון? השלום לאמא?

- לא טוב אבשר, סביו - אמר אמנון -
אמא חוזה, את העז גנב גנב, באתי לבקש מעט
חלב.

הסב ספק את כפיו וקרא:
- אהה! זה עתה שתייתי את כל החלב, אף
ספה לא נשארה. מהר, אמנון, אל הסבה, שם
תמצא חלב.

ובית הסבה גם הוא רחוק. מעבר לנחל. אף
הסוסה דהרה אחת ושמים. עתה הרים, ירדה
בקעות. בין כה וכה גדל חם היום. לשון הנער
יבשה מצמא והוא עיף מאד.
- אין דבר, - אמר אל לבו - זה למצו
אמא.

הוא בא אל הנחל, והנחל רחב, מימיו צמקים
ונגשר אין. קרא אמנון לסוסתו:
- סוסתי הטובה, קלית הרגלים.
טוסי ועברי את נחל המים!
קפצה הסוסה וברגע אחד עמדה לפני בית
הסבה אשר גג אדם לו. הפירה הסבה מיד את
גבדה וקראה:

- השלום לך, אמנון? השלום לאמא?
- לא טוב אבשר, סבתי - אמר אמנון -

אמא חוזה, את העז גנב גנב, באתי לבקש מעט
חלב לאמא.

הזקנה ספקה בפיה וקראה:

— אהה! זה צמח שלחתי את כל החלב העירח.
אף טפה לא נשארה. מהר, אמנון, אל הדודה,
שם תמצא חלב.

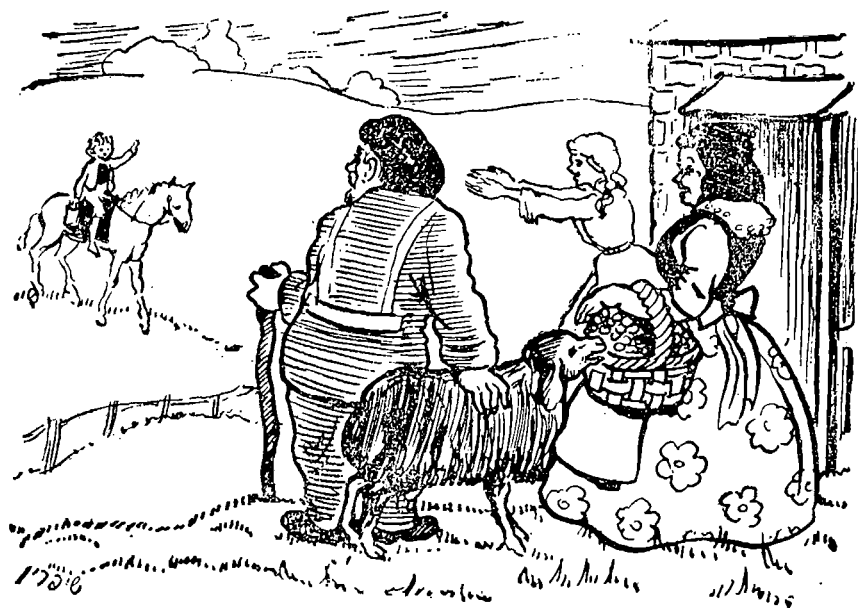
ובית הדודה גם הוא רחוק. מעבר ליער.
דברה הסוסה, עלמה קרים, ירדה בקעות. והנה
בא אל היער. ראה אמנון על אחד העצים גדלים
אגוזים יפים. והנער רעב מאד.

— רק אגוז אחד אקטף ואשיב את נפשי —
אמר אמנון אל לבו.

אף מיד זכר את אמו החולה ודפק את סוסתו.
והסוסה קופצת דרך עצים וסבכים. רגע אחד, והנה
היא עומדת לפני בית הדודה אשר סביבו גדר
לבנה. יצאה הדודה מבין עצי הדבדבנים וסיגרה
מלא פרות אדמים.

— השלום לך, אמנון? — קראה הדודה —
השלום לאמא?

— לא טוב אפשר, דודה! — אמר אמנון —
אמא חוזה, את העז גנב גנב, באתי לבקש מעט
חלב לאמא.

יָרְדָה הַדּוֹדָה אֶל הַמֶּרְתֵּף וְהִבִּיֵּאָה מִשָּׁם פֶּה
מִלֵּא חֵלֶב. לָקַח אֲמִנוֹן אֶת פֶּה הַחֵלֶב וַיִּקְרָעֵהָ
אֶת סוּסָתוֹ לְרֹכֵב הַבֵּיתָה.
- הֵא לָהּ, אֲמִנוֹן, מִצֵּט דְּבִדְבָנִים! - קִרְאָה
הַדּוֹדָה.

... חֵן חֵן, דּוֹדָתִי, - הָשִׁיב אֲמִנוֹן - אִמָּא
אָמְרָה, "אֵל תִּתְּמַהֲמַה בְּדֶרֶךְ, כֹּן אֶדְאָג לָךְ", וְגַם
הַחֵלֶב נְחוּץ לָהּ.
דְּהִרָה שׁוֹב הַסּוּסָה, עֲלָמָה הָרִים, יָרְדָה בְּקַעֲוֹת,
וְכֵן רָגַע עֲמָדָה לְפָנֶי בֵּית אִמָּא. רָאָה אֲמִנוֹן וְהִנֵּחַ

לִפְנֵי בֵּית אִמָּא עוֹמֵד הִסָּב עִם צוֹ לְבָנָהּ, אֲשֶׁר
 הָבִיא לָאִמָּא בְּמָקוֹם הָעוֹ אֲשֶׁר גָּבַב הַגָּב. וְהִנֵּה
 גַּם הִסָּבָה בָּאָה בְּמַשְׁעוֹל וְנוֹשְׂאָת מִנְחָה: יִלְקוּט
 מִלֵּא אֲדָמָנִיּוֹת וְדָבָדְבָנִים. פֶּתָאם וְהִנֵּה גַם אִמָּא
 יוֹצֵאת לְקִרְאָתָם מִן הַבֵּית. הִיא כְּכֹר דְּאֶגָּה לְבָנָהּ
 הַקָּטָן, וּבִרְאוּתָהּ אוֹתוֹ, מִיד עֲבָרָה מִחֲלָתָה.
 יָשְׁבוּ כָּלָם לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת וְהַבֵּית הַקָּטָן גִּמְלָא
 שְׂמִיחָה.

קאם הגבורה

לְרַגְלֵי הַר גְּבוּלָה הָיָה כְּפָר קָטָן. הָהָר הָיָה נְרוּצַ
סִלְעִים גְּדוֹלִים וְזִקְוִפִּים, וּבְרֹאשׁ הָהָר בָּנוּ לָהֶם
נָשִׁים אֶת קִנָּם. הַנָּשִׁים הָיוּ חֲגִים מְדֵי פָעֵם
בְּפָעֵם מַעַל לְכָפָר, מִתְנַפְּלִים עַל עֲדְרֵי הַצֹּאן וְחוֹטְפִים
טֶלֶה בֶּה אוֹ גִּדִּי קָטָן. הָרוּעִים בִּקְשׁוּ לַהֲלֹם אֶת
הַקֹּץ וּלְגַרֵּשׁ אֶת הַנָּשִׁים, אָךְ לֹא גִמְצָא בִּיגִיָּהֶם אָךְ
אֶחָד שִׁיעֲצוּ לְטַפֵּס בְּסִלְעֵי הָהָר וּלְעֲלֹת עַד מְקוֹם הַקֹּץ.
בַּיּוֹם קִיץ אֶחָד יָצְאוּ אַנְשֵׁי הַכְּפָר לְקַצֵּר אֶת
הַתְּבוּאָה בַּשָּׂדֶה. כָּלֶם עָבְדוּ. הַגְּבָרִים קָצְרוּ וְהַנָּשִׁים
אִלְמוּ אֶלְמוֹת. וְאוֹתָהּ שָׁעָה שָׁכְבוּ הַתִּינוֹקוֹת בָּצֵל
הַעֲצִים וְנָמוּ.

פֶּתְאִים יָרַד מֵרֹאשׁ הָהָר נָשֶׁר גְּדוֹל-כְּנָפִים, תַּפֵּס
בְּצִפְרָנָיו תִּינוֹק אֶחָד וְנָשָׂא אוֹתוֹ חִישׁ-מֶהָר אֶל הַקֹּץ.
— יִלְדִּי! יִלְדִּי הַקָּטָן! — צָעָקָה אִם צָעִירָה אֶחָת
וְהִתְחִילָה לָרוּץ וּלְטַפֵּס עַל הָהָר.

גַּם רַבִּים מֵאַנְשֵׁי הַכְּפָר בִּקְשׁוּ לְעֲלֹת, אָךְ לֹא
יָכְלוּ וְהִתְרַחוּ לָרֶדֶת. אוֹלָם הָאֵם הַגְּבוּרָה טִפְסָה
מַעֲלָה מַעֲלָה וְלֹא יָרְדָה פֶּחַד. הִיא נֶאֱחָזָה בְּשִׁיחִים
וּבְקוֹצִים וְעָלְתָה בְּסִלְעִים הַזִּקְוִפִּים וְהִמְלִיקִים. וּלְבִסּוּף
הַגִּיעָה לְרֹאשׁ הָהָר

— בָּנִינוּ יְלָדֵי הַקָּטָנוֹ — צָעָקָה בְּקוֹל גְּדוֹל.
כַּאֲשֶׁר עָמְדָה לִפְנֵי הַקֵּן.

הַנְּשָׂרִים נִבְהָלוּ מִפְּנֵיהָ וּפְרָחוּ וְהָאֵם תִּפְסָה
אֶת יְלָדָהּ וּפָנְתָה אֵתוֹ אֶל מוֹרֵד הָהָר. אֵף אִיף
תֵּרֵד מִגִּבְהַת כְּנֹה, וְהִסְלָעִים וְקוֹפִים כָּל כֶּף וְחֻלְקִים
כָּל כֶּף וּבִגְדֶיהָ תִּיבֹקֶה?

פִּתְאֹם רָאָתָה עֹז וְגִדֵּי בֶרֶךְ יוֹרְדִים בֵּין הַסְלָעִים.
קִשְׁרָה הָאֵם אֶת הַמִּינֹק לְגִבָּה וְהִלָּכָה אַחֲרֵי
הָעֹז.

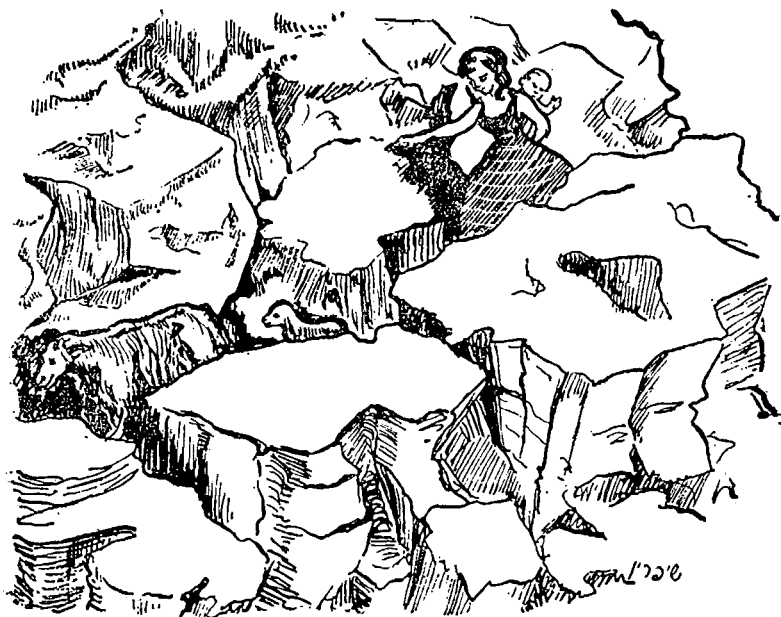
— במקום שהעץ תלך עם בנה הקטן. אלך אני
עם בני, — אמרה בלבה.

והיא הלכה וירדה מסלע לסלע, עד שהגיעה
אל השביל המוליך למטה.

וכל אנשי הכפר צמדו משתוממים והביטו כיצד
היא יורדת.

— איזו אשה אמיצה! הנה היא יורדת!
וכשהגיעה למטה, רצו לקרואה אנשי הכפר
וקראו בהתפעלות:

— אכן, זוהי אם גבורה! זוהי אם אמיצה!

אסד-עסער פארבורים

היה היה מלך וְלוֹ אסד-עסער בָּנִים וּבֵת אֶסֶת.
שָׁמָּה שָׁלַח הַבַּת הָיָה עֲלִיזָה.

לְעִלִּיזָה וְלְאֶסֶד-עֶשֶׂר אַחֵיהָ הָיְתָה אִם חוֹרָגָת.
הִיא הָיְתָה אִשָּׁה רָצָה וְהִיא שָׁנְאָה אֶת בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
וְאֶת בָּתָּו. הִיא יָדְעָה גַם לַעֲשׂוֹת בְּכֶשֶׁפִּים. כְּדֵי
לְהַפְטֹר מֵאֶסֶד-עֶשֶׂר בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַשְׁנוּאִים עֲלֶיהָ.
הִלְכָה וְהִקְכָּה אוֹתָם לְבָרְבוּרִים לְבָנִים. בֶּקַע עָם
שָׁקִיצַת הַשָּׁמֶשׁ יָכְלוּ הַבָּרְבוּרִים לַחֲזֹר וּלְהִקְפֹּד שׁוּב
לְבָנֵי-אָדָם כְּמִקְדָּם. אוֹלָם בַּיּוֹם הַזֶּה הָיוּ לְבָרְבוּרִים
מִתְעוֹפְפִים.

ומה עשתה האם החורגת הרעה לעליזה?
גרשה אותה ליער עבת, למצן מתעזה שם ולא
תדע לעולם לחור הביתה.

התהלכה עליזה ביער העבת בודדה ועצובה.
היא חפשה את אחיה, אף לא ידעה לאן ללכת
כדי למצא אותם. אף יום אחד הגיעה עליזה לשפת
ים כחל. ישבה על החול לבוים. ישבה וישבה, עד
שהשמש החלה לשקע.

והנה ראתה אסד-עשר ברכורים לבנים עפים
אליה. בראשו של כל ברכור היה כתר-זהב קטן.
והברכורים, אף נגעו כפות רגליהם בחול אשר
על שפת הים, והם היו לאסד-עשר נסיכים יפים.
וכשהכירה עליזה, כי אחיה הם, שמחה בהם מאד.
למחרת הבקר היו אחיה שוב לברכורים.
והברכורים הרימו את עליזה וצפו אתה לארץ
רחוקה ומפליאה. ושם מצאו מערה ובה נשארו.

יום אחד, באשר עליזה ישבה בפתח המערה,
עמדה לפני קוסמת טובה ואמרה לה:

— רצונך, כי אחיך יהיו שוב לבני-אדם ולא
יהיו עוד לעולם לברכורים? הנה צומחים כאן
סרפדים צורבים. קטפי אותם ותפרי מעליהם
ומגבעליהם מצילים לאסיה.

פֿשנגעזע צלִינז פֿסרפֿדיס, נצֿרבו יִדִיָּה וְהִיא
הַרְגִישָׁה פֿאַב גְּדוּלֵּי מָאָד. אָז הִיא הִתְגַּבְּרָה עַל פֿאַבָּה
וַיֵּשְׁבָה לְתַפֵּר מְצִילִים לְאַחִיָּה מְצִילִיָּהם וְגִבְעוּלִיָּהם
שֶׁל הַסֵּרְפָּדִים.

וְהָיָה עֶבֶר שֶׁם מֶלֶךְ צִצִיר אֶחָד. פֿאַרְאָה הַמֶּלֶךְ
הַצִּצִיר אֶת צִלִּינָה הַיָּפָה, הַחֲלִיט לְקַחַת אוֹתָהּ לְאִשָּׁה
וְהָבִיא אוֹתָהּ לְאַרְמוֹנוֹ. אוֹלָם פֿלִיגָה הָיְתָה צִלִּינָה
עוֹנֶכֶת אֶת הָאַרְמוֹן, הוֹלֶכֶת לְשָׂדֶה, קוֹטֶפֶת שֵׁם
צִלִּים וְגִבְעוּלִים מִסֵּרְפָּדִים, וּמְשִׁיכָה לְתַפֵּר אֶת
הַמְצִילִים בְּשִׁבִּיל אַחִיָּה.

פֿשנודע דָּבָר זָה לְמֶלֶךְ, חֲשַׁב, כִּי צִלִּינָה הִיא

מכשפה וצנה לגרש אותה מן הארמון. אך עליזה לא שכחה את אחיה גם צתה. היא המשיכה לתפר בשבילים את המעילים, עד שגמרה לעשות את קלם.

אז הופיעו אחד-עשר הפרברים, וברגע שעליזה נרקה עליהם את המעילים, היה היו שוב לגסיכים יפים.

וכשנודע למלך, כי עליזה אינה מכשפה כלל וכלל, אלא שתפרה את המעילים, כדי להציל את אחיה, התחרט שגרש אותה מארמונו. הוא בקש ממנה סליחה, הביא אותה שוב לארמון, ומאז חיו בני שמחה ואשר גם עליזה וגם אחד-עשר אחיה.

אורי ונסקדים

לִיד הַיָּצָר עָמַד בֵּית קֶטָן. בְּבֵית הַקֶּטָן גַּר חוֹטֵב-
עֲצִים עָנִי. יוֹם-יוֹם הָיָה חוֹטֵב-הָעֲצִים הוֹלֵךְ הַיָּצָרָה,
חוֹטֵב שָׁם עֲצִים, נוֹשֵׂא אֶת הָעֲצִים הָעִירָה וּמוֹכֵר
אוֹתָם שָׁם לְאַנָּשִׁים. בִּכְסֹף שֶׁקֶבֶל חוֹטֵב-הָעֲצִים
בַּעַד הָעֲצִים קָנָה בָּעִיר לֶחֶם, חֲמָאָה, בִּיצִים, וְהוּא
וְאִשְׁתּוֹ וּבָנָם הַקֶּטָן אורי לֹא יָדְעוּ רָעַב.

אֲךָ הִנֵּה חָלָה חוֹטֵב-הָעֲצִים הָעָנִי. לֹא יָכַל
עוֹד לְלָכֶת הַיָּצָרָה וְלַחֲטֹב שָׁם עֲצִים. לֹא יָכַל עוֹד
לְלָכֶת הָעִירָה וְלִקְנוֹת שָׁם אֶכָּל בִּשְׂבִילֹו וּבִשְׂבִיל
אִשְׁתּוֹ וּבָנָו הַקֶּטָן אורי. הָיוּ כָּל־סָרְסָרִים. וְחוֹטֵב-
הָעֲצִים שָׁכַב בְּמִטָּתוֹ וְהִתְאַנֵּם מָרָה:

— הוּא, מַה נַּעֲשֶׂה? הוּא, מַה נַּעֲשֶׂה? מִי יִרְחֵם

עָלֵינוּ וְיִתֵּן לָנוּ מַעֲט אֶכָּל, לְמַעַן לֹא נָרָעַב?
שָׁמַע אורי הַקֶּטָן אֶת דְּבָרֵי אָבִיו וְאַנְחוּתָיו,
נָגַשׁ אֵלָיו וְנָחַם אוֹתוֹ:

— אֵל תְּדַאֵג, אָבִי הַיָּקָר! לִבִּי אוֹמֵר לִי, כִּי

עוֹד יִהְיֶה לָנוּ טוֹב! יָמֵי הָרָעַב לֹא יִצְרֹכּוּ, וְאַתָּה
שׁוֹב תִּהְיֶה בָּרִיא וְלֹא נִחְסֹר דְּבָר!

— מִי יִתֵּן, בְּנֵי הַיָּקָר, וְיִתְקַיְּמוּ דְבָרֵינוּ! — עָנָה

לוֹ אָבִיו הַחוֹלָה.

ובלילה, באשר אמו ואביו נרדמו, קם אורי
ממטתו, לבש את בגדיו, לקח את המריצה אשר
לאביו, והלך היצרה.

- אסף אסף צנפים יבשים, - אמר אורי
בלבו - ולמחרת הבקר אביא אותם היצרה,
אמכר אותם, ובכסף אקנה תרופות לאבי וגם אכל.
הוא בא ליצר, והנה הגיע לאוניו קול צלצול
חרישי. הלך בעקבות הקול וראה ששה גמדים
עומדים ואוספים לתוף שקים מסבעות-זהב נוזצים.

— מה אתם עושים פה, גמדים חביבים? —
שאל אותם אורי.

— אנו מעבירים את הנהב הזה למערה
שמאחורי הגבעה, — ענו לו הגמדים — מכשפה
רעה אחת רוצה לגנוב אותו מאתנו, והיא גלתה
את מקומו. לכן נסתיר אותו במערה. אנו ממהרים
מאד, כי עוד מצט עלוזה לבוא לכאן המכשפה.
— רצונכם, כי אעזר לכם בעבודתכם? —
שאל אותם אורי.

— אנו נוזה לך מאד, אם תרצה לעשות
זאת, — ענו לו הגמדים.

אז מלא אורי את מריצתו הרבה-הרבה מטבעות,
הלך אתה אל המערה, אשר מאחורי הגבעה, ושם
את המטבעות במערה. חיש-מהר חזר ומלא את
המריצה בפצעם השניה. וכה הלך אורי עם מריצתו
הרבה-הרבה פצעים, עד שהעביר אל המערה את
כל הנהב, והגמדים היו שמחים מאד.

— ולמה לכם כל כך הרבה מטבעות-נהב?
מה אתם עושים בהם? — שאל אורי את הגמדים.

— אין אנו עושים בהם דבר, — ענו לו הגמדים —
אנו רק איננו רוצים, כי המכשפה הרעה תחט
אותם מאתנו.

- ויודעים אתם, כי בקל כף הרבה מטבעות-
זקב אפשר לעזור לאנשים טובלים? - אמר שוב
אורי - אפשר לקנות בהם תרופות ואכל בשביל
אנשים חולים ורעבים!

- וכי יש אנשים חולים ורעבים? - תמהו
הגמדים - אתה מכיר אנשים כאלה?

- כן, כן, - ענה אורי בפאנקה - אבי שוכב
בבית חולה, ואנו רעבים ואין לנו כסף לקנות
אכל ותרופות בשביל אבי. אלו היה לנו כסף,
מיינו קונים תרופות לאבי והוא היה קם ממחלתו
ויכול לעבד.

- קח לך איפוא ממטבעות-הזקב האלה כמה
שאתה רוצה, - ענו לו הגמדים הטובים.

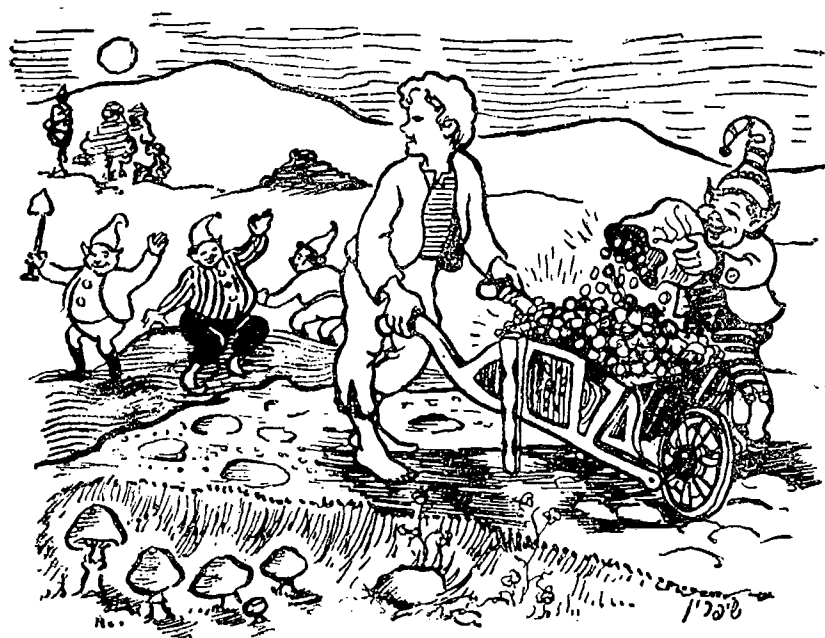
הם מלאו את מריצתו הרבה-הרבה מטבעות-
זקב ואורי הוביל את המריצה המלאה הביתה.
בשבא הביתה, האיר כבד הבקר, ואביו ואמו היו
כבר צרים.

- מה זה? היכן לקחת כל כך הרבה מטבעות-
זקב? - שאלו אותו אביב ואמו, כשראו את
המריצה המלאה.

- גמדים טובים נתנו לי אותם, למען נוכל
לקנות תרופות ואכל, - ענה אורי בשמחה.

ומאז לא ידעה עוד משפחתו של חוטב-העצים
רעב.

חוטב-העצים הבריא והמשנה לעבד במקדום,
ואם לא היה לו די כסף, לקח ממטבעות-הזהב,
וקנה בהם את כל אשר היה דרוש לבני המשפחה.

מצפה בן-דרור

היה הנה בן-דרור צהב-מקור. ישוב ישב בקן
אשר על פרב החלון.

הקן סם הנה, צשוי מזה, טחב ועוד מיני דברים
רבים שונים.

ובן-הדרור טרם ידע לעוף, אף בקר הצלילים
לנפנף בכנפיו הקטנות. ומדי פעם בפעם היה דוחק
צצמו לצאת החוצה. משתוקק היה מאד לרצת
את הנצשה בעולם.

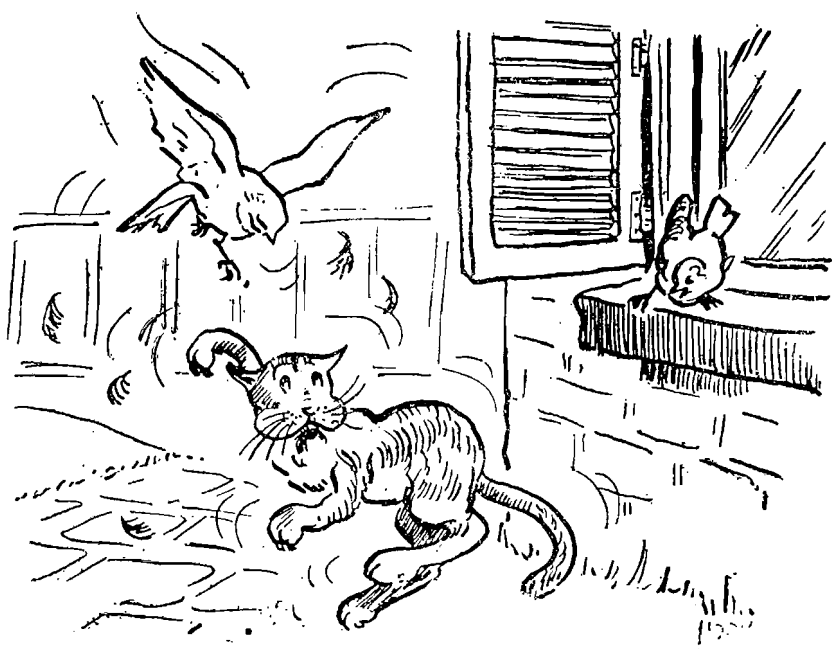
- ציף-ציף? - היתה אמו הדרורה שואלת אותו.
 והוא היה מרעיד בנפיו, מביט לארץ ומצפצף:
 - צ'יריק-צ'יריק-צ'יריק!...
 הנה האב בא ביצה, מביא אכל לצהב-מקור
 ושואל במתפאר:

- האם לא ציף-ציף אני?
 - ודאי שאתה ציף-ציף! - היתה משיבה האם
 הדרורה.

וזהב-מקור היה בולע את האכל, דוחק עצמו
 ומוציא ראשו מתוך הקן, מביט ומתבונן בכל.
 - ציף-ציף! - היתה האם מצפצפת בתרדה.
 וכך חלפו-עברו ימים על ימים וכנסי בן-הדרור
 לא הנדרור לגלגל.

פצם אסת נשבה רום.
 זהב-מקור ישב בקצה פתח הקן והביט לארץ.
 נשבה בו הרום והפיץ אותו מתוך הקן.
 הדרורה תרדה אליו. והנה חתול אדמוני וציננים
 ירקות לו.

התחלם זהב-מקור, פשק בנפיו והוא מתנווד
 על בגדיו הדקיקות ומצפצף.
 והדרורה דוחפת-הודפת אותו הצדה. סמרו
 נוצותיה ורקה אומרת אימה וגבורה.

הפסד הרים את בן-הדרור ממקומו. גתר,
נסגף בכנפיו אסת ואסת - והגה הוא על אדן
הסלון.

בן-רגע באה אחריו אמו, אף ונבה לא הִיה
לה עוד. בגיל וברעדה יִשְׁבֶּה על יד צהב-מקור.
נארה בערפו וצפצפה:
- ציף-ציף! ציף-ציף!

והחתול יושב על הארץ, מנקה כפותיו מנוצות
הדרורה. הוא מביט בעיניו הירקות אל בן-הדרור
ומילל:

- בן-דרור רה, רה פל פה, פצבברון ממש!
 קא-מא, קבל, קבל!
 וכל הדבר נגמר בשלום, לו אף שבתנו, כי
 טאם הדורה בלי זנב נשארה.

הכל לה ואין לה מאומה

היה היתה ילדה. וילדה פרנגול קטן. מתעורר
הפרנגול בבקר וקורא:

– קו-קו-רי-קו! בקר טוב לך, הגברת!

הוא רץ ונגש אל הילדה, תופס מידיה את
הפרורים, ויושב אתה יחד על הספסל. נוצותיו
צבעוניות ומבריקות כאלו סכו אותן בשמן. פרבולתו
נוצצת בשמש כאלו יצקו עליה זהב. הדור ונאה
היה הפרנגול הקטן.

פעם אחת ראתה הילדה אצל השכנה פרנגלת
קטנה. מצאה חן בעיניה הפרנגלת. בקשה את
השכנה:

– תני לי את הפרנגלת ואמן לך את הפרנגול!
שמע הפרנגול את דברי הילדה, הטה את
פרבולתו הצדה והוריד את ראשו. מה לעשות?
הגברת עצמה מוסרת אותו.

הספימה השכנה, נתנה את הפרנגלת וקקסה
את הפרנגול.

התחילה הילדה להתרוצצ עם הפרנגלת. רבות
היו נוצותיה של הפרנגלת. היא היטה ממימה
ויום יום הטיחה ביצה.

- פוד-פודה, גברתי שלי! אכלי את הביצה.
לבריאות!

אוקלת הילדה את הביצה, לוקחת את הפרנגלת
צל ברביה, מלטפת את נוצותיה הרכות, משקה
אותה מים ומכבדת אותה בגרעינים.
אף פעם אסת נכנסה אורחת לבית ובידה
ברונה קטנה. מצאה הפרונה סן בציני הילדה.
בקשה את השכנה:

- תני לי את הפרונה שלך ואסן לך את
הפרנגלת שלי

שמעה תפנגלת את דברי הילדה. הורידה את בוצותיה והתעצבה מאד. מה לעשות? הגברת עצמה מוסרת אותה.

התחילה הילדה להתרוצצ עם הפרווה. הלכו יסוד לרחץ בנהר. הילדה שוחה וטרונה אחריה. - טס-טס-טס, גברתי שלי! אל תרחיקי לשחות. כי המים צמקים!

יום אחד בא שכן ולי בלבלב קטן קשור בשרשרת.

ראתה הילדה וקראה:

- האח, אינה בלבלב נחמד! תן לי את הבלבלב וקח לי את הפרווה שלי!

שמעה הפרווה את דברי הילדה ורצדו כנטיה. מה לעשות? הגברת עצמה מוסרת אותה.

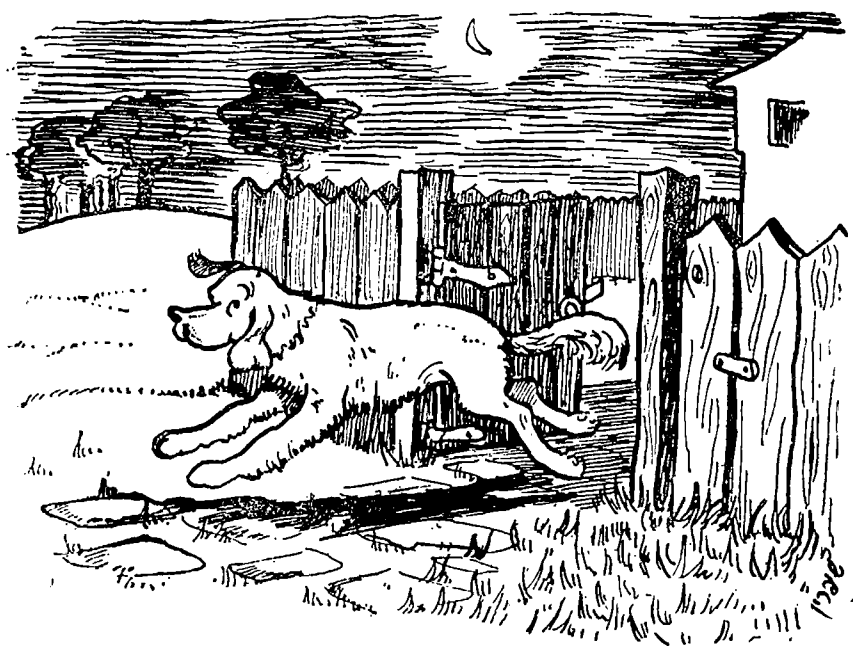
לחך השכן את הפרווה הקטנה, הכניס אותה פתח זרועו והלך.

לספה הילדה את הבלבלב ואמרה:

- הנה אצלי תפנגול ומסרתי ביד תפנגלת; היתה אצלי תפנגלת ומסרתי ביד פרונה; ועתה תחלפתי פרונה בבלבלב.

שמע זאת הבלבלב והרים את זנבו, הסתמר פתח הספסל, ובלילה פתח ברגליו את הדלת וברח.

- איני רוצה - אומר - להתרוצצ עם גברת.
 קזאת. היא אינה יודעת להיות ידידה נאמנה.
 התעוררה הילדה בפקר והנה אין לה מאומה.

ה נ ד

היתה אי-שם בארץ סבתא והיה לה נכד. הלה
פצם הילד לבקר את סבתא. נתנה לו סבתא
במתנה מסרק. לקח אותו הילד בכפו וחזר הביתה.
והמסרק איננו. שאלה אותו אמא:

— איפה היית?

— אצל סבתא.

— מה נתנה לך במתנה סבתא?

— מסרק.

— ואיפה המסרק?

— איננו. אסנתי אותו בכפי. ודאי נפיל.

ענתה לו אמא:

— בפצם אחרת תשים אותו תחת הכובע.

— כן אעשה. אמא.

שוב הלה הנכד לבקר את סבתא.

נתנה לו סבתא במתנה קלבלב לבן. שם הילד

את הקלבלב תחת הכובע. התחמק הקלבלב וברח.

חזר הילד אל אמו. שאלה אותו אמא:

— איפה היית?

— אצל סבתא.

— ומה נתנה לך סבתא במתנה?

— קלבלב.
 — ואיפה הקלבלב?
 — שמתי אותו תחת הכובע. התחמק וברח.
 אמרה לו אמא:
 — בפעם אחרת תקשר אותו אלי שרשרת
 ברזל ותאמר: צו-צו! צו-צו!
 — טוב, אמא, כן אעשה.
 שוב הלך הנגד לראות את סבתא. נתנה לו
 סבתא במתנה גתח בשר גדול. קשר אותו אלי

שרשרת ברזל והתחיל קורא: צו-צו! צו-צו! שמעו
הקלבים ובאו ואכלו את הבשר.

סור היגד אל אמא. שאףה אותו אמא:

- איפה היית?

- אצל סבתא.

- ומה נתנה לך סבתא במתנה?

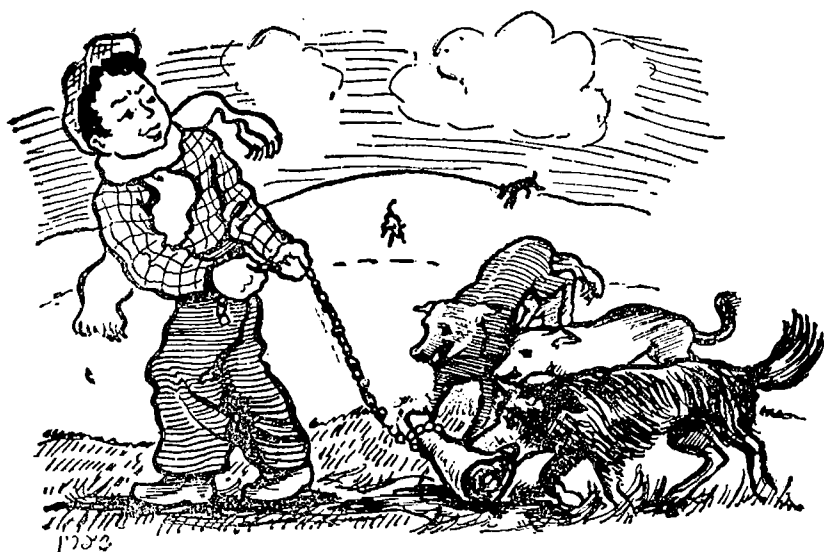
- נתח בשר.

- ואיפה הבשר?

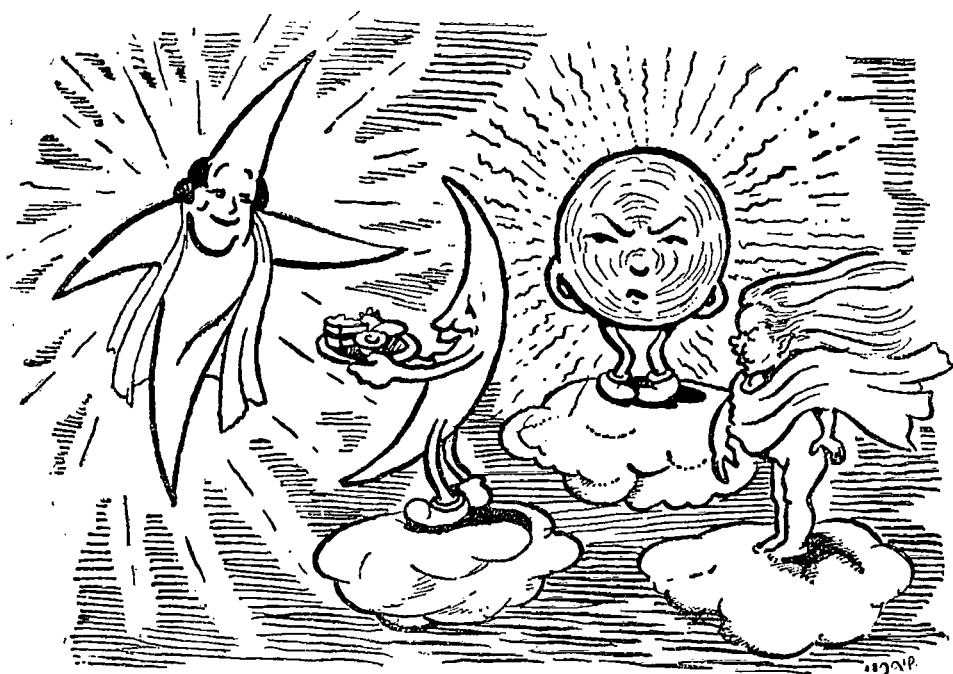
- אינגו. קשרתי אליו שרשרת ברזל וקראתי:

צו-צו! צו-צו! שמעו ובאו הקלבים ואכלו את הבשר.

לא נתנה לו עוד אמא ללכת אל סבתא.

השמש, הרום והלכנה

פצם אחת הלכו השמש, הרום והלכנה אל
דודם הרצם ודודתם הסערה לאכל ארוחת-צהרים.
אמם, שהיתה אחת מבנות הפוכבים, נשארה לבדה
בבית וחקתה לשוב היקדים.

השמש והרום היו זוללים וסובאים. הם אכלו
כל מה שהגש להם בפארוחה, ואף לא עלה על
דעתם להביא משהו לאמא. ורק הלכנה היתה
טובת לב ולא שקחה את אמא. מכל דבר מתוק

וּטוֹב-טַעַם שָׁמָּה מִשְׁהוּ אֶל צִלְחָתָהּ - מִתְּנָה לְאַמָּא.
כֹּל הַלֵּילָה חֲכָתָה לָהֶם הָאֵם. בְּעִינֶיהָ הַקְסֵנוֹת
וְהַבְּהִירוֹת הַצִּיצָה אֶל הַדֶּרֶךְ. מְתִי יָבוֹאוּ הַיְלָדִים;
וּכְאֲשֶׁר בָּאוּ, שָׁאַלָה אוֹתָם:

- מַה הִבֵּאתֶם לִי, יְלָדִים יְקָרִים?
פִּתְחָה הַשָּׁמַשׁ וְאַמְרָה (כִּי הִיא הִבְכִּירָה מִכֻּלָּם
וְהִיא מְדַבֶּרֶת רִאשׁוֹנָה):
- לֹא הִבֵּאתִי לָךְ דָּבָר. יֵצְאתִי לַהֲנוֹת בְּחֻבָּרָה
וְלֹא לְסָחֵב לָךְ מִתְּנוֹת!
אָמַר הָרוּם:

- לֹא הִבֵּאתִי לָךְ דָּבָר. וְכִיצַד תִּשְׁאַלֵּנִי זֹאת
מִמֶּנִּי? יֵצְאתִי לַהֲתַהוֹלֵל וּלְהַשְׁתַּוֵּלֵל, גַּם לֹא עָלָה
צֵל בְּעֵתִי לְאַגֵּר לָךְ מִתְּנוֹת!
אָבֵל הִלְבֵּנָה אֶמְרָה:
- הִבֵּינִי אֶת הַצִּלְחוֹת, אֶמָּא; רְאֵי אֶת אֲשֶׁר
הִבֵּאתִי לָךְ!

וְהִיא הוֹצִיָּאה מִכִּיסֶּיהָ אֶכָּל טוֹב כֹּל כֶּהָ, מִתּוֹק
וְטָעִים כֹּל כֶּהָ. מַעֲדָנִים כֵּאלֶּה לֹא טַעְמָה הָאֵם
מִיָּמֶיהָ.

אֶמְרָה הָאֵם לַשָּׁמַשׁ:
- הִנֵּה כִּי כֵן, יֵצְאת לְשִׁמְשׁ אֶת לִבָּךְ וְלֹא
תִשְׁכַּח צֵל אִמֶּךָ. יְהֵא תִלְקַךְ צֵם הַשְּׁנוּאִים שְׂבָעוּלָם.

תהינה קרניך סמות ויזקדות ושוּרפות אֶת הַכֹּל.
והַאֲנָשִׁים יִבְסוּ אֶת רֹאשָׁם מִפְּנֶיךָ!

צֵל כֵּן יִזְקֹדֶת כָּל כֶּף הַשָּׁמַשׁ בְּקִיץ.

אִז פְּנֵתָה הָאֵם אֶל הָרוֹם וְאָמְרָה:

— גַּם אַתָּה שְׂכַחְתָּ אֶת אִמִּי. וְלָכֵן תִּהְיֶה יָבֵשׁ

בִּימֵי שָׁרֵב. נָשׁוּב תֵּשֵׁב מֵאֶרֶץ הַמִּזְרָח וּתִגְּשׁ הַכֹּל

בְּדֶרֶךְךָ וְהַאֲנָשִׁים יִשָּׁנְאוּ אוֹתְךָ לְעוֹלָם!

צֵל כֵּן יָבֵשׁ וְרַע כָּל כֶּף רוֹם הַמִּזְרָח.

וְאֵל הַלְבָנָה אָמְרָה הָאֵם:

— וְאַתָּה, אֲשֶׁר חֲשַׁבְתָּ צֵל אִמִּי וְלֹא שְׂכַחְתָּ

אוֹתָהּ בְּצֵת שְׂמִיחָה, הִי־נָא קְרָה, חֲכָמָה, שְׂקִטָּה

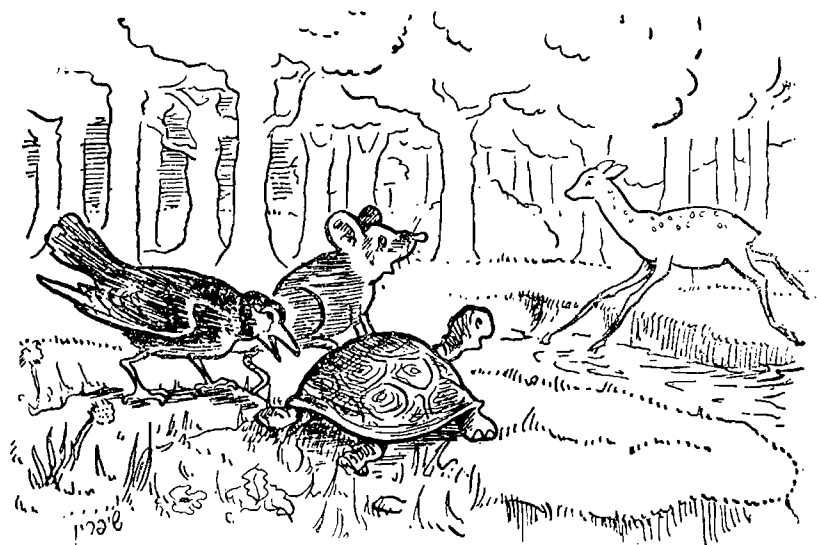
וּמִזְהָרָת. וּיְבָרְכוּ הַאֲנָשִׁים אֶת אוֹרְךָ וַיֵּאָהְבוּ אֶת

זֶהר קִרְנֶיךָ.

צֵל כֵּן כָּל כֶּף בֶּרֶךְ וְנָעִים אוֹרָה שֶׁל הַלְבָנָה

צֵד הַיּוֹם הַזֶּה.

צב, עקביות, עורב ויפלה

הִיָּה נחל. בעֲבָרוֹ הָאֶחָד שֶׁל הַנַּחַל הָיָה יַעַר,
וּבְעֲבָרוֹ הַשֵּׁנִי הָיְתָה קַרְחַת יַעַר, וְסָבִיב לָהּ—עֵצִים
וְשִׁיחִים. בְּקַרְחַת הַיַּעַר, בְּתוֹךְ חוֹר, חֵי עֲבָר קָטָן.
הוּא הָיָה אֶפֶס וּנְבוֹ דֵּק וְאָרֶף. וְעַל אֶחָד הָעֵצִים
גַּר עוֹרֵב שְׁחוֹר. וּבַנַּחַל חֵי צָב וְגָדוֹל. הַצָּב
יָכוֹל הָיָה לְחִיּוֹת גַּם בִּיבָשָׁה וְגַם בַּמַּיִם. הַתּוֹדֵעַ
הַצָּב אֶל הָעֲבָרוֹן, וְאַחֵר כֵּף גַּם אֶל הָעוֹרֵב.
וּבְכָל עָרֵב הָיוּ הַצָּב, הָעוֹרֵב וְהָעֲבָרוֹן מִתְאַסְּפִים
עַל הַחוּף וּמְסִיחִים. הָעֲבָרוֹן הָיָה מְסַפֵּר עַל מַה
שֶׁרָאָה בַּמַּעֲמָקִי הָאֲדָמָה. הַצָּב סֵפֵר עַל אֲשֶׁר רָאָה

בנחל. אבל יותר מקלם היה מספר העורב, כי
 קלא הוא יכלי לעוף למרמקים ולראות הרבה.
 פצם אחת, באשר ישבו העורב, הציב והעצבון
 ושוחחו יחדו, ראו והנה סיה גדולה רצה אל
 הנחל. והסיה קפצה אל המים וצברה אליהם.
 נבדלו קלם. העצבון נתמבא בחור, העורב
 צלה על צץ, והציב צלל בתוך המים.
 והסיה הימה יצלה. צמדה הניצלה כלה רועדת
 והסתכלה במים. ובמים היה הצב. התחילה הניצלה
 להסתכל בצב. מסתכלת הניצלה בצב, והציב הניצלה.
 זמן רב הסתכלו זה בזה. לבסוף פתח הצב ואמר:
 — אם יש ברצונך לשמות, מתר לך.
 הצב חשב את עצמו לשליט הנחל.
 הסלה הניצלה לשמות. והעצבון, כששמע את
 הצב משוחח עם הניצלה, יצא גם הוא. וגם העורב
 ירד מן הצץ.
 ספרה להם הניצלה על אדם אחד אשר ריף
 אונריה, ובידי האדם רובה.
 — ועתה — אמרה הניצלה — איני יורצת
 מה עלי לעשות. לשוב אל מקומי הראשון אני
 מפקדת.
 יצאו לה שלשת הדיירים להשאר אדם.

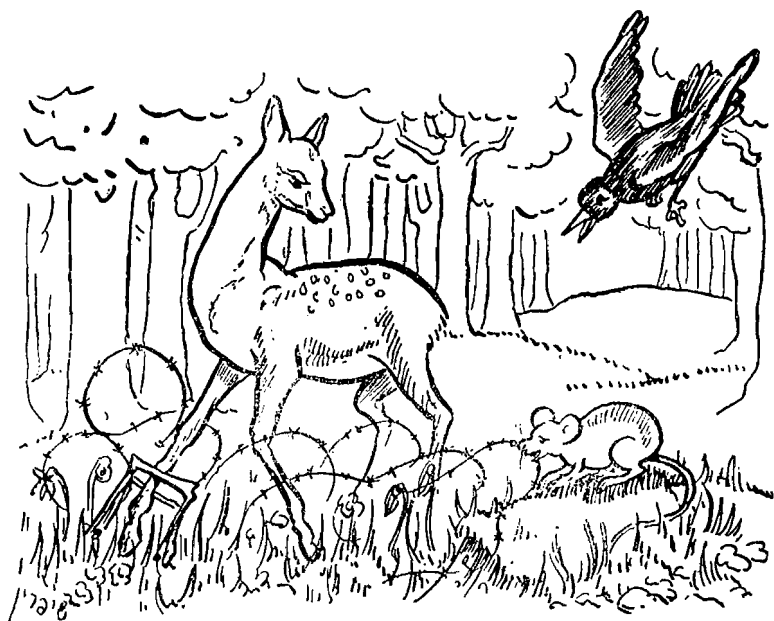
הסבימה הניצלה ונשארה לגור בקרבת הניצור.
עברו ימים והניצלה החלה להתגעגע על אחיה
ואחיותיה וחברותיה. כל הימים היתה עצובה מאד.
רובצת — וציניה למרסקים.

פצם בערב התאספו העקברון, הצב והעורב —
והנה הניצלה איננה... חכו לה שעה ארוכה והיא
לא באה. אמר הצב:

— נראה שאסון קרה את הניצלה. עלינו לעזור
לה. יעוף העורב וישקיף על השדות והאפרים.
יחפש בכל מקום, אוילי ימצא אותה וידע מה
קרה.

הסבימו בלם, והעורב עף. שעה רבה חכו
העקברון והצב, עד אשר שב העורב. והעורב
מצא את הניצלה. היא הקלה למצא את חברותיה
ובדרכה גלגלה ברשת אשר פרח לה הציד.
הניצלה נסתה לצאת מהרשת ולא יכלה, כי הרשת
עשויה מחבלים חזקים, עד שאין בלם הניצלה
לנתק אותם. בקשה מאת העורב, כי יתעץ עם
הצב והעקברון, אוילי יוכלו להציל אותה.
אמר העקברון:

— אני אלף, אברסם את הרשת ואציל אותה.
ומי יראה לי את הדרך?

אמר העורב:

— אני אעוף מעל לעצים ואראה לך את
הדרך.

עף העורב, והצבקר רץ אחריו אל המקום
אשר שם גלגדה הניצלה. כִּסֵּם הצבקר בשניו
הסדות את החבילים, והניצלה יצאה לחפש.
שמחים רצו לשוב הביתה, והנה הצב זוחל
לקראתם.

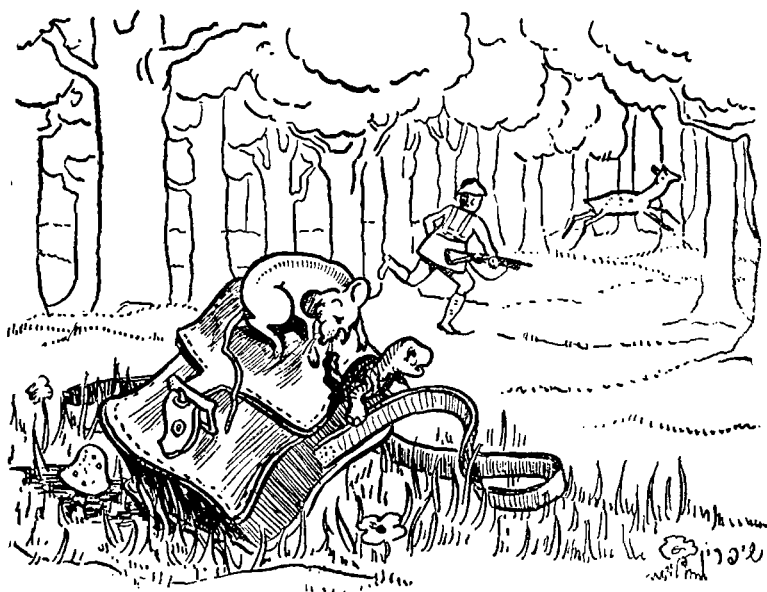
— למה באת הנה? — שואלים אותו.
— דאגתי מאד וליא יכליתי לשבת במנוחה
ולחכות עד אשר תשובו, על כן באתי.

— מה עשית? — אמרה הנצלה — עלינו לברח
מכאן, ואתה זוחל לאט, ואנו כלנו נתפס.
— מה, מה! — קרקר העורב — הציד הולך
וקרב.

כלם נבהלו. הצבקרין ונצלה ברחו, העורב
סס ונצלה למצלה, והצב החל לזחל במהירות, אבל
לא הספיק. הציד נגש, ראה את הרשת המקרסמת
ותתפלא מאד. ראה את הצב ואמר בלבו:
— זהו, בנראה, צב מיוחד במינו, היודע לברסם
רשתות, אקסנו אתי.

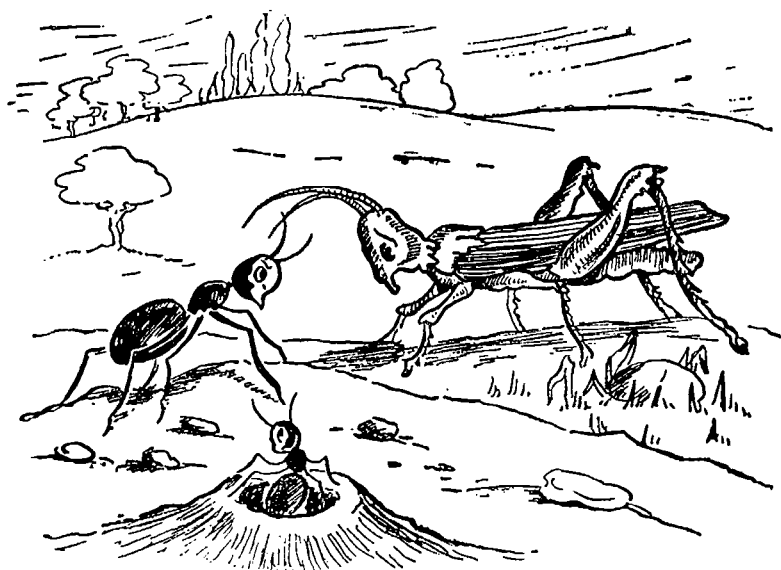
לחץ הציד את הצב ושם אותו בילקוטו.
והעורב, הצבקרין ונצלה לא הרחיקו לרוץ
הם דאגו לצב. ראה העורב את כל אשר עשה
הציד וספר לחבריו. ישבו שלשת הרצים לחשב
פיצד להציל את הצב, והציד ישב לגנום.
אמרה הנצלה:

— אני אגלה פתאם לעיני הציד מסתר הנצרה,
נדאי שירצה לתפס אותי וירדף אחרי. ואני אסתר
ואגלה מדי פעם בפעם. בינתיים יתרחק מילקוטו.
יבוא הצבקר, יברסם את הילקוט ויציל את הצב.
וכך היה. הציד מהר לרדף אחרי הנצלה, ואת
הילקוט השאיר בשדה. ונצלה נגלתה לפניו פעם

בפצם. שעה ארבה רבך אחריה הציד, עד אשר עיף.
 והצביר כרסם חור בילקוט והצב יצא לחפשי. יצא
 הצב ונחבא בין השיחים; הצבירון, הניצלה והעורב
 נחבאו גם הם. מחכים לראות מה יהיה בסופו של דבר.
 והציד חזר אל הילקוט ולא מצא את הצב. גבהל
 מאד. מה מוזר הדבר: צב מכרסם רשת וילקוט. מצל
 לראשו עף עורב שחור, והניצלה – תנה היא גראית
 והנה איגנה. אין זאת כי אם מקום כשפים המקום הזה.
 נשא הציד את רגליו וברח.
 וארבעת הידיים שבו אל קרבת הניצור ומי
 חיי שלום ורעות כל הימים.

הנמלה והסרגול

בְּרֵאשִׁית הַחֶרֶף יֵצְאָה הַבּוֹרֶת נְמָלִים מִתּוֹךְ
מְאוּרְתָן. הֵן הוֹצִיאוּ אֶת הָאֶבֶל שְׁאֶסְפוּ בִּימֵי הַקִּיץ.
שָׂמוּ אוֹתוֹ בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ, כִּי יִתְנַבֵּשׁ וְלֹא יִתְקַלֵּקֵל.
וְהִנֵּה עֹבֵר סָרְגוֹל אֶחָד. הַסָּרְגוֹל הָיָה רָזָה
וְרָעֵב. נָגַשׁ אֶל הַנְּמָלָה אֶחָת וְהִתְמַסְגָּן:

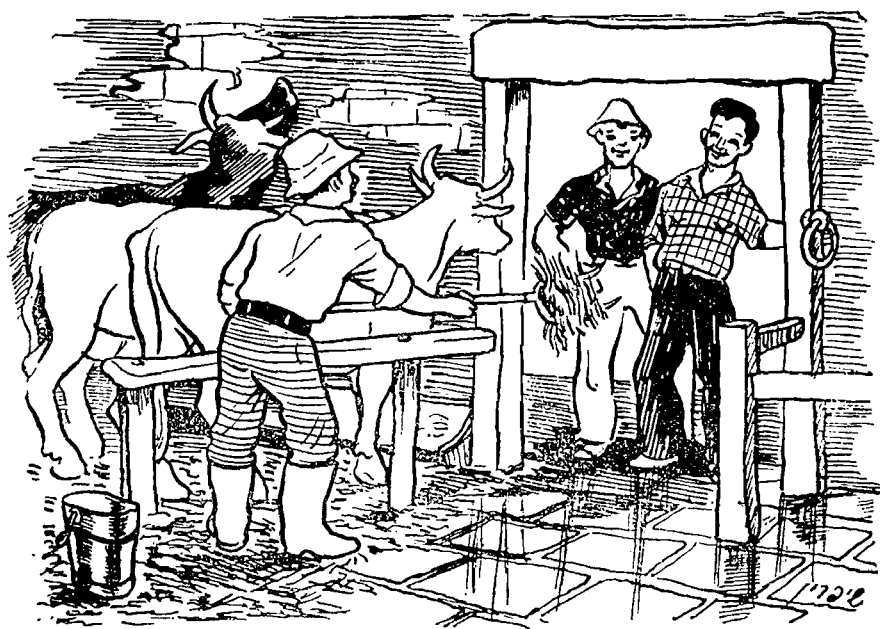
– אָנָּה, גְּבֵרָתִי, הוֹאִילִי נָא וּתְנִי לִי מִשְׁחֹ
לְאֹכֶל, כִּי רָעֵב מְאֹד אֲנִי!

– אֶת הָאֶבֶל הַזֶּה אֶסְפְּנוּ אֲנִי וּמִבְרֹתִי בַּקִּיץ, –
עֲנָתָה לֹא הַנְּמָלָה – כֹּל הַקִּיץ עֲבַדְנוּ קָשָׁה וְאֶסְפְּנוּ
אֶבֶל, כִּי יִהְיֶה לָנוּ בַּחֶרֶף וְלֹא נִרְעֵב. וְעַתָּה, אֲדוֹנִי

ססרגול, מה עשית בְּמִשְׁךְ כִּל יְמֵי הַקִּיץ הָאֲרָבִים:
 - אֲנִי לֹא יָכַלְתִּי לְעַסֵּק בְּכִל עֲבוּדָה. גְּבַרְתִּי, -
 אָמַר הַסִּרְגוּל - כִּל יְמֵי הַקִּיץ רָקַדְתִּי וְשָׂרְתִּי. וְעַתָּה
 רָעַב אֲנִי מְאֹד.

- אִם רָקַדְתָּ וְשָׂרַפְתָּ כִּל יְמֵי הַקִּיץ, - עֲנֵתָה
 לֹו סְנִמָּה - שׁוּב לְשִׁיר וְלִרְקֹד גַּם עַתָּה!

שעה אחים

היה היו שעה אחים. שעה אחים גדולים נחטונים.

שם האח הראשון - יום ראשון.

שם האח השני - יום שני.

שם האח השלישי - יום שלישי.

שם האח הרביעי - יום רביעי.

שם האח החמישי - יום חמישי.

שם האח הששי - יום ששי.

חברים טובים היו האחים וסמיד צורו זה לזה.

שְׂמֵחִים וְצִלְיוֹנִים הָיוּ הָעַחֲסִים וְתַמִּיד בְּשִׁצַּת עֲבוֹדָתָם
נִשְׁמַע קוֹל שִׁירָתָם הַיְּפָה.

לְשֵׁשֶׁת הָעַחֲסִים אִם אֶהוּבָה וּשְׂמָה שֶׁבַת.
שֵׁשֶׁת הָעַחֲסִים עוֹבְדִים בְּשָׂדוֹת וּבְעִמְקִים וְאָמַר
שֶׁבַת גְּרָה בְּבֵית לָבֵן עַל הַר גְּבוּהַּ בְּחֶרֶשׁ.
בָּמָה עוֹבְדִים הָעַחֲסִים הַשְּׂמֵחִים?
יוֹם רֵאשׁוֹן - עוֹבֵד בְּכָרֶם.

יוֹם שֵׁנִי - עוֹבֵד בְּלוּל.
יוֹם שְׁלִישִׁי - עוֹבֵד אֶצֶל הַפְּרוֹת.
יוֹם רְבִיעִי - עוֹבֵד בְּגֵן הַיְּרֻקוֹת.
יוֹם חֲמִישִׁי - עוֹבֵד אֶצֶל הַכִּבְשִׁים.
יוֹם שֵׁשִׁי - עוֹבֵד עִם הַטְּרַקְטוֹרִים בְּשָׂדוֹת.
וְאָמַר שֶׁבַת? אָמַר שֶׁבַת אֵינָה עוֹבֶדֶת. אָמַר
שֶׁבַת זָקְנָה מְאֹד. הִיא גְּרָה בְּבֵית לָבֵן וּמְחַכָּה
לְבָנִים שֶׁיָּבֹאוּ אֵלֶיהָ וְיִגְדְּלוּ אֶצְלָהּ אַחֲרֵי עֲמֵל
הַשְּׁבוּעָה.

וּבָבֹא עָרַב שְׂשִׁי וְהַשֶּׁמֶשׁ עוֹמֶדֶת לְשִׁלְשָׁע. קוֹרָא
הָאֵחַ יוֹם רֵאשׁוֹן. הוּא קוֹרָא מִן הַכָּרֶם אֶל אָחִיו
יוֹם שֵׁנִי. הָעוֹבֵד בְּלוּל:

- אָחִי, הֵי אָחִי, אֵל תַּעֲטֹר, אֵל אָמַר שֶׁבַת
בּוֹא מֵהָר!

הָאֵחַ יוֹם שֵׁנִי מִשְׁכִּיב בְּמַהֲרֹת אֶת הַסֶּרֶגְלֶת

הַעֲתִירוּנָה לִישׁוֹן, יוֹצֵא הַחוּצָה, סוֹגֵר הַיֵּטֵב אֶת הַלּוֹל
מֵאַחֲוָרָיו וְאוֹמֵר:

— הִנְנִי מוֹכֵן.

שְׁנֵי הָאֲחִים הוֹלְכִים אֶל הָאֵחַ יוֹם שְׁלִישִׁי,
הַעוֹבֵד בְּרֶקֶת. הֵם קוֹרְאִים:

— אָחִי, הֵי אָחִי, אֵל תַּעֲחֹר, אֵל אֲמָא שְׁבֹת
בּוֹא מִהֵר!

הָאֵחַ יוֹם שְׁלִישִׁי גוֹמֵר לְחֵלֶב אֶת טַפַּת הַחֶלֶב
הַעֲתִירוּנָה וְאוֹמֵר:

— הִנְנִי מוֹכֵן.

שְׁלֹשֹׁת הָאֲחִים הוֹלְכִים אֶל הָאֵחַ יוֹם רְבִיעִי,
הַעוֹבֵד בְּגֶן הַיְרֵקוֹת. הֵם קוֹרְאִים:

— אָחִי, הֵי אָחִי, אֵל תַּעֲחֹר, אֵל אֲמָא שְׁבֹת
בּוֹא מִהֵר!

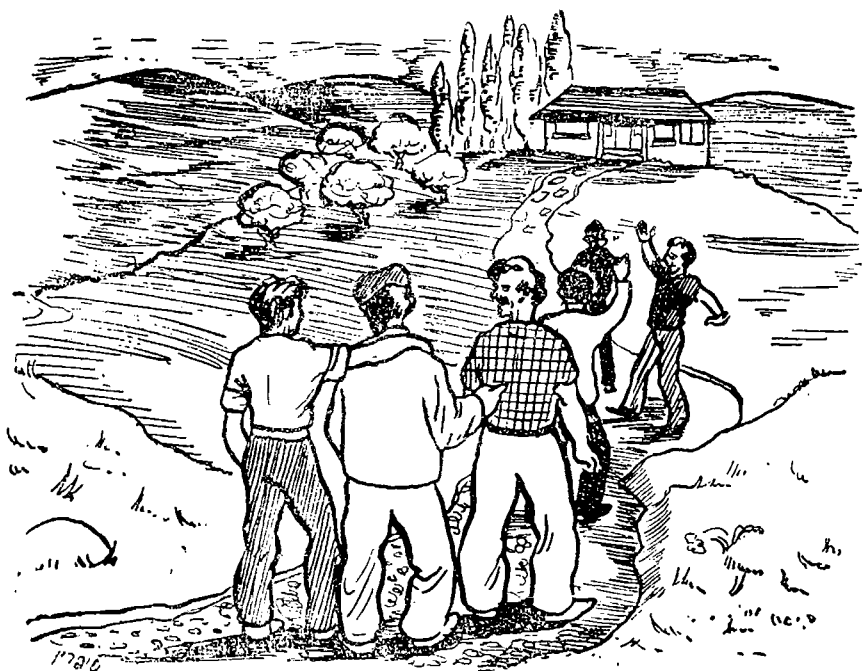
הָאֵחַ יוֹם רְבִיעִי קוֹטֵף אֶת הַמְלָפְפוֹן הַעֲתִירוֹן,
מִכְנִיסוֹ לְסֵל וְאוֹמֵר:

— הִנְנִי מוֹכֵן.

אַרְבַּעַת הָאֲחִים הוֹלְכִים אֶל הָאֵחַ יוֹם חֲמִישִׁי,
הַעוֹבֵד בְּדִיר הַצֶּאֱנָה. הֵם קוֹרְאִים:

— אָחִי, הֵי אָחִי, אֵל תַּעֲחֹר, אֵל אֲמָא שְׁבֹת
בּוֹא מִהֵר!

הָאֵחַ יוֹם חֲמִישִׁי סוֹגֵר אֶת הַדִּיר וְאוֹמֵר:

- הגנני מוכן.

וַעֲתָה הוֹלְכִים חֲמִשָּׁת הָאֲחִים אֶל הָאֵחַ הָאֲחֵרֹן,
יוֹם שְׁשִׁי, הָעוֹבֵד עִם הַטְּרָקטוֹר. הֵם קוֹרְאִים יַחַד:
- אָחִי, הִי אָחִי, אֶל תֵּאָחֵר, אֶל אִמָּא שֶׁבֶת
בּוֹא מִהֵר!

הָאֵחַ יוֹם שְׁשִׁי גוֹמֵר בְּמַהֲירוֹת לַחֲרֹשׁ אֶת הַתֶּלֶם
הָאֲחֵרֹן. הוּא מִכְנִים אֶת הַטְּרָקטוֹר לְסִכְכָּה וְאוֹמֵר:
- הגנני מוכן.

אֲחֵרֵי שֶׁכָּלֶם סִימוּ אֶת עֲבוֹדָתָם, הִתְרַחְצוּ יָכָה-יָכָה.

לָבֹשׁ בְּגָדֵי סֹג וְעָלוּ הֶהָרָה, אֶל אִמָּא שַׁבָּת.
 שָׁמָּה הָאֵם לָקְרָאתָם, כִּי אֶהְבֶּה אוֹתָם מְאֹד.
 — עֲבַדְתֶּם הֶרְבֵּה, בְּנִי, — אִמְרָה אִמָּא שַׁבָּת —
 נֹחַח עָתָה, כִּי יוֹם בּוֹאֲכֶם אֵלַי הוּא יוֹם מְנוּחָה
 בְּשִׁבְיֵיכֶם.

שָׁמַח הַבָּנִים וְשָׂרוּ שִׁירִים עֲלֵינוּם. וְאֶפִּילוּ
 רָקְדוּ. וְעַם גֹּמֵר יוֹם הַמְנוּחָה קָמוּ שֵׁשֶׁת הָעַחֲסִים
 וְאָמְרוּ:

— שָׁלוֹם, אִמָּא שַׁבָּת! אֲנַחְנוּ חוֹזְרִים אֵל
 עֲבוֹדָתְנוּ.

אִמָּא שַׁבָּת הִשִּׁיבָה:

— שָׁלוֹם, בְּנִי! בְּעוֹד שְׁבוּעַ תִּבְקְרוּנִי שׁוּב!
 יָרְדוּ בְּשִׁירָה שֵׁשֶׁת הָעַחֲסִים. הֵם יָרְדוּ מִן הַהָר
 אֶל הָעֵמֶק — לְעֲבוֹדָה!

עַל הַהָר, עַל יַד הַבַּיִת הַזֶּה, נִשְׁאַרָה אִמָּא
 שַׁבָּת. שָׁשָׂה יָמִים תַּסְכֶּה לְשֵׁשֶׁת בְּנֵיהָ.

סנה גרולה

סנה קטנה הקיצה בפקר משנתה. חיש התרחצה.
התלבשה, אכלה את סעדתה. אסר פה נגשה אל
בפתה ואמרה:

— לא סנה קטנה אני עוד. וכי יכולה סנה
קטנה לעשות את כל הדברים האלה כמוני יפה
ובסדר גמור?

צנתה הבפה:

— לא.

אמרה סנה:

— ואני עשיתי. זאת אומרת: סנה גדולה אני.

ענתה הבבה:

— וראי.

אמרה סנה:

— כן תקראי לי מעכשיו: סנה גדולה. חורי

איפוא: כיצד תקראי לי?

ענתה הבבה:

— סנה גדולה.

אמרה סנה:

— טוב. וכן סנה גדולה אינה משקט עוד

צום בבות. סנה גדולה עושה מה שבחורות גדולות

עושות. סנה גדולה עובדת. שמקי איפוא את לבדה.

ואני אלך לללב את הפרה.

יצאה סנה מן הבית. באה אל המחסן אשר

במצר. לקחה את הדלי ללליבה ונכנסה לרפת.

והפרה לא הייתה ברפת. הרוצה נהג אותה לרעות

בשדה.

אמרה סנה אל הדלי:

— כיצד אכלב, בשפחה אין?

שמך הדלי. כי גם הוא לא ידע.

אמרה אליו סנה.

— גדול שְׁכֵנָה! כִּל יום הוא עוֹסֵק בְּחִלְיָה.
וְצִדִּין אֵינוֹ יוֹדֵעַ בִּיצֵד חוֹלָבִים, כְּשֶׁאֵין פֶּרֶה. לֹא-
יָצִיחַ אִתָּה, לְגַמְרֵי שׁוֹטָה. בּוֹא, אָנֹכִי אֲרָאָה לָךְ
בִּיצֵד חוֹלָבִים כְּשֶׁפֶּרֶה אֵין.

יָצָאָה סָנָה עִם הַדָּלִי אֶל הַחֲצָר. הִלָּךְ הַחֲתוּל
הָאֶפֶסֶר בְּצֵד הַגֶּדֶר, חֲטָמוֹ לְפָנִים, וְזָנְבוֹ מֵאֲחוֹר.
צוֹעֵד וּמְרִיט, פּוֹסֵעַ וְאוֹרֵב.

אָמְרָה לוֹ סָנָה:

— עֲמֵד, חֲתוּל!

עֲמֵד הַחֲתוּל וְשֹׁאֵל:

— מַה יֵּשׁ?

אָמְרָה סָנָה:

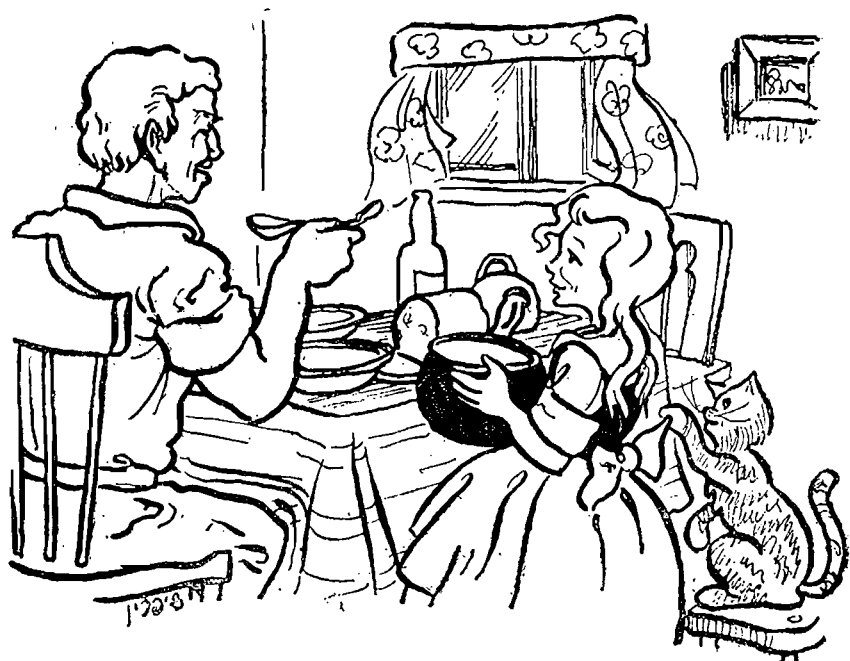
— צָרִיכָה אָנֹכִי לְחֵלֵב אוֹתָהּ, כִּי הִפְרָה בְּמִרְצָה.
אָמַר הַחֲתוּל:

— אֵין לִי פִנָּאִי. אָנֹכִי אוֹרֵב לְצִדִּיָּים וּלְצִדִּיָּיִם.
קָפְצָה סָנָה:

— אִתָּה חוֹשֵׁב בְּיֹדָאִי, שֶׁיֵּשׁ לָךְ עֵסֶק עִם סָנָה
קִטְנָה, שֶׁאִתָּה מְבַרֵּר אֵלֵי כֶּף. אֲבָל לֹא סָנָה קִטְנָה
אָנֹכִי, אֶלָּא בַּחוּרָה גְּדוּלָּה, וְצָרִיכָה אָנֹכִי חֵלֵב לְהִכִּין
סִעָדָה לְאָכָא, לְכַשְׁיִשׁוּב מִן הָעֲבוּדָה.

נִקְסַד קִצַּת הַחֲתוּל וְאָמַר:

— סְלִיחָה, בַּחוּרָה גְּדוּלָּה! לֹא יִדְעָתִי. אֶלָּא

מכיון שדרכי ישראל בצפרנים את כל הבא ללב
 אותי. על כן אני מניח לך לבלי לב אותי.
 וסנה, אף על פי שהיתה כבר בחורה גדולה,
 יראה בכל זאת את צפרי הקתול. נרתעה לאחור
 ואמרה:

— על כן אני ברגזי עליך ולא אשחק עמך
 עוד.

עזבה את הקתול והלכה הלואה. ראתה סקסל
 עומד מאחורי הקסת על ארבע רגלים קתול

יבשרה. והספסל אינו הולך לרעות בשדה. ואינו
אורב לצפורים ויצקכורים. אלא הוא עומד בטל
מכל מקראה.

אמרה אליו חנה:

— רוצה אני ללוב אותך, ספסל.

ענה הספסל:

— בבקשה.

אמרה לו חנה:

— תודה רבה!

חלבה את הספסל והביאה את הדלי למסבב

אל אמא.

שאלה אמא:

— מה בדלי?

אמרה חנה:

— אמרי את.

הביטה אמא ואמרה:

— רבה.

צחקה חנה, שאמא אינה יודעת מה בדלי

ונצנצה בראשה:

— לא!

אמרה אמא עוד:

— גזוז? צוף?

צַמָּקָה סָנָה וְאַמָּרָה:

— אֵין אַתָּה יוֹדֶעַת כִּלּוּם, אִמָּא. לְכִי שְׁחַקִּי צִם
הַבָּבָה. וְאַנִּי אֲבַשֵּׁל מָרָק בְּשִׁבְלִי אָבָא. כִּי לֹא סָנָה
קִטְנָה אָנִי עוֹד, אֱלָא סָנָה גְדוּלָּה. וּבִדְלִי חֶלֶב,
אֲשֶׁר חִלַּבְתִּי מִן הַסֶּסְסִל.

בְּשִׁלָּה סָנָה מָרָק מִן הַחֶלֶב שִׁלָּה. הִזָּה הַמָּרָק
כִּי כֹף טָעִים, שְׂאֵבָא אֲבִל, בְּאֲשֶׁר שָׁב מִן הַעֲבוּדָה,
עֲשֶׂה קִעְרוֹת וּבִקֵּשׁ עוֹד.

צרוגתה של שולמית

אֶתְמוֹל יָרַד גֶּשֶׁם, וְהַיּוֹם מָה בִּהְיָה הַשֶּׁמֶשׁ!
 יוֹצֵא אֶתָּה הַחוּצָה וְצִיִּינִיךְ נִסְגְּרוֹת מִשְׁפָּע הָאוֹר.
 שׁוֹלְמִית הִקְטִנָּה עוֹמֶדֶת עַל הַמַּרְפֶּסֶת וּמֵאֲהִיָּה
 בִּידֶיהָ עַל צִיִּינֶיהָ. מְצִינָה בְּצַד הַסְּדָקִים שֶׁבִּין אֲצָבָעוֹתֶיהָ
 הִקְטִנּוֹת. הַסְּדָקִים צָרִים, אֵךְ הִיא רוֹאָה הַכֹּל.
 הִנֵּה נִבְחָן, זֶה הַכֶּלֶב הָאֲדָמוּנִי, הַתְּמוּרָד עַל
 הָאֶרֶץ וּמִנְמָגָם. הִנֵּה הַתְּרַנְגוּלוֹת מְסִילוֹת, וְהִנֵּה
 אִמָּא הוֹלֶכֶת וְסִלְסְלָה בִּידָהּ.

- אַמא. איפה הייט?
 - העכתי לשוק.
 - מה קנית?
 - נרעים. עת לנרע בגנת.
 - למה?
 - לנרע. לגדל ירקות. קרוב, גנר וצנוניות.
 - הראיני את הצנוניות.
 - עדין אין מה להראות. בשתצמח הצנונית.
- תראי.
- וגם אבל?
 - ודאי שתאכלי.
 - קחי-נא גם אותי לגנה.
 - טוב, בואי איתי.
- הגנה כבר עשויה צרוגות-צרוגות. אדמתה שחורה, צדורה יפה-יפה, וכל צרוגה סרוקה במגוב כמו במסרק. הצרוגות ארפות ושמ, בקצה הגנה, ליד הגדר, צרוגה קטנה.
- עומדת שולמית ומביטה על הצרוגה הקטנה. ותאם מביטה על בתה הקטנה ואומרת:
- הא לך שאיק קסן ולכי ונרצי צנונית בצרוגה הקטנה, אשר בקצה הגנה, ליד הגדר.
- לוקחת הילדה את השאיק ורואה: צנונית

נְחֻמָּה מְצִינָה עָלָיו, צְנוּנִית עֲגֵלָה, אֲדָמָה, עֵם
וְנִבְנָב לָבֵן. לֵב הַיִּלְדָּה פוֹעֵם מְשֻׁמָּה. הִיא פּוֹתֶמֶת
אֶת הַשָּׂקִי - וְהִנֵּה אֵין בּוֹ אִף צְנוּנִית אֶתָּה. כָּלוּ
מִלֵּא בֶרֶק וְרָעִים קִטְטָטָנִים, בָּהִים, עֲגֵלָגָלִים.

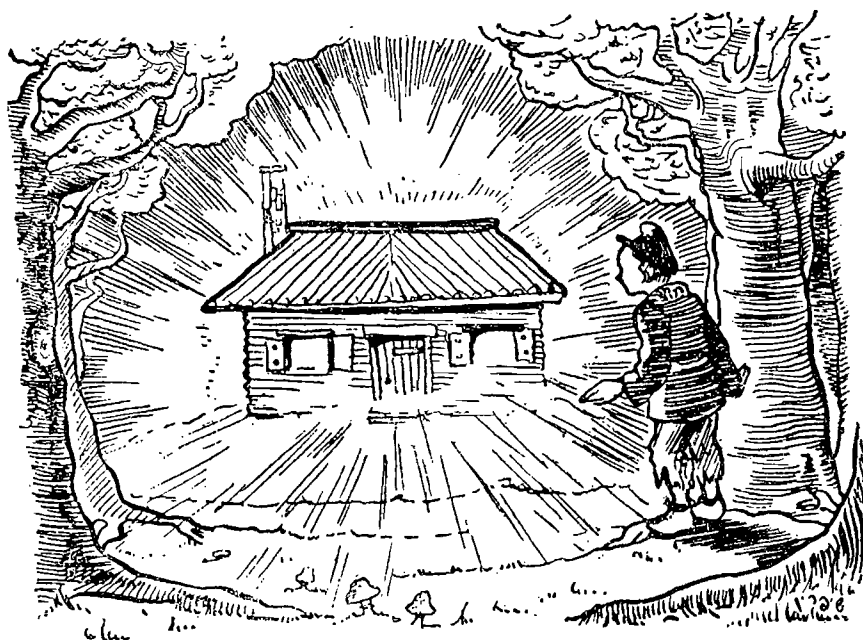
- לֵא, לֵא צְנוּנִיּוֹת הֵן אֵלֶּי, - אוֹמֶרֶת
שׁוֹלֵמִית - אָמָא, אֶת צוֹחֶקֶת מִמֶּנִּי.
וְהָאֵם אוֹמֶרֶת:

- לָכֵי, בְּתִי, לָכֵי וְנִרְעִי. אֶחָד כָּךְ תִּשְׁקִי אֶת
הַצְרוּגָה וְהִיא תִּצְמִיחַ לָךְ צְנוּנִיּוֹת נְהַדְרוֹת.

הַתְּחִילָה הַיִּלְדָּה לַעֲבֹד. עֲשֶׂתָה עֲרִיצִים בַּצְרוּגָתָהּ,
שָׁמָּה בָּהֶם אֶת הַנְּרָעִים וְכִסְתָה אוֹתָם.

עֲבֹדָה גְּעִימָה, גְּעִימָה מְאֹד. וְשׁוֹלֵמִית עֲבָדָה
צַד שְׁעִיפָה. הִיא יֹשֶׁבֶת לָנוּם. וּבְדִמְיוֹנָה כְּבָר רָאִתָּה
אֶת הַצְנוּנִיּוֹת הַיְּפֹת שֶׁתִּצְמִיחַ לָהּ צְרוּגָתָהּ.

הנער התועה

בְּצִיר אֶחָת הָיָה נֶעֶר קָטָן. לֹא הָיָה לוֹ אָבָא,
 לֹא הָיְתָה לוֹ אִמָּא, לֹא אָח לוֹ, לֹא אָחוֹת וְלֹא
 קָרוֹב. וְהַנֶּעֶר חָכָם וְטוֹב, אוֹהֵב תּוֹרָה וְחֻכָּמָה. יָצָא
 הַנֶּעֶר מֵעִירוֹ לְבָקֵשׁ לוֹ מְקוֹם לְלַמֵּד תּוֹרָה. הֵלֵךְ
 הַנֶּעֶר יוֹם. הֵלֵךְ יוֹמִים, עָלָה הָרִים, יָרַד בְּקָעוֹת.
 בְּאֶחָד הַלַּיְלוֹת בָּא הַנֶּעֶר אֶל יַעַר גָּדוֹל. וְהַלַּיְלָה
 לֵיל חֹשֶׁךְ. אַף כּוֹכָב אֶחָד לֹא נִרְאָה בַּשָּׁמַיִם. עָמַד
 הַנֶּעֶר עַל מְקוֹמוֹ וְלֹא יָדַע אָנָּה יִפְגֹּעַ. וְהַחֹשֶׁךְ

הולך וגדול, וגם גשם הזה על הארץ. וביצור
חיות רעות.

התפלל הנצח אל האלהים:

— אבי שבשמים, הושיעה נא!

אף כלה הנצח להתפלל, נשא את ציניו, והנה
אור מרחוק.

הלך הנצח אל המקום אשר נראה שם
האור. ראה והנה בית לפניו. בית קטן מאד. אמר
הנצח בלבו:

— מי יודע, אולי יושבים אנשים רעים בבית.
אף מיד התחזק ואמר:

— אבסח באלהים והוא ישמר אותי מכל צרה.
ופתח את דלת הבית ונכנס.

כאשר בא הנצח פנימה, ראה והנה הוא עומד
באולם גדול והאולם ריק, אין בו כל נפש חיה.
אף אור גדול בו כאור הצהרים. הביט עוד והנה
עוד דלת באולם. פתח גם את הדלת והיא ובא
גם בתוך השני. והנה גם בתוך השני ריק. רק
אור גדול בו כאור הצהרים ובו עוד דלת. ופתח
גם את הדלת והיא.

עבר הנצח שבועה חדרים, ובתוך השביעי ראה
שלחן גדול, ועל השלחן הרבה ספרים ואיש וזן

יֹשֵׁב, וְלוֹ זֶקֶן אֶרֶץ וְלָבֶן פֶּשֶׁלֶג, וְהָאִישׁ לְבוּשׁ
אֶדְרֶת וְאֶזֶר עוֹר בְּמִתְנִיָּה, וְסֻזֶּן קוֹרֵא בְּסֶפֶר
אֲשֶׁר לְפָנָיו.

- שְׁלוֹם עֲלֶיךָ, - אָמַר הַזֶּקֶן אֶל הַנֶּעֶר.

- עֲלֶיךָ הַשְׁלוֹם, - עָנָה הַנֶּעֶר.

- אָנָּה אַתָּה הוֹלֵךְ, נֶעֶר קָטָן?

- לְלַמַּד תּוֹרָה.

- הֲרוּצָה אַתָּה לְשַׁבֵּת עִמִּי וּנְלַמֵּד יַסְדִּי?

- שֶׁב לְפָנָי

יֹשֵׁב הַנֶּעֶר לְפָנָי הַזֶּקֶן וְלַמְדוֹ שְׁנִיקָם תּוֹרָה.

עָבְרוּ יָמִים רַבִּים וְהִנָּצַר גִּבּוֹל בְּשָׁנִים וּגְבוֹל גַּם
 בְּתוֹרָה וּבְחֻקֶּיהָ.
 וְאַחֲרֵי עֶבֶר שָׁנִים שָׁב לְעִיר מוֹלְדֹתוֹ וְהָיָה
 לְחֻכָּם גִּבּוֹל בְּיִשְׂרָאֵל. וְהָאִישׁ הַזֶּה אֲשֶׁר לָמַד
 תּוֹרָה הָיָה אֵלָיו הַגִּבּוֹר.

ה פ נ ר

הָיָה פַּעַם פֶּנֶר.

הָלַךְ הַפֶּנֶר מְצִיר לְצִיר וּמִפֶּכֶר לְכֶפֶר: לִנְגֹן.

יוֹם אֶחָד עָבַר הַפֶּנֶר לִיד פֶּלֶג מַיִם.

יָשַׁב הַפֶּנֶר לָנוּחַ וְלִסְעֵד אֶת לְבוֹ.

סָעַד אֶת לְבוֹ, הוֹצִיא אֶת כְּנוֹרוֹ וְהִתְחִיל לִנְגֹן:

צִיל־צִילִי, צִיל־צִילִי-צִילִי!

יָצָא עֶכְבֶּר מִהַחֹר, יָשַׁב עַל בִּגְדָיו הָאֲחֹרִיּוֹת.

יָשַׁב וְהִאָּזִין.

— וַיְמַה, חֲבִיבִי, רוֹצָה לִנְגֹן?

— רוֹצָה.

— גֵּשׁ, אֲרָאָה אֶת כְּפִיָּה.

— הִנֵּה.

— לֹא, חֲבִיבִי, בְּאֲדָמָה חִפְרָתִי, כְּפִיָּה לְכַלְכֵּת.

וְרָא אֶל הַפֶּלֶג, הִתְרַחֵץ יָפָה-יָפָה, אֶת אֶפְרָנִיָּה אֲטִל

וְנֹאֲלָמַד אוֹתָהּ לִנְגֹן.

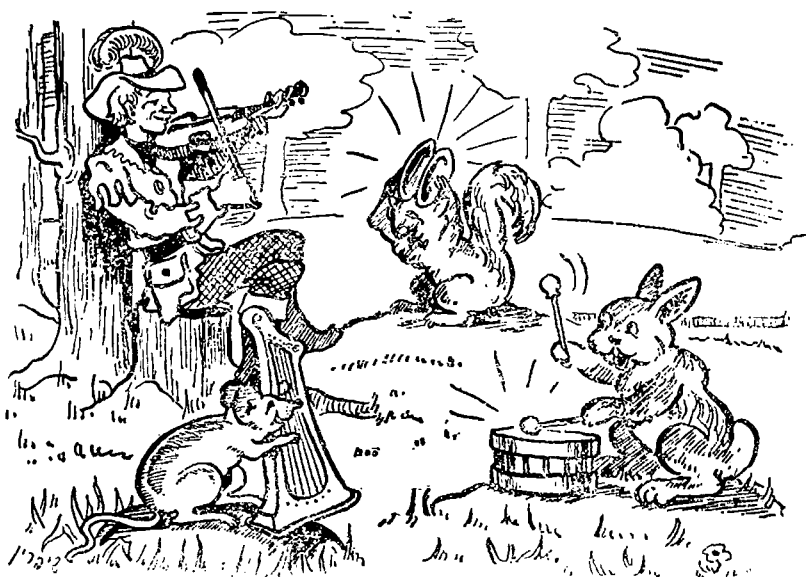
וְרָא הָעֶכְבֶּר אֶל הַפֶּלֶג לְהִתְרַחֵץ, וְהַפֶּנֶר: צִיל־

צִיל־צִילִי, צִיל־צִילִי-צִילִי.

יָצָא שָׁפָן מִבֵּין הַסִּלְעִים, יָשַׁב עַל בִּגְדָיו

הָאֲחֹרִיּוֹת, יָשַׁב וְהִאָּזִין.

— וַיְמַה, חֲבִיבִי, רוֹצָה לִנְגֹן?

- רוֹצֶה.

- גַּשׁ, אֲרָאָה אֶת כַּפִּיָּה.

- הִנֵּה.

- לֹא. חֲבִיבִי, אֵין הַסִּלְצִים רֹדֶפֶת, כַּפִּיָּה לְכַלְכֶּת.

רַד אֶל הַפִּלָּג, הַתְּרַסֵּץ יָפֵה-יָפֵה, אֶת צִפְרָנִיָּה אֶטֶל
וְאֶלְמַד אוֹתָהּ לְנִגֵּן.

יֵרַד הַשָּׁפָן אֶל הַפִּלָּג לְהַתְּרַסֵּץ, וְהַכֹּנֵר: צִיל,
צִיל-צִילִי, צִיל-צִילִי-צִיל.

יֵרַד סָנְאִי מִהַצֵּץ הַקְּרוֹב, יֵשֵׁב עַל בִּגְדָיו
קְאָחורִיּוֹת, יֵשֵׁב וְהֶאֱוִין.

- וְמָה, חֲבִיבִי, רוֹצֶה לְנִגֵּן?

- רוֹצֶה.

- גַּשׁ, אֲרָאָה אֶת כַּפִּיָּה.

- הִנֵּה.

- לֹא, חֲבִיבִי, עַל הַעֲצִים טַפְסֶתָּ, כַּפִּיָּה לִכְלֹכֶתָ.

רֵד אֶל הַפֶּלֶג, הַתְּרַחֵץ יָפֶה-יָפֶה, אֶת צַפְרָנִיָּה אֲטֵל
נֶאֱלָמַד אוֹתָהּ לִנְגֹן.

יֵרֵד הַסְנָאִי אֶל הַפֶּלֶג.

הַתְּרַחֵצוּ הַעֲבָבָר, הַשֶּׁפֶן וְהַסְנָאִי, שְׁלֹשָׁתָם
הַתְּרַחֵצוּ יָפֶה-יָפֶה.

נִסֵּל לָהֶם הַכָּנָר אֶת הַצַּפְרָנִים.

נָתַן:

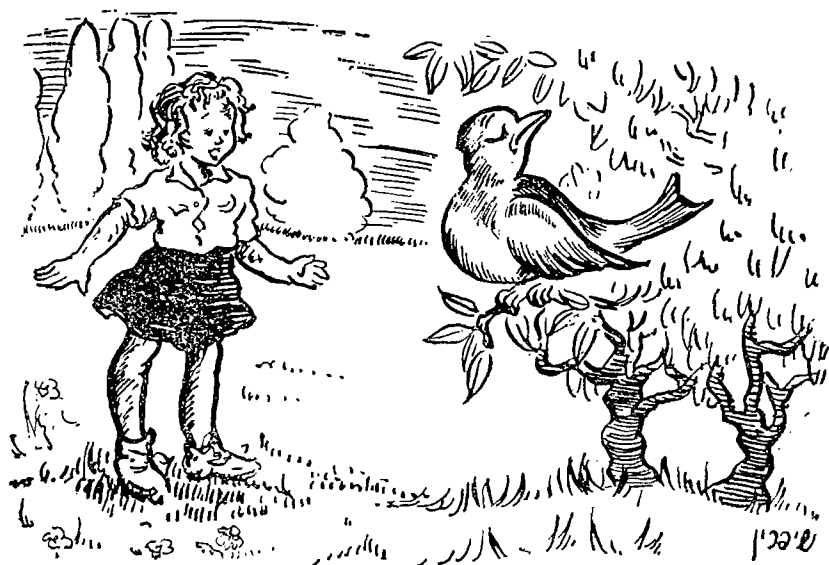
לְעַבְבָר - גִּבֹּל,

לְשֶׁפֶן - חֶף,

לְסְנָאִי - מְצִלְתִּים.

וְנָגְנוּ אַרְבַּעַתִּים.

פ ו י

פּוּטִי הַקְּסָנָה הִיָּתָה תָּמִיד מְלַבֵּלָהּ. פּוּטִי לֹא
רָחֲצָה אֶת פְּנֵיהָ, לֹא סָרָקָה אֶת שְׁצִרְוֹתֶיהָ וְלֹא
גִּזְזָה אֶת צִפְרָנֶיהָ. הַיְלָדִים קָרְאוּ לָהּ לְכַדּוּכִית וְלֹא
רָצוּ לְשַׁחֵק אִתָּהּ.

יוֹם אֶחָד אָמְרָה פּוּטִי לְחִבְרִיָּה:
— אֵינְכֶם רוֹצִים לְשַׁחֵק אִתִּי, אֵלֶּךְ לְחַפֵּשׁ לִי
חִבְרִים אֲחֵרִים.

הִלָּכָה לְכַדּוּכִית אֶל הַשָּׂדֶה, רָאָתָה צִפּוֹר קְטַנָּה
עוֹמֶדֶת צֵל עֵץ וּמַצְפִּצֶקֶת.

- צפור. צפורי! - אמרה פוטי - בואי
לשחק אתי!

- ציף-ציף! - ענתה לה הצפור - אינני
רוצה לשחק עם ילדה מלכלכה!

- ואם נקיה? - שאלה פוטי.

- ודאי, - ענתה הצפור - אני אוהבת נקיון.
במקורי מנקה אני כל נוצה ונוצה שבגופי. אם
גם את תהיי נקיה כמוני, אשחק אתך.

הלכה לללובית הלאה. ראתה כבשה רועה
בשדה. וצל יד הכבשה גדי קטן ויפה.

- גדי, גדי! - אמרה לללובית - בוא לשחק אתי!

- מה-מה! - פצה הגדי - אינני רוצה לשחק

עם ילדה מלכלכה!

- ואם נקי? - שאלה הילדה.

- ודאי, - ענה הגדי - אני אוהב נקיון.

יום-יום לוקקת-רוחצת אותי אמי בלשונה. אם
גם את תהיי נקיה כמוני, אשחק אתך.

הלכה לללובית הלאה. פגשה ברנז קטן.

- ברנז, ברנז! - אמרה לללובית - בוא

לשחק אתי!

- גע-גע! - ענה הברנז - אינני רוצה

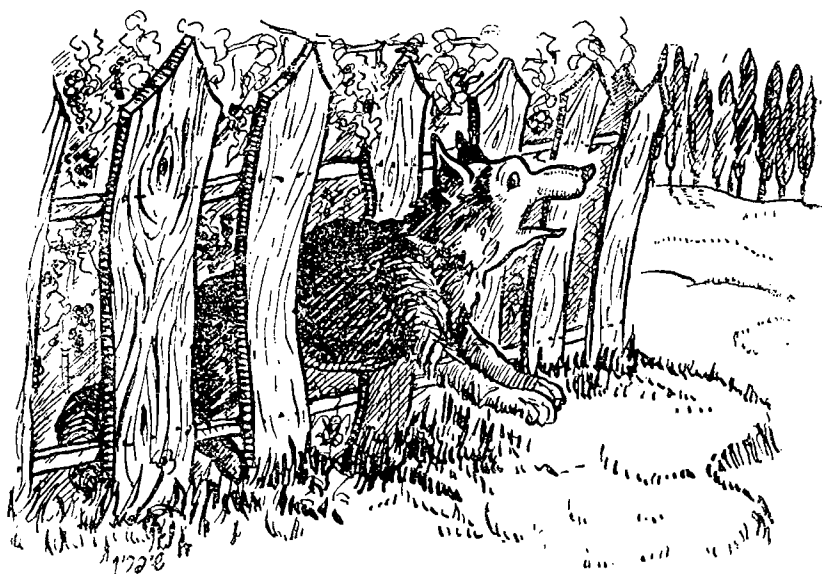
לשחק עם ילדה מלכלכה!

- ואַתָּה נָקִי? - שְׁאַלָה פּוֹטִי.
 - וְדַאי, - עָנָה הַבֶּרֶז - יוֹם-יוֹם אֲנִי רוֹחֵץ
 בְּנֶמֶל. אִם גַּם אֶת תְּהִי נָקִיָּה כְּמוֹנִי, אֲשַׁחֵק אֶתְּךָ.
 בָּאָה לְכַלּוֹכִית עַד מְקוֹם בָּצָה וּמִצָּאָה שָׁם
 נְרָקִיסִים. אֶמְרָה:
 - הִגֵּה אֶקְטֹף נְרָקִיסִים וְאֶקְלַע לִי זֶר.
 הוֹשִׁיטָה פּוֹטִי אֶת יָדָהּ אֶל הַפְּרָחִים. רָצוּדוּ
 הַפְּרָחִים מִפֶּסֶד וְאֶמְרוּ:
 - הוּא, הוּא, אֶל תִּגְעִי בָנוּ! אֶל תִּלְכְּדֵנִי אֶת
 כְּתָרֵי-הַזָּהָב שֶׁלָּנוּ!

- גם הפרחים רוצים לברח מפני. - אמרה
 לילדונת בַּעֲצָב וְהִתְחִילָה בוכה.
 רצה מהר הביתה ואמרה לאמה:
 - אמא, נקי אותי היטב-היטב! לא טוב להיות
 מְלַבֵּדָה! אני רוצה להיות נְקִיָּה!

הַשׂוּעָל וְהַכְרָה

שׂוּעָל רָעַב צָבַר לִפְנֵי כָּרֶם. הַשְׁתַּוֵּקַק הַשׂוּעָל
 לָבוֹא אֶל הַכָּרֶם וּלְאָכֹל מִן הָעֲנָבִים הַמְתוּקִים
 הַצּוֹמְחִים בּוֹ. אָךְ הוּא לֹא יָכַל לְהִכָּנֵס לְתוֹךְ הַכָּרֶם,
 כִּי מִסְבִּיב הָיְתָה גִּידָר גְּבוּהָה.
 מָצָא הַשׂוּעָל חוֹר בְּגִידָר. בִּקֵּשׁ לְהִכָּנֵס דְּרָךְ
 הַחוּר, אָךְ לֹא יָכַל. הַחוּר הָיָה צַר מְדִי.
 מָה עָשָׂה הַשׂוּעָל?

צָם שָׁלַשָּׁה יָמִים. וּכְשֶׁרָזָה מְאֹד, נִכְנָס דְּרָךְ
 הַחוּר לְתוֹךְ הַכָּרֶם וְאָכַל מִן הָעֲנָבִים הַמְתוּקִים

שבו. הוא אכל כל כף הרבה. עד שהשמים מאד.
כאשר רצה השועל לצאת מתוך הכרם, לא
יכל. חזר וצם שלשה ימים, עד שרזה מאד. וכשיצא
מן הכרם, צמד וקרא:

— כרם, כרם! מה יפה אפה ומה יפים פרוטיהו
אכל מה תועלת בה? רצב וקנסתי לתוכה ורצב
יצאמי

הפית הקסן שבצר

לפני ימים רבים היה ארמון נהדר, שהיה
בנוי כלו שנהב. חלונות הארמון הנהדר היו צשויים
נהלומים מבריקים, וכל גוף - זהב טהור.

מסביב לארמון השנהב הנהדר הזה היה גן
גדול, שבו צמחו כל הפרחים היפים שבעולם וכל
צאי הפרי המצוינים שבעולם. ובאותו ארמון נהדר
המקף מסביב גן מפליא גרו מלך ומלכה ובתם
היחידה, שלא היתה יפה ונחמדה כמוה. כשיצאה
הנסיכה הקטנה לטייל במרפאת-הזהב שלה, אשר

שמונה סוסים בתמים וקלי-רגלים רתומים אליה.
השתחוו לפניך כל העצים וכל הפרחים, וכל הצפרים
התעופפו מצל לראשה וצפצפו ושרו בשמחה.
אף יום אחד עברה שמועה ציובה בארמון
השנהב ובגן המפליא.

- הנסיכה הקטנה חולה מאד, היא סובלת
מרעב! - הודיע הכוב לשמר על שצר הארמון.
- מה? היא סובלת מרעב? - השתומם החתול.
לשמר לב יבואו צבברים אל הארמון - הן הגה
מפיה יצא, ומיד יביאו לפניך כוסות חלב, צלחות
חמאה וספלי שמנת, ככל אשר תרצה!
- שמצתי אומרים, כי אבד לה התאבון. -
ספר הכוב.

- ומהו התאבון? האם זהו אותו צעצוע יפה,
אשר בו היתה משחקת תמיד? - שאל החתול.
- אף שוטה אתה, חתול אין-לם, - ענה לו
הכוב ברגזה - התאבון אינו צעצוע כלל וכלל.
זהו דבר שאי-אפשר לראות אותו. תאבון רק
מרגישים. רגע, נדמה לי, כי עוד קצט ארגיש
גם אני קצת תאבון.

- היכן בדבר הזה? - השתוממו הארנבות
קטנות, שישבו בלגות הגן וגם הן שמעו על

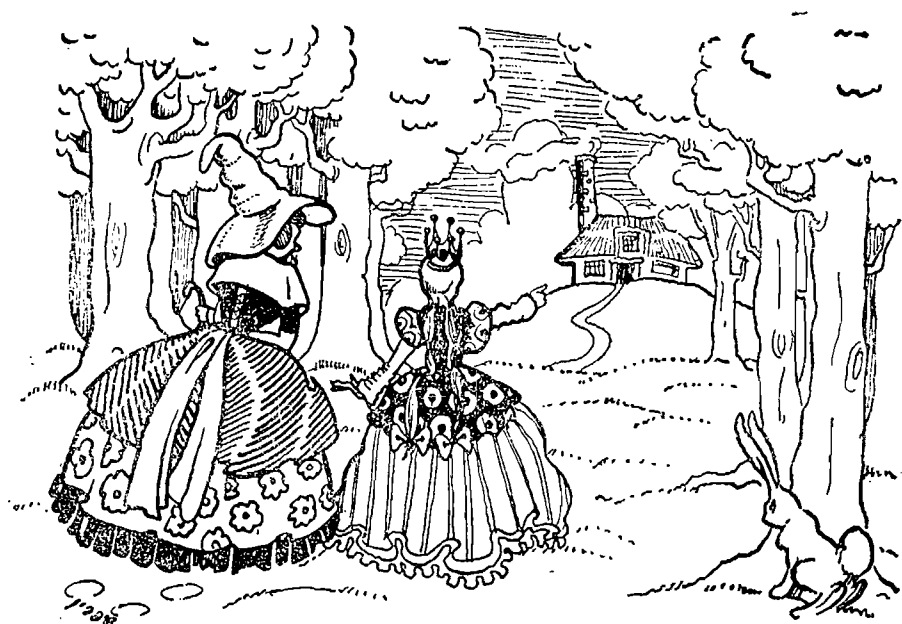
מחלת הנסיכה - הן בגן הנה היא יכולה למצא
כל כוח הרבה עלי קרוב ושרשי גור מתוקים, ולמה
זה תסבל מרעב?

- אבל אבד לה המאבון, - ענה מר ארנב,
אבי הארנבות הקטנות.

- האם המאבון הוא אותו ירק אדם, שבו
מיץ וגרגרים? - שאלה אחת הארנבות הקטנות.
- אל תשאלני שאלות טפשיות, - גערה בה
הגברת ארנבת, אמן של הארנבות הקטנות -
את מתכוננת בודאי לעגבניה.

וכל אחד שבארמון חפש את המאבון שאבד
לנסיכה הקטנה והנחמדה. המלך והמלכה הומינו
אליה את כל הרופאים המקרסמים. הטבת המציא
בכל יום פודינג חדש. הכלב מצא עצם שמנה
בשביעה. אף שום דבר לא הוציל. ממלטה הקשה
של הנסיכה לא עברה.

אף יום אחד באה לארמון השנהב סבתא
בובעניה. סבתא בובעניה הייתה אשה זקנה וטובת-
לב, שקראו לה בשם בובעניה, כי חבשה לראשה
בובע גבוה-גבוה. וסבתא בובעניה אמרה למלך
ולמלכה, כי אם הנסיכה הקטנה והנחמדה תלך
אתה לביתה, רפא תרפא אותה שם מממלטה הקשה.

הסכימו המלך והמלכה להצעתה של סבתא
 כובעניה טובת-הלב, והנסיכה הקטנה והנחמדה
 הלכה איתה לביתה. ביתה של סבתא כובעניה היה
 בלב יער גדול. הדרך לשם הייתה ארוכה והנסיכה
 התעייפה מאוד מלב ההליכה. היא לא הייתה רגיזה
 ללכת כל כך הרבה. אף לבסוף הגיעה. ומה נחמד
 היה ביתה של סבתא כובעניה! זה היה בית קטן
 שעמד בין עצי היער, וסביבו צמחו הרבה מאוד
 פרחים אדמים.

וכשנכנסה הנסיכה לתוך הבית פנימה, מצוא

מִצָּאָה שֶׁם שֶׁלֶחַן קָטָן וְעַל הַשֶּׁלֶחַן לֶחֶם, סִמָּאָה.
 אֲכַמְנִיּוֹת וְכוּס חֶלֶב. אַרְוֶחָה פְּשׁוּטָה מֵאֲדָוָה אֶף
 הַנְּסִיכָה הַקֶּטְנָה הֵיטָה רַעֲבָה מֵאֲדָוָה אַחֲרֵי בִרְכָה
 הָאֲרָכָה, וְהִיא יֹשֶׁבֶת אֶל הַשֶּׁלֶחַן וְאֵכֶלָה הַכֹּל-הַכֹּל.
 אֲזִי הוֹדִיעָה סִבָּתָא כּוּבְעָנִיָּה לְמִלָּךְ וְלִמְלָכָה.
 כִּי הַנְּסִיכָה הַקֶּטְנָה וְהַנְּחֻמָּדָה מִצָּאָה אֶת הַמֵּאֲבֹן
 הָאֲבוּד שָׁלָה. וְהַמִּלָּךְ הִזָּה שָׁמַם כָּל כֹּף, שָׁצוּהָ לְהַנִּיף
 אֶת הַדְּגָלִים מֵעַל לְאַרְמוֹן וּלְצִלְצָל בַּפְּעֻמּוֹנִים שָׁלוּ.
 וּמֵאֲזִי הֵיטָה הַנְּסִיכָה הַקֶּטְנָה וְהַנְּחֻמָּדָה מִבִּקְרָת
 תָּמִיד בְּבֵיתָהּ הַקָּטָן שֶׁל סִבָּתָא כּוּבְעָנִיָּה. וְהַמֵּאֲבֹן
 לֹא אָבֵד לָהּ עוֹד אֶף פָּעַם.

השבת אברה

לְיוֹסִי אָבִד הַמִּטְבָּע, שְׁנִתְּנָה לוֹ אִמּוֹ. עָמַד יוֹסִי
וּבָכָה. חָמְלוּ עָלָיו חֲבֵרָיו וְהִתְחִילוּ חוֹשְׁדִים זֶה בָּזֶה
וּמְרִיבִים אִישׁ עִם רֵעֵהוּ. זֶה אָמַר:
— אַתָּה מְצַאָתָ אֶת הַמִּטְבָּע! תָּמִיד אַתָּה מוֹצֵא
אַבְדוֹת!

וְזֶה נֹעֵץ וְצוֹעֵק:

— בָּלִיט גָּבֹהַּ אֲנִי? אַתָּה גָּבֹהַּ אוֹתוֹ!
כִּי רַבּוּ הַתְּלָמִידִים זֶה בָּזֶה, וְהַחֲדָר נִתְמַלֵּא
בְּנוֹחָה וְקִטְטָה, עַד שֶׁנִּכְנַס הַמּוֹרֶה. הִמְהוּמָה גִּפְסָקָה
כָּרָגַע וְתַמּוּרָה פָּנָה אֶל הַיָּלָדִים וְשָׁאַל:
— מַה גָּבֹהַּ בִּינֵיכֶם לָדֶם בְּנִיסְתִּי?
סִפְרוּ לִפְנֵי עַל דְּבַר אֲבֹת יוֹסִי חֲבֵרָם.
הִסְתַּבֵּל הַמּוֹרֶה רַגְצִים אֲחָדִים בְּפָנָי תְּלָמִידָיו,
וְאַסֵּר כִּי פָנָה אֶל יוֹסִי וְאָמַר:
— אֵינָה מִטְבָּע אָבִד לָךְ?
— כֵּן חֲמֵשׁ פְּרוּטוֹת, — עָנָה הַנּוֹצֵר.
— אִם כֵּן, — אָמַר הַמּוֹרֶה, — אֵל תִּרְגְּזוּ
יָלָדִים; אֲנִי מְצַאֲתִיו.
וְהַמּוֹרֶה הוֹצִיא מִטְבָּע כֵּן חֲמֵשׁ פְּרוּטוֹת וְנָתַנוּ
לְיוֹסִי.

אסר הלמוד, קשה לכו הנצרים איש לביתו.
 ראה המורה פלמיד אחד עומד בפתח ובוכה.
 - מה לה, בנני, שאתה בוכה? - שאלהו.
 הנצר הושיט למורה מטבע.
 - אני... מצאתיו... - אמר בקול נפסק מכבי.
 וציניו השפיל לארץ - מהיום והלאה... בשאמא...
 אבדה... אשיבנה לבעליה.
 - נצר טוב וישר אתה, - אמר לו המורה
 ונשק לו על מצחו - עתה לך לשלום הבית
 ואל תעצב.

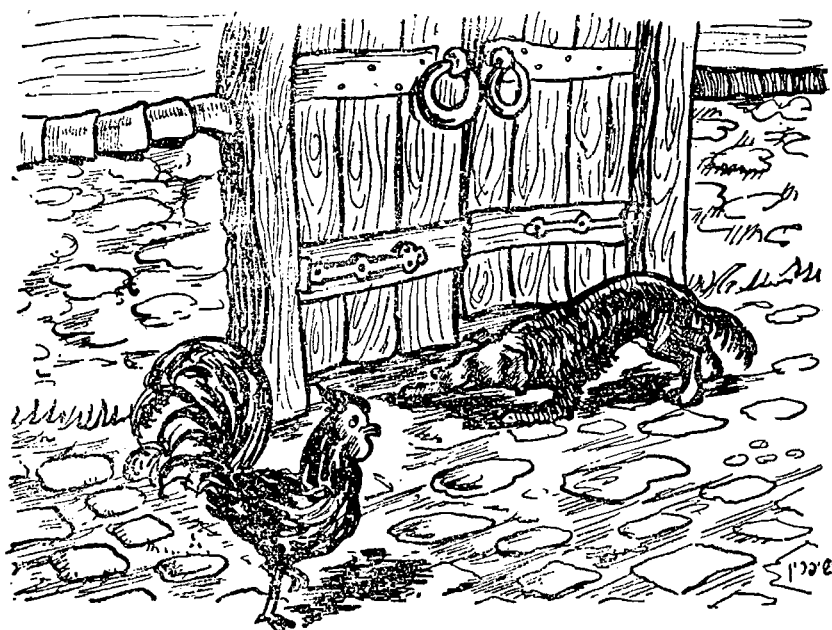
נִמְצָאָה הָאֵבֶדָה

הַבְּלִבְלִב יִקְטֹן הַשְּׂפִים בְּבִקְרָה. יִצָּא מִמְּלֻכָתוֹ.
הַבֵּיט כֹּה נֹכַח – אֵין נֶפֶשׁ מִזֶּה בְּחֶצֶר. בֶּק הַפְּרָגוּלֹת
מִהִלְכֹת. אֲפִילוֹ הַשְּׂמֶשׁ עוֹד הִתְחַבֵּאָה מֵאַחֲרֵי
הַצִּצִּים.

מִהֵלֶךְ לוֹ יִקְטֹן בְּחֶצֶר הֵנָּה וְהֵנָּה. הַגִּיעַ עַד
לְשַׁעַר וְעָמַד. רָאָה חוֹר מִתַּחַת לְיַדֵּי הַשַּׁעַר. לֹא
גָדוֹל הוּא מִחוּר אֶף אֶפְשָׁר לְהִדְחֵק וְלִצָּאת חֲרָכּוֹ
בְּזַחֲלָה. הוּא פּוֹשֵׁט אֶת סִנְטָרוֹ. מִשְׁתַּטֵּחַ עַל הָאָרֶץ.
וּחֵלֵל יוֹצֵא.

הֵנָּה הָרְחוֹב. אֵין אִישׁ. נִמְמָה מִסְכִּיב. בֶּק
הַדְּרוֹרִים הִתְקַהֲלוּ בְּמָקוֹם אֶחָד וְצִפְצְפוּ: צִירִיקוּ
צִירִיקוּ! יִקְטֹן הַתְּגַנֵּב אֲלֵיהֶם חֲרָשׁ-חֲרָשׁ. פִּתַּח אֶת
פִּיו וְנָבַח: הִבּוּ הִבּוּ! נִתְּבַהֲלָה לְהַקִּית הַדְּרוֹרִים –
פִּרְרִירוֹ פָּרְחוּ וְהִתְפַּנְּרוּ לְכָל הַעֲבָרִים. הַבְּלִבְלִב
שָׁמַח. בַּשֶּׁשׁ בְּזַנְבוֹ וְרֵץ הִלָּאָה.
פָּגַע בְּחִתּוֹל אֶחָד. נִבְהֵל הִתְחַוֵּל. הִתְצַטֵּשׁ וְטָפַס
וְצָלָה עַל עֵץ.

יִקְטֹן מִגְבִּים רֹאשׁ. נוֹכַח וּפּוֹנֶה לְשׁוֹב לְבִיתוֹ.
פְּתָאם רֹאָה הוּא וְהֵנָּה סִיוֹת גְּדוֹלֹת וְנוֹרְאוֹת
פּוֹסְעוֹת לְקִרְאָתוֹ וְגוֹעֹעוֹת: מוֹ-מוֹ-מוֹ

מי ומי הן המפלצות האלו? יקטן גרמז
הצדה. אימה גדולה נפלה עלינו, והוא ברח קדימה.
קדימה.

הוא רץ ורץ ולבסוף עיף. צמד והתבונן מסביב.
הוא ברחוב נר. מימיו לא היה פה. הוא תעה. לאן
ילך?

יקטן אינו יודע. ישב ליד קיר אחר. הבו הבו
אי הדרך לביתי?

בינתיים התחיל גשם יורד. יקטן רטב כלו.
מסכן. זמן רב ישב, כשהוא מינב ונוכח קרש.
ופתאם... האמנם?...

רוּחִי הוֹלֶכֶת עִם אִמָּהּ. רוּחִי שָׁלוֹ. בְּצִינִיטָה
 רְמֵעוֹת. הִיא בּוֹכָה.
 יִקְטֹן רֵץ אֵלֶיהָ.
 - יִקְטֹן!
 נִמְצָא יִקְטֹן!

סיסי לפני שנתו

אכל סיסי ושתה ואמו מציצה לו את משכבו
בחדר המטות.

- סיסי לישון - קוראה האם.

אוהב סיסי את אמו כנפשו, אבל לישון אין
הוא רוצה ללכת. כל ילד חוב לשמץ בקול אמו.
דבר זה זוכר סיסי. אף סיסי בן יחיד לאמו.
הוא יפס אותה. בגשיקה אחת יפס אותה. תוקע
סיסי את עצמו תחת השלחן, שאמו לא תרגיש בו.
מסתת השלחן הוא מתגנב אט-אט ויוצא מן החדר.

צָרַב קִיץ. חַיִּימִי צִיף. יוֹצֵא הוּא אֶל הַמֶּרְקָסֶת
וּבְלָבוּ הוּא אוֹמֵר: „מִשָּׁם אֶל הַחֲצָר.“ וְעַל פְּנֵי
הַחֲצָר אֶפְלָה. פֶּסֶד תּוֹקֵף אֶת חַיִּימִי. חֶבֶר חַיִּימִי
לְכָל דְּרֵי הַחֲצָר וְהוּא מְכִיר כָּל פֶּנֶה בָּה. אֵף מְתִי?
בַּיּוֹם. לֹא כֵן עָתָה. עָתָה חֲשֵׁף. אֶפְלָה. וְגַם הַרְגָּלִים
אֵין לָהֶן חֲשֵׁק לְלָכֶת. כָּל הַיּוֹם רָצוּ, הַתְרוֹצְצוּ.
וַיּוֹשֶׁב חַיִּימִי וּמִבֵּיט אֶל תּוֹף הָאֶפְלָה. יוֹשֵׁב הוּא
רָגַע, שְׁנֵי רָגָצִים, וְאוֹלֵי גַם שְׁלֹשָׁה וַיּוֹתֵר, וְהַצִּינִים
נִצְצָמוֹת מֵאֲלִיָּהֶן.

עוֹבְרֶת לְפָנָיו צֹה פּוֹיָה בּוֹקֶנָה הַרוֹעֵד. עוֹמֶדֶת
לְפָנֵי חַיִּימִי, מְנַצֵּנֶת וְקֹנָה וְשׂוֹאֶלֶת:
— הַגִּידָה-נָּא לִי, חַיִּימִי, הַשְׁמִיעֵנִי מֶה הַשָּׂעָה
הַדִּיצֵנִי

וְחַיִּימִי עוֹנָה:

— עוֹד מַצֵּט שְׂמוֹנָה.

— אִם כֵּן שְׁלוֹם לָרֵב, לִיָּה טוֹבו! — עוֹנָה
צֹה פּוֹיָה.

מִתְפַּלֵּא חַיִּימִי עַל הַצּו שֶׁהִיא מְדַבֵּרֶת בְּלִשׁוֹן
בְּנֵי-אָדָם וַיּוֹדֵעַת גַּם לְחֶבֶר חֲרוּזִים. אֵף לֹא רַק
צֹה פּוֹיָה יוֹדֵעַת לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן בְּנֵי-אָדָם וּלְחֶבֶר
חֲרוּזִים.

הַחֲתוּל מַצֵּל הַגָּדֵר קוֹרָא:

- זאן.

ראו,

אַרסן אפי.

אַרסן בפי.

אַרד לַמטה.

חשך עתה.

ומתפלא חיימי עוד יותר. וקול מפרה מן

מרת עולה:

- נומי, נומי, צגלתי.

נומי, נומי, יפתי!

ואמא באה, מרימה את חיימי בשתי ידיה.

מנשקת לו ומשכיבה אותו במטה. ורואה חיימי

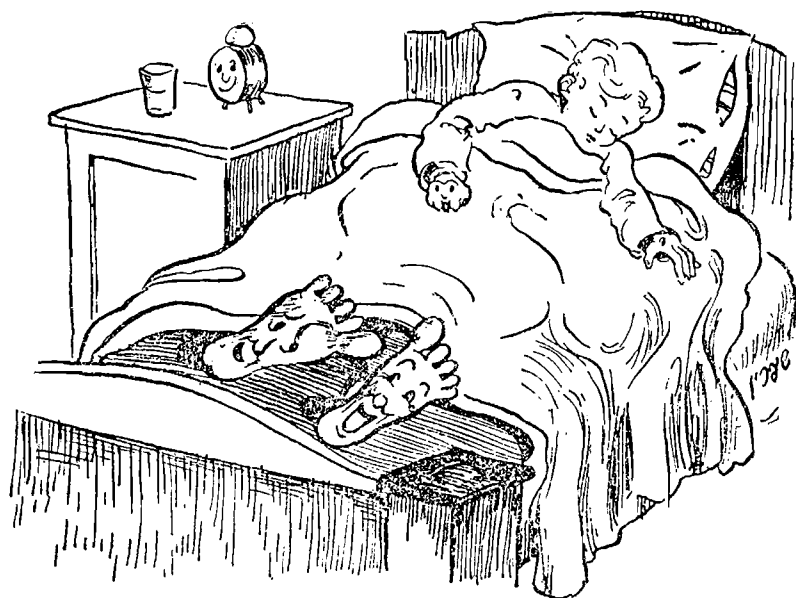
לשאל אותה מה פשר הדברים אשר שמע, אף

אמא מנשקת לו על פיו ואינה נותנת לו לדבר.

וחיימי נרדם ולשון שנה מתוקה ואת שאלתו איננו

שואל.

שִׁיר עָרָשׁ

נוֹמָה אַחַת. נוֹמָה שְׁתַּיִם, נוֹמוֹ נוֹמוֹ הָעֵינִים.
 נוֹמָה אַחַת. נוֹמָה שְׁתַּיִם, נוֹמָה שְׁלֹשׁ, נוֹמָה
 נוֹמָה, נוֹם, נוֹם הָרֹאשׁ.

הַסֵּהס, הַיָּלֵד מְנַמְנֵם. שׁוֹכֵב הַיָּלֵד בְּמִטָּה -
 יָשֵׁן. בְּלִבּוֹ יִישָׁן? לֹא! גַּם הָעֵינִים יִשְׁנוֹת, גַּם
 הָאָזְנוֹת. וְמָה עוֹד? הִפֹּה יָשֵׁן וְאֵינוֹ מְדַבֵּר, הָעֵין
 הַשְּׂמְאֵלִית יִשְׁנָה וְאֵינָה מְבִיטָה, אֵינָה רוֹאֶה. הָעֵין
 הַיְמָנִית יִשְׁנָה, אֵינָה מְבִיטָה, אֵינָה רוֹאֶה. יִשְׁנוֹת
 הָעֵינִים הַשְּׁתַּיִם. הַשְּׁתַּיִם יִשְׁנוֹת? הַשְּׁתַּיִם יִשְׁנוֹת
 וְאֵינוֹ דוֹבְבוֹת. וְהָאָף יָשֵׁן? כֵּן, גַּם הָאָף יָשֵׁן. הָאָזְנוֹ

השְׁמָאֲלִית, הַיִּמְנִית יִשָּׁנָה, שְׁתֵּי הָאָנָּבִים יִשְׁנֹת.
הַיָּד הַיִּמְנִית, הַיָּד הַשְׁמָאֲלִית, יִשְׁנֹת הַיָּדִים הַקָּטָנוֹת.

נוֹמָה אַחַת, נוֹמָה שְׁתֵּים, נוֹמוֹ נוֹמוֹ הַיָּדִים.
נוֹמָה אַחַת, נוֹמָה שְׁתֵּים, נוֹמָה שְׁלֹשׁ, נוֹמָה
נוֹם, נוֹם הָרֹאשׁ.

אַצְבַּע אַחַת, שְׁתֵּי אַצְבָּעוֹת, שְׁלֹשׁ — אַרְבַּע —
חֲמֵשׁ, חֲמֵשׁ אַצְבָּעוֹת יִשְׁנֹת. הָאֶגוֹדֶל יֵשֶׁן, הָאֶצְבַּע
יִשָּׁנָה, הַקְּמִיצָה, הָאָמָה, וְהַנֶּרֶת הַקָּטָנָה. הַנֶּרֶת שֶׁל
הַיָּד הַיִּמְנִית, וְהָאֶגוֹדֶל שֶׁל הַיָּד הַשְׁמָאֲלִית, הַנֶּרֶת
שֶׁל הַיָּד הַשְׁמָאֲלִית, וְהָאֶגוֹדֶל שֶׁל הַיָּד הַיִּמְנִית.
וְהָרֹאשׁ יֵשֶׁן? כֵּן, הָרֹאשׁ יֵשֶׁן. הָרֹאשׁ אֵינוֹ חוֹשֵׁב.
גַּם הַבְּגָדִים הַשְׁתֵּים יִשְׁנֹת וְאֵינָן הוֹלְכוֹת. שׁוֹכֵב
הַיָּד בַּמָּטָה וְיֵשֶׁן. שׁוֹכְבוֹת הַיָּדִים הַקָּטָנוֹת עַל הַכֶּרֶם
הַדָּבָר. שׁוֹכְבוֹת הַבְּגָדִים הַשְׁתֵּים, הֵן אֵינָן הוֹלְכוֹת.
גַּם אֵינָן קוֹפְצוֹת, בֶּקֶץ יִשְׁנֹת וְנִחּוֹת.

צִיל-צִיל! — אַחַת, צִיל! — שְׁתֵּים, צִיל! — שְׁלֹשׁ,
צִיל! — אַרְבַּע-חֲמֵשׁ. קוֹל צִלְצוֹל וְשִׁמְעָה.
נִפְקָחוּ הָעֵינַיִם, נִעְזְרוּ הָעֵינַיִם! מָה עוֹד? הָאֵף
נִעְזֵר. הָעֵינַיִם מְבִיטוֹת וְרֹאוֹת. הָעֵין הַיִּמְנִית, הָעֵין
הַשְׁמָאֲלִית, הֵן מְבִיטוֹת וְרֹאוֹת.

געזעה האָן, וְכָלָהּ מַקְשִׁיבָה. מַקְשִׁיבוֹת הָאָזְנִים
 הַשְּׁתִּימִים. וְמָה עוֹשֶׂה הָעֵף? הָעֵף נוֹשֵׁם. כֵּן, הָעֵף
 נוֹשֵׁם. וְהָרֹאשׁ? הָרֹאשׁ הַתְּעוֹרֵר כָּבֵד. בֶּקֶר טוֹב! –
 הוּא אֹמֵר. הָאָזְנִים אֹמְרוֹת: בֶּקֶר טוֹב! וְהַיָּד
 אֹמֵר וּמְבַרֵּךְ אֶת הַכֹּל בְּבֶקֶר טוֹב: בֶּקֶר טוֹב!
 לִוְחֶשֶׁת הַזֵּרֶת שֶׁל הַיָּד הַיְּמָנִית לִזְרֹת שֶׁל הַיָּד
 הַשְּׂמָאלִית וְאֹמְרֶת: בֶּקֶר טוֹב לָךְ, בֶּקֶר טוֹב!
 וְהָאֶגוֹדֵל שֶׁל הַיָּד הַיְּמָנִית אֹמֵר בֶּקֶר טוֹב לְאֶגוֹדֵל
 שֶׁל הַיָּד הַשְּׂמָאלִית.

מְבַרְכֶת הַצֵּין אֶת הָאָן: בֶּקֶר טוֹב! מְבַרְכֶת
 הָאָן אֶת הַיָּד, מְבַרְכוֹת הָאֶצְבָּעוֹת אֶת הַצִּינִים
 הַקְּטָנוֹת, אֶת הָאָזְנִים, אֶת הָעֵף: בֶּקֶר טוֹב! בֶּקֶר טוֹב!
 אַף שְׂכַחְתִּי... שְׂכַחְתִּי. וְהָרֹאשׁ? גַּם הָרֹאשׁ
 מְבַרֵּךְ אֶת הַצֵּין, אֶת הָאָן, אֶת הַיָּד, אֶת הָרֶגֶל.
 אֶת הָעֵף, בֶּקֶר טוֹב, בֶּקֶר טוֹב!

צִיל-צִיל! צִיל-צִיל! מַצְלִצְלִים – מִהֵר קָמִים.
 הַיָּד הַשְּׂמָאלִית, אַחַת. הַיָּד הַיְּמָנִית, שְׁתֵּים... הָרֶגֶל
 הַיְּמָנִית, אַחַת. הָרֶגֶל הַשְּׂמָאלִית, שְׁתֵּים. אַט וְאַט,
 לְהִתְלַבֵּשׁ צְרִיף מִיָּד.

כֵּן, לְהִתְלַבֵּשׁ צְרִיף: אֶת הַחֲלָצָה, אֶת הַמְּכַנְסִים.
 אֶת הַשְּׂמֶלֶה הַלְּבָנָה, אֶת הַגְּרָבִים, הַנּוֹצֵלִים, הַסִּינָר
 הַקָּטָן. אַחַת וְשְׁתֵּים, אַט וְאַט, לְהִתְלַבֵּשׁ צְרִיף מִיָּד.

שְׂכַחְתִּי - - - לְהִתְרַחֵץ? צִי-צָלִיל, מִהֵר וְאַט
מִתְרַחֵצִים, רוֹחֲצִים אֶת הָעֵינַיִם. הָעֵינַיִם רְחוּצוֹת וְהֵן
נִקְיֹת, הִפָּה רְחוּץ, הִצְנֹאֵר רְחוּץ וְנָקִי, גַּם אֶת הָאֶף
צָרִיף לְרַחֵץ, כֵּן, גַּם הָאֶף נָקִי כָּבֵר.

הִנָּדַד מִשְׁחַק, מִשְׁחַק, מְקַפֵּץ, קוֹפֵץ כָּף, נוֹפֵל וּבוֹכָה
קָצַת - - שְׂכַחְתִּי! הֵן גַּם צוֹחֵק הוּא. הָרֹאשׁ חוֹשֵׁב,
הַבְּגָדִים הוֹלְכוֹת, הִפָּה מְדַבֵּר, הָאֶף נוֹשֵׁם, הַיָּדַיִם
הַקָּטָנוֹת עוֹבְדוֹת חֵשׁ-מִהֵר, חֵשׁ-מִהֵר, גַּם לָאֵט.
גַּם בְּקוֹל רֶם וְגַם בְּשָׁקֵט.

בר הסלטים

ריתה-פטיטה - כל-טוב היתה רואה בבר הקבן
שבתוך צרשה. ואימתי? בלילה, כאשר בר בך
זה פחת ראשה הוא.

פלאי פלאים רואה אז הקטנה על גבי הכר.
למשל: בבה גדולה יושבת למכונת-תפירה
ותופרת-תופרת מתוך רגנה נעימה... או פרחים
גדולים מעופפים בצפרים ומצלצלים בפעמונים
דקיקים... ועוד כאלו וכאלו היא רואה ורואה...
אך בבקר פזקת ריתה-פטיטה את ציניה -
והכל כלא היה, נעלם ואינו עוד.

- אין זאת, - תאמר אז הקטנה בקבה - אלא
שכל אותם הדברים הטובים טמונים הם תוך
הכר, ורק בלילה הם יוצאים משם ונראים לי.
ולמה בוקא בלילה? שכן בלילה ישנה היא
ריתה - ואין הדברים מתראים שמה תקלקלם
בגדיה, בדרבה עם כל צעצועיה...

כך חשבה הקטנה והיתה מגששת תמיד בבר
שלה, למצא את הדברים הטמונים בו.

בקר אחד קמה ריתה-פטיטה ופתחה ואמרה
לממה בשמחה רבה:

- אָמא! בַּתוֹךְ כָּרִי זֶה מְלָאכִים קִטְנִים יֵשׁ!
 - וּמִנֵּין זֶה לָךְ, בְּתִי? - שְׂאֵלָה הָאֵם בְּבֵת-צְחוּק.
 - שָׁכַן הַלֵּילָה רְאִיתִים, אָמא! שְׁלֹשָׁה מְלָאכִים
 קִטְנֵי-קִטְנִים, קִטְנִים כְּאֶצְבַּע זו, נִתְעוֹסְפוּ מִן הַכֹּר
 שְׁלִי וְהִתְחִילוּ מִנְּגִנִים. הֵם נִגְנוּ בְּחִלְיִי זֶהֱב דְּקִים-
 דְּקִיקִים, וּבָאָה חֲתֻלְתוּלָה קִטְנִטְנָה וּלְבַנְבְּנָה, קִרְאָה
 „מִיָּאוּ” וְהִתְחִילָה מְרַקְדָּת, רְקוֹד צֵל שְׁתֵּים וְסָבּוֹב
 בְּמַחוּל - כָּךְ וְכָךְ ...!
 כָּךְ סִפְרָה רִיתָה בְּשִׁמְחָה וְהִתְחִילָה מְרַקְדָּת אַף
 הִיא כְּאוֹתָהּ חֲתֻלְתוּלָה קִטְנִטְנָה וּלְבַנְבְּנָה.
 - חֲלוֹם טוֹב תִּזִּית, בְּתִי! אַף כָּרִי, כָּכֵל הַקָּרִים

הוא, ואינו ממלא מלאכים. אבל החלום הזה - כן
אמרה האם, דגדגה לבתה ונשקה אותה נשיקה
והיא לא ידעה את השוק, לקנות שם מה.
נשארה ריתה-פטיטה לבדה בבית, ישבה
ואמרה לעצמה:

- הילום, אומרת אבא. ומה זה חלום? לא
כי דברים ממש, דברים טובים, טמונים באמת תוך
פרי זה שלי... אלא שאבא אינה רוצה, שאשחק
צמם ביום, והריני אומרת: אין בפר ולא ביום...
אדרבה! הנה אפתח את הבר ואראה.

ומה עצתה קטנה זו? שמעו, שמעו!
קמה ריתה, בקשה ומצאה את המספרים,
נטלה וחתכה חתך בתוך הבר - ונעשה חור... ומיד
הכניסה את ידה הקטנה לתוכו. משמשה בקרב
הבר.

משמשה וחתכה מתוכו והוציאה - נוצות...
ושוב הכניסה ידה וחתכה מתוכו - ושוב לא
העלתה בחפנה אלא נוצות בלבד. נוצות, אף
נוצות ונוצות...

בינתיים נשבה רוח מן הסלון הפתוח - ונתעופפו
הנוצות, נתפזרו ועופפו בשלג בתוך החדר.
חסה ריתה על הנוצות שהן מתפזרות כן.

וְחִפְזָה בְּרִיצָה לְאַסְפֵּן חֲזָרָה אֶל הַפֶּרֶז. עֲבָרָה לְפָנַי
הָרָאִי – רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! הִזָּאת הִיא? הִזָּאת
רִיתָה-פִּטְיטָה?

נִבְהָלָה הַקִּטְנָה לְמַרְאֵה הַמְשָׁנָה. הִיא, כָּל תִּלְתֵּילִי
לֹאשָׁה, הַתִּלְתֵּילִים הַשְּׁחוּרִים, מְלָאוּ נֹצִצוֹת לְבָנוֹת,
וּמַרְאֵה רִיתָה כְּמַרְאֵה סִבְתָּא פְּרוּעָה! וְכִמָּה בּוֹשָׁה,
כִּמָּה כְּלָמָה! וּלְאֵן תִּבּוֹא כָּעֵת בְּמַרְאֵה מְשָׁנָה שְׁקִינָה?
– מָה עָשִׂיתִי? אֹי, מָה עָשִׂיתִי? – קִרְאָה
רִיתָה וְכִבְשָׁה פָּנֶיהָ תוֹךְ כַּפּוֹתֶיהָ בְּבִכִּי – הִיא, אֵיךְ
לֹא הִיא מְנַתִּי לְאִמָּא? אֵיךְ לֹא הִיא מְנַתִּי?... וְעֲכָשׁוּ
מָה אֶעֱשֶׂה?...

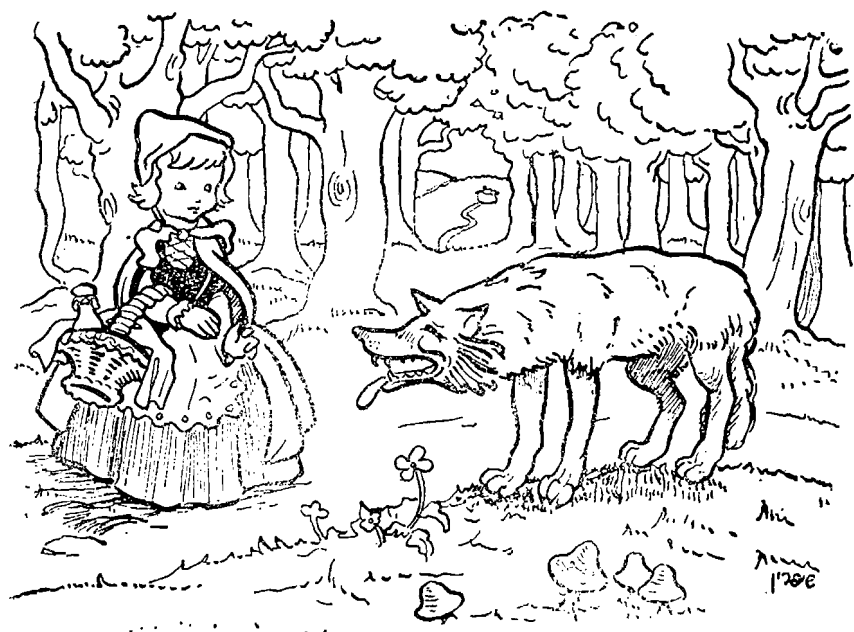
וְאִמָּא, כְּשֶׁבָּאָה וְרָאָתָה כָּל זֹאת, מָה אָמְרָה
וְמָה עָשְׂתָה לְבִתָּה? הִרִי מֵאֲלֵיכֶם תִּבְיֵנוּ זֹאת,
וְלָמָּה גִּסְפָּר עוֹד בְּכָף?

כֶּסֶף אֶדְמָה

הָיָה הַיָּמָה יִלְדָה קִטְנָה וְנַחֲמָדָה. הָיָא גֵרָה
 יָסֵד עִם אִמָּה וְאָבִיָּה בְּבֵית קָטָן, שְׁעָמֵד בְּקִצָּה
 הַיָּצֵר. וּבְקִצָּהּ הַשָּׁנָה שָׁל הַיָּצֵר עָמֵד בֵּית קָטָן
 אַחֵר, אֲשֶׁר בּוֹ גֵרָה הַסְבָּתָא שָׁל הַיִּלְדָּה הַנַּחֲמָדָה.
 הַיִּלְדָּה הַקִּטְנָה הָיָתָה יָפָה וְחִבִּיבָה כָּל כָּף,
 שֶׁהַכָּל אֶהְבּוּ אוֹתָהּ. אֵף יוֹתֵר מִכָּל אֶהְבָּה אוֹתָהּ
 הַסְבָּתָא, וּמִדֵּי פַעַם בְּפַעַם בָּאָה וְהִבִּיֵּאתָ לָּהּ
 מִתְּנוּת. יוֹם אֶחָד הִבִּיֵּאתָ לָּהּ הַסְבָּתָא בְּמִתְּנָהּ
 מִצִּיל אָדָם וְכֶפֶה אֲדָמָה. וְכִשְׁלִבָּשָׁה הַיִּלְדָּה אֶת
 הַמִּצִּיל הָאָדָם וְשָׂמָה עַל רֹאשָׁהּ אֶת הַכֶּפֶה הָאֲדָמָה;
 קָרְאוּ לָּהּ הַכָּל בְּשֵׁם כֶּפֶה אֲדָמָה.
 יוֹם אֶחָד חָלָתָה הַסְבָּתָא. אָמְרָה אִמָּא לְכֶפֶה
 אֲדָמָה:

— הִנֵּה כָּאֵן סֵל, וּבּוֹ בִּיִצִּים, חֲמָאָה וְעוֹגוֹת.
 הַסְבָּתָא חוֹלָה וְאִינָהּ יְכוּלָה לָרִידָת מִן הַמִּטָּה
 וְלִקְנוֹת אֶכְל. קָחִי אִיפּוֹא אֶת הַסֵּל, כֶּפֶה אֲדָמָה,
 וְהִבִּיֵּאִי לָּהּ אֶת הַדְּבָרִים.

חִיש-מִהֵר לְבָשָׁה כֶּפֶה אֲדָמָה אֶת מִצִּילָהּ
 הָאָדָם, שָׂמָה עַל רֹאשָׁהּ אֶת הַכֶּפֶה הָאֲדָמָה וְיִצָּאָה
 לְדֶרֶךְ. בַּחוּץ הָיָה יוֹם קִיץ בְּהִיר וְיָפָה וְכֶפֶה אֲדָמָה

הָלָכָה עִם הַשָּׁבִיב שֶׁלִּיד הַיָּצֵר. וְהִנֵּה הִגִּיעַ פֶּתָאם
לְאַנְיָה קוֹל:

- לָאן אַתָּה הוֹלֶכֶת, כֶּפֶה אֲדָמָה?

כֶּפֶה אֲדָמָה הָרִימָה אֶת עֵינֶיהָ וַרְאָתָה לְפָנֶיהָ
וְאָב גְּדוֹל. הִיא לֹא יָדָעָה, כִּי הַנָּאב הוּא מִיָּה
רָעָה, וְעַל כֵּן לֹא נִבְהָלָה מִפְּנֵיו וְעָנְתָה לוֹ:

- אָנִי הוֹלֶכֶת אֶל הַסִּבְתָּא שְׁלִי.

- וּמָה אַתָּה מְבִיאָה לְסִבְתָּא שְׁלִי? - שָׁאַל אוֹתָהּ
הַנָּאב.

- בִּיצִים, סִמָּאָה וְעוּגוֹת. - עָנְתָה לוֹ שׁוּב

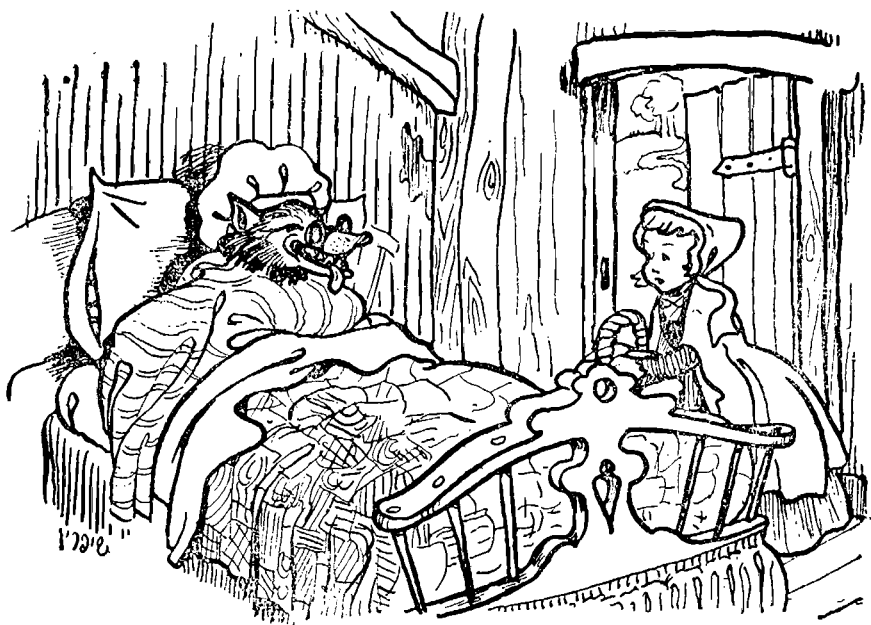
כפה אדמה - הסבתא שלי חוזה ואינה יכולה לרדת מן המטה ולקנות אכל. ולכן אני מביאה לה את הדברים האלה.

- ולמה זה לא תקטפי בשביל הסבתא שלך מעט פרחים? - פנה אליה הזאב - הן היא חוזה והיא תשמח מאד באשר תביאי לה פרחים יפים.
- אכן, אעשה כפי שאתה מיצץ לי, - ענתה לו כפה אדמה.

והיא התכופפה והחלה לקטף מן הפרחים היפים שצמחו בצד השביל. אף בינתיים קפץ הזאב הרע ורץ ישר-ישר לביתה של הסבתא. כשגנב לבית והסבתא ראתה אותו, גבהלה מאד. היא קפצה חיש-מהר מן המטה, גנבה לחדר השני וסגרה את הדלת. בהחפזה השאירה הסבתא במטה את משקפיה ואת השבیس שהיא חובשת לראשה. ומה עשה הזאב?

חבש את השבیس של הסבתא, הרפיב על אפו את משקפיה, שכב במטתה וכסה את עצמו בשמיכה.

רגצים אחרים לאחר זה הגיעה כפה אדמה לבית הסבתא. היא מצאה את הדלת פתוחה ונגנבה פגימה.

- בקר טוב, סבתא. - אמרה אל הנאב ששכב
במטה והעמיד פנים, כי הוא הסבתא - הבאתי לך
פיצים, חמאה ועוגות.

- תודה לך, כפה אדמה. - ענה לה הנאב בקול
דק. כדי שכפה אדמה לא תכיר אותו ומתחשב.
כי אמנם הסבתא היא השוכבת במטה.

- מדוע אנניך ארכות כל כך, סבתא? - שאלה
כפה אדמה בתמיהה.

- שאוכל לשמץ היטב את רגליך. - ענה לה
הנאב.

- מדוע עיניך גדולות כל כך, סבתא? -
שאלה שוב בפה אדמה.

- שאוכל לראות אותך היטב. - ענה לה שוב
סנאב.

- ומדוע גדולות כל כך שניך, סבתא? - שאלה
בפה אדמה בפלישית.

- שאוכל לאכל את האכל, שהבאת ליו -
צעק צתה סנאב בקול גדול וקפץ מן המטה.
צתה רצתה בפה אדמה, כי לא הסבתא שקבה

בְּמִטָּה, אֲלֵא הַנָּאב. הִיא הַבִּינָה. כִּי הוּא עָשָׂה זֹאת.
כְּדִי לְתַפֵּס אֶת הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁהִבִּיֵּאָה לְסִבְתָּא.
וְהִיא צִעָקָה בְּקוֹל גְּדוֹל.

בְּאוֹתוֹ רָגַע עֶבֶר לַיֵּד בֵּיתָהּ שֶׁל הַסִּבְתָּא הַצִּיד.
הוּא שָׁמַע אֶת הַצִּעָקָה שֶׁל כֶּפֶה אֲדָמָה וְנִכְנָס חֵישׁ-
מִהָר לַבֵּית. וְכִשְׂרָאָה הַנָּאב אֶת הַצִּיד נִכְהֵל מְאֹד
וּבְרַח.

אִז פִּתְחָה הַסִּבְתָּא אֶת הַדֶּלֶת. יֵצְאָה מִן הַחֲדָר
הַשְּׁנִי. נִשְׁקָה לְכֶפֶה אֲדָמָה וְאִמְרָה תוֹדָה לַצִּיד.
שָׁגַרשׁ אֶת הַנָּאב הָרַע.

הַכִּלְבָּל גּוּרִי

עם התחלת שנת ה'למודים הביא אמנון לבית-
הספר כִּלְבָּל קטן. הוא מצא אותו על יד גדר
אחת בשכונה.

והכִּלְבָּל קטן מאד, כֵּן שבוע ימים בודאי.
לא ידע עוד ללכת אִפְּלוֹ וְהָיָה זוחל קטן.
— צריך להאכיל את הכִּלְבָּל המסכן, — יצן
פינקס.

— יש אתי בקבוק חלב, — אמרה חנה.
— הביאו צלחת ונתן לו לשתות! — קרא גדליה.
ועד מהרה נמצאה צלחת ולכִּלְבָּל הגש חלב.
אך הכִּלְבָּל הקטן לא נע ולא נע. הוא הביט כה
נכה ואת צלחת החלב פאלו לא ראה בכִּלְבָּל.
נגש אמנון והגיש את הצלחת לפיו. התחיל
הכִּלְבָּל הקטן להניע בראשו הנה והנה ולהשתעל.
אחר כך הכניס את שתי פפותיו הקרמיות לתוך
הצלחת. אך שמה לא שמה.
מה לעשות?

— יש לי יצה! — קראה חנה.
היא הטבילה את אחת מאצבעותיה בחלב
והכניסה את האצבע לתוך פיו של הכִּלְבָּל.

הִתְחִיל הַכֶּלֶב לִמְצוֹץ אֶת אֶצְבָּצָהּ שֶׁל סָנָה
בְּמַעֲבֹן רַב.

– הִנֵּה הוּא שׁוֹתֶה! הִנֵּה הוּא שׁוֹתֶה! – קָרָא
הַיְלָדִים.

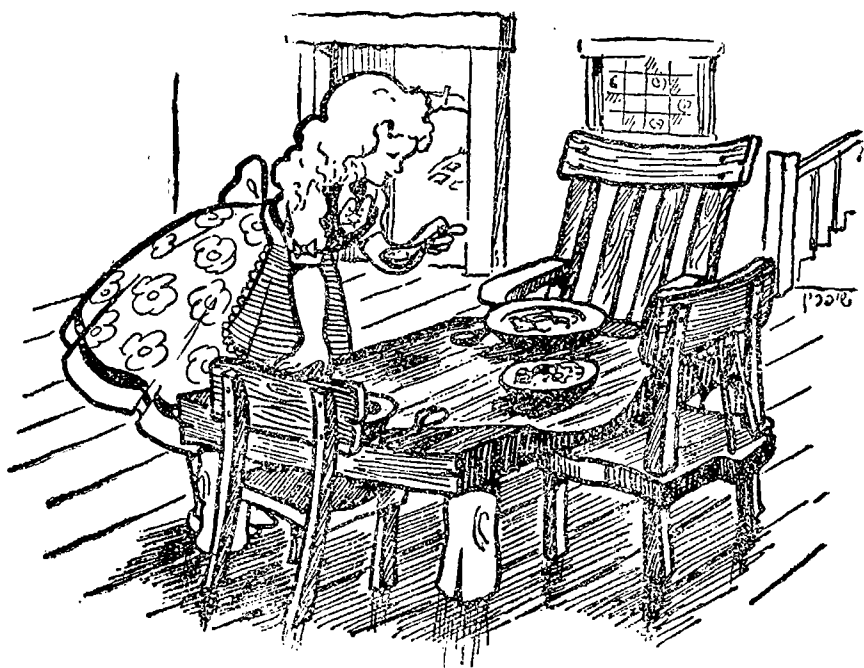
וְכֵן הֶאֱכִילוּ הַיְלָדִים אֶת הַכֶּלֶב בְּמִשְׁךְ יָמִים
אַחֲדִים. אַסֵּר כֵּן לְמַד הַכֶּלֶב לִשְׁתּוֹת מִתּוֹךְ הַצִּלְחָת.
עָבְרוּ יָמִים וְהַכֶּלֶב גָּדַל. קָרָא לוֹ הַיְלָדִים
בְּשֵׁם גּוּרִי. וְגּוּרִי סִי בְּבֵית-הַסֵּפֶר. הַיְלָדִים דּוֹאֲגִים
לוֹ וּמְבִיאִים לוֹ אֶלֶל.

וְהוּא מְכִיר אֶת הַיְלָדִים, אוֹהֵב אוֹתָם וּמִשְׁחֵק
אִתָּם.

והבה והרבים

היה היתה ילדה, שהיו לה תלת-ליונה, וצל
 בן קראו לה בשם והבה. יום אחד הלכה והבה
 ליער, כי רצתה לקטף שם פרחים יפים. ביצר
 ראתה פרפרים והיא רצה אחריהם, כי רצתה
 לתפס אחד מהם. אף פתאם עמדה והבה גבהלת.
 היא לא ראתה מסביב לה אלא עצים ועצים, ואיך
 לעצאת מתוך היצר העצבתי ולחזור הביתה לא ידעה.
 הלכה והלכה, עד שראתה לפניה בית קטן,
 שעמד נחבא בין העצים. בבית הקטן הנה גרו
 שלשה דבים – אבא-לב שהיה גדול-גדול, אמא-
 דבה שהיתה לא גדולה ולא קטנה, וילד-דבון
 שהיה קטן-קטן. אף והבה לא ידעה, כי בבית
 קטן זה גרים שלשה דבים.

היא נגשה אל הבית והציצה לתוכו. ראתה,
 כי הוא ריק. אין בו אף אחד. נכנסה לחדר הראשון
 וראתה בו שלחן. על השלחן עמדו שלש צלחות
 מלאות דיסה. צלחת אחת גדולה-גדולה, צלחת אחת
 לא גדולה ולא קטנה, וצלחת אחת קטנה-קטנה.
 והבה היתה רעבה מאד וטעמה מן הדיסה
 שבצלחת הגדולה-הגדולה.

- לא, - אָמְרָה - בִּיָּסָה זֹאת חֶמְדָּה מְדִי.
סַעֲמָה מִן הַבִּיָּסָה שְׂפַצְלַחַת. שְׁהִיָּתָה לֹא גְדוֹלָה
וְלֹא קִסְנָה, וְאָמְרָה:

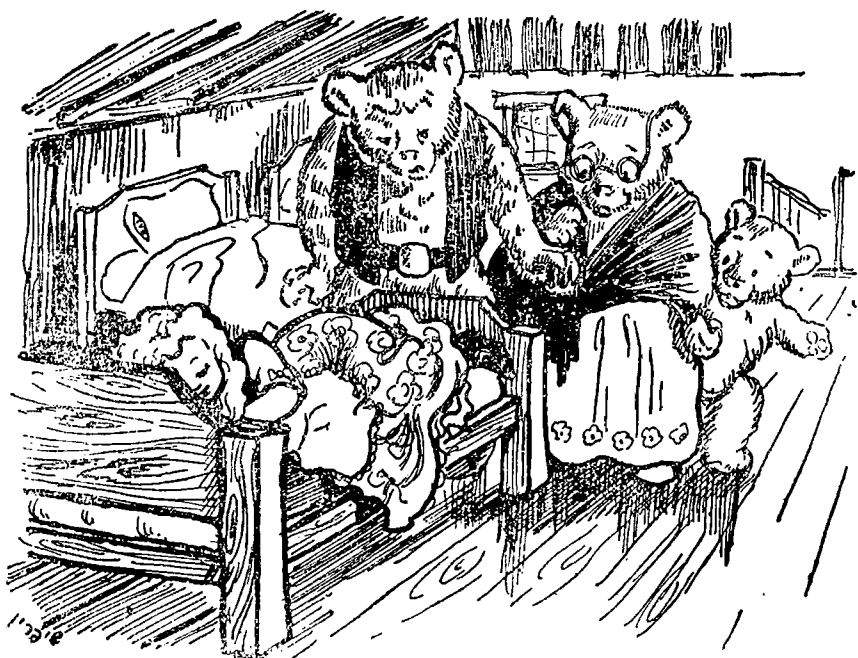
- לא, בִּיָּסָה זֹאת קָרָה מְדִי.
וּבְשִׁטְעָמָה מִן הַבִּיָּסָה שְׂפַצְלַחַת הַקִּסְנָה-הַקִּסְנָה.
נִזְכָּהָ כִּי הִיא טוֹבָה מְאֹד, לֹא חֶמְדָּה מְדִי וְלֹא
קָרָה מְדִי, וְהִיא אֲכִלָּה אֶת כָּלָהּ. אַף טֶסֶה לֹא
הַשְׁאִירָהּ.

אִם כֵּן גִּבְנָסָה וְהִבָּה לְחֶדֶר הַשְּׁנִי וְרָאָתָה בּוֹ

שֶׁלֹּשׁ מִטּוֹת. מִטָּה אַחַת גְּדוּלָּה-גְּדוּלָּה, מִטָּה אַחַת
 לֹא גְדוּלָּה וְלֹא קִטְנָה, וּמִטָּה אַחַת קִטְנָה-קִטְנָה.
 הֵיטָה וְהָבָה צִנְפָּה מְאֹד וְרָצְתָה לִישׁוֹן קִצָּת.
 נִסְתָּה לְשָׁכַב בַּמִּטָּה הַגְּדוּלָּה-הַגְּדוּלָּה.
 - לֹא, - אָמְרָה - מִטָּה זֹאת קָשָׁה מְדִי.
 נִסְתָּה לְשָׁכַב בַּמִּטָּה, שֶׁהֵיטָה לֹא גְדוּלָּה וְלֹא
 קִטְנָה, וְאָמְרָה:

- לֹא, מִטָּה זֹאת רַבָּה מְדִי.
 וּכְשֶׁשָּׁכְבָה בַּמִּטָּה הַקִּטְנָה-הַקִּטְנָה, בּוֹכָהּ, כִּי
 הִיא טוֹבָה מְאֹד, לֹא קָשָׁה מְדִי וְלֹא רַבָּה מְדִי.
 וְהִיא שָׁכְבָה בָּהּ וְנִרְדְּמָה.
 בִּינְתִּים חִזְרוּ הַבֵּיתָה שְׁלֹשֶׁת הַדְּבָרִים. הֵם יָשְׁבוּ
 לִיד הַשֻּׁלְחָן וְרָצוּ לֶאֱכֹל. וְהִנֵּה קָרָא אַבְא-דָּב:
 - מִיִּשְׁהוּ טַעַם מִן הַדִּיֶּסָה שְׁלִי!
 - גַּם מִן הַדִּיֶּסָה שְׁלִי טַעַם מִיִּשְׁהוּ! - קָרָא
 אַמְא-דָּבָה.

- וְהַצִּלַּחַת שְׁלִי רִיקָה, מִיִּשְׁהוּ אָכַל אֶת כָּל
 הַדִּיֶּסָה שְׁלִי! - קָרָא הַיָּלָד-דָּבּוֹן וּפְרִיץ בְּכִי.
 אַבְא-דָּב וְאַמְא-דָּבָה נִתְּנוּ מִן הַדִּיֶּסָה שְׁלָהֶם
 לַיָּלָד-דָּבּוֹן וְכָלָם אָכְלוּ וְשָׁבְעוּ. אַחֲרֵי הָאֲרוּחָה
 נִכְנסוּ לְחֹדֶר הַשְּׁנִי, כְּדֵי לְשָׁכַב קִצָּת וְלָנוּחַ. אַף
 הִנֵּה קָרָא אַבְא-דָּב:

– מיִּשֶׁהוּ שָׁכַב בַּמֶּטָה שְׁלִי!
 – מיִּשֶׁהוּ שָׁכַב גַּם בַּמֶּטָה שְׁלִי! – קָרָאָה גַם
 אִמָּא־דָּבָה.

– וּבַמֶּטָה שְׁלִי שׁוֹכֶכֶת וַיִּשְׁנָה יִלְדָּה קִטְנָה
 וַיִּפֶּה! – קָרָא בְּשִׁמְחָה הַיֵּלֶד־דָּבּוּן.
 בְּאוֹתוֹ רָגַע הַתְּעוֹרָרָה וְהָבָה מִשְׁנָתָה וּפְקָחָה
 אֶת עֵינֶיהָ. בְּשִׁרְאֲתָהּ אֶת שְׁלֹשֶׁת הָרָבִים, גְּבֻהָה
 קָמָר וּפָרָצָה בְּבָכִי. אַף אֵלָּה הָיוּ רָבִים טוֹבִים.
 הֵם אָמְרוּ לְוְהָבָה שְׁלֵא תִפְסֹד. הֵם גַּם לֹא כָּצְטוּ

עָלֶיהָ, שְׁאֵכְלָה מִן הַדִּסָּה שֶׁלָּהֶם וְשִׁשְׁכָּה בַּמִּטּוֹת
שֶׁלָּהֶם.

וְהָבָה סִפְרָה לָּהֶם אֵיךְ בָּאָה לְבֵיתָם, וְאָמְרָה
לָּהֶם כִּי הִיא רוֹצָה מְאֹד לְחֹזֵר הַבֵּיתָה, כִּי אָמָה
וְאָבִיהָ בְּיָדָאִי דּוֹאֲגִים לָּהּ מְאֹד.

— אֲנִי יוֹדֵעַ הֵיכָן בֵּית הוֹרִיָּה, — אָמַר לָּהּ הַדְּבֹון

הַקָּטָן-הַקָּטָן — בּוֹאִי וְאַרְאֶה לָּךְ אֶת הַדֶּרֶךְ!

וְהַדְּבֹון הַקָּטָן-הַקָּטָן הִלְךָ עִם וְהָבָה, הוֹצִיא
אוֹתָהּ מִן הַיָּצָר הַגָּדוֹל וְהִרְאָה לָּהּ אֶת הַדֶּרֶךְ לְבֵיתָהּ.
וְהָבָה אָמְרָה תוֹדָה לְדְבֹון הַטּוֹב, רָצָה הַבֵּיתָה וְסִפְרָה
לְאָמָה וּלְאָבִיהָ אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָה לָּהּ בַּיָּצָר.

הרוחון השוכב

רוחון קטן, בן רוח, קפץ מבין הקרנים, סטר
 על אפה הקטן של שפּרה וקרא:
 - זלדה יפה את, מה שמך?
 - שפּרה, - ענתה הזלדה - וכי למה לך לדעת?
 - כי אני רוצה להתערב עמך! - קרא הרוחון.
 - טוב, - ענתה שפּרה - נתערב.
 - אם תנצחי אתי, - אמר בן הרום - אשלים
 אני קנסי, ואם אנצח אני, תשלמי את קנסי. טוב?
 - טוב, - אמרה שפּרה - התסל.

קפץ הרוחון לְאַחֹר וּלְפָנִים. הִפִּיל אֶת כּוֹבֵעַ
הַקֶּשׁ, אֲשֶׁר חִבְּשָׁה שִׁפְרָה לְרֹאשָׁהּ, וּגְלָגַל אוֹתוֹ
עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. הִתְגַּלְגַּל הַכוֹבֵעַ מִהֶרֶם־מֶהֶר כְּאוֹפֵן
צַגָּה.

— חֲטָפִי! — קָרָא אֹז בֶּן הָרוֹם.

הִתְחִילָה שִׁפְרָה רָצָה אַחֲרֵי הַכוֹבֵעַ, כִּדִּי לִחְטֹף
אוֹתוֹ. הִתְגַּלְגַּל הַכוֹבֵעַ לְיָמִין — רָצָה שִׁפְרָה אַחֲרָיו
לְיָמִין. הִתְגַּלְגַּל הַכוֹבֵעַ לְשְׂמָאל — רָצָה שִׁפְרָה
לְשְׂמָאל. הִתְחִיל הַכוֹבֵעַ מְסֻבָּב וְרוֹקֵד קִדְמָה —
רָצָה שִׁפְרָה אַחֲרָיו קִדְמָה. רָצָה שִׁפְרָה, רָצָה, רָצָה
וְהָרוּחוֹן מְגַלְגַּל אֶת הַכוֹבֵעַ מֶהֶר, מְקַפֵּץ וְדוֹהֵר
וְצוֹחֵק בְּקוֹל:

— לֹא תִשְׁיִגִּי!

אָמְרָה שִׁפְרָה:

— חֲכֵה רָגַע. אֶקְרָא לְסִיחַ, הוּא יַצִּיר וְיִנְחָף

אֶת הַכוֹבֵעַ.

רָצָה שִׁפְרָה אֶל הָאָרְנָה וְהִבִּיֵּאָה אֶת הַסִּיחַ.
צִמְדוּ יַחְדָּו בְּשׁוֹרָה: שִׁפְרָה — רֹאשׁוֹנָה, הַסִּיחַ —
אַחֲרִיָּה, וְהִתְחִילוּ רוֹדְפִים יַחְדָּו אַחֲרֵי הַכוֹבֵעַ.
הִתְגַּלְגַּל הַכוֹבֵעַ לְיָמִין — רָצוּ שִׁפְרָה וְהַסִּיחַ לְיָמִין.
הִתְגַּלְגַּל הַכוֹבֵעַ לְשְׂמָאל — רָצוּ שִׁפְרָה וְהַסִּיחַ
לְשְׂמָאל. הִתְגַּלְגַּל הַכוֹבֵעַ קִדְמָה — רָצוּ שִׁפְרָה

וְהִסִּיחַ קִדְמָה. רָצוּ אַחֲרָיו, רָצוּ, וְהָרוּחוֹן הַשׁוֹבֵב
מִגְלָגֵל אוֹתוֹ מֵהָר, מִקַּפֵּץ וְדוֹהֵר וְצוֹחֵק בְּקוֹל:
— לֹא תִשְׁיגִי! לֹא תִשְׁיגִי!

אָמְרָה שִׁפְרָה:

— חֲכָה לִי רָגַע אֶחָד. אֶקְרָא לְעִיר, הוּא יַעֲזוֹר לָנוּ
וְנִחְטֹף אֶת הַכּוֹבֵעַ שְׁלִי.

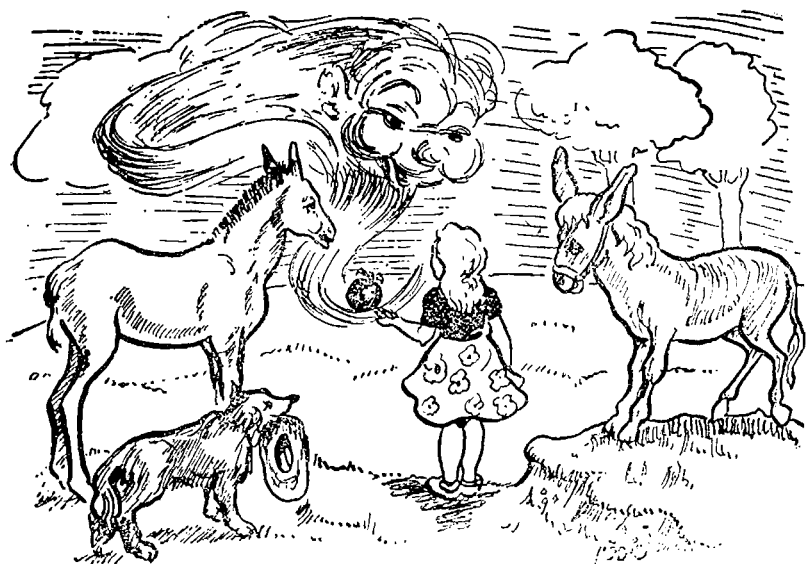
רָצָה שִׁפְרָה אֶל הָרֶפֶת וְהִבִּיֵּאָה אֶת הָעִיר. עָמְדוּ
שְׁלֹשָׁתָם בְּשׁוּרָה: שִׁפְרָה — רֹאשׁוֹנָה, אַחֲרֶיהָ — הִסִּיחַ,
וְאַחֲרֵי הִסִּיחַ — הָעִיר. הִתְחִילוּ שְׁלֹשָׁתָם רוֹדְפִים.
הַכּוֹבֵעַ לְשִׁמְאֵל — כָּל הַשׁוּרָה עִם שִׁפְרָה בְּרֹאשָׁהּ
לְשִׁמְאֵל. הַכּוֹבֵעַ לְיִמִּין — כָּל הַשׁוּרָה עִם שִׁפְרָה
בְּרֹאשָׁהּ לְיִמִּין. הַכּוֹבֵעַ לְפָנִים — וְגַם כָּל הַשׁוּרָה
עִם שִׁפְרָה בְּרֹאשָׁהּ לְפָנִים. רָצוּ, רָצוּ, וְהָרוּחוֹן
מִגְלָגֵל אֶת הַכּוֹבֵעַ מֵהָר, מִסְתַּוְּבֵב כְּסִבִּיבּוֹן, מִקַּפֵּץ
וְדוֹהֵר וְצוֹחֵק בְּקוֹל:

— לֹא תִשְׁיגִי! לֹא תִשְׁיגִי! לֹא תִשְׁיגִי!

אָמְרָה שִׁפְרָה:

— חֲכָה עוֹד הַפַּעַם. אֶקְרָא לְהֶלֶב, הוּא יַעֲזוֹר
לָנוּ וְנִחְטֹף אֶת הַכּוֹבֵעַ שְׁלִי.

רָצָה שִׁפְרָה אֶל הַמְּלוּנָה וְהִבִּיֵּאָה אֶת הֶהָלֶב.
עָמְדוּ יַחְדָּו בְּשׁוּרָה: שִׁפְרָה — רֹאשׁוֹנָה, אַחֲרֶיהָ —
הִסִּיחַ, אַחֲרֵי הִסִּיחַ — הָעִיר, וְהֶהָלֶב בְּאַחֲרוֹנָה.

התחילו ארבעתם רודפים. הכובע קימין — גם
שפּרה קימין, גם הסִיח קימין, גם העִיר קימין, גם
הפֶּלֶב קימין. הכובע לשמאל — גם שפּרה לשמאל,
וגם הסִיח רצה כבר לרוץ אחריה לשמאל, אף
הפֶּלֶב לא רצה להמתין עד שִירוץ הסִיח אחרי
שפּרה וְעד שִירוץ העִיר אחרי הסִיח ואז יגיע גם
תורו לרוץ. אֵלֵא מָה עָשָׂה? הקדים ונָצַא מן השורה
וקפץ קפיצה גדולה — אמת, שְׁתִים, שְׁלֹשׁ — וחסר
את הכובע בין שניו.

חסר את הכובע ומסר אותו לידי שפּרה. חבשה
שפּרה את הכובע לראשה היטב-היטב, שלא יוכל
הרוחץ להפיל אותו, וצִמְקָה:

— השגנו, השגנו! צבשו שלם קנס!
 ראה הרוחני, בן הרוח, כי כה — הסתובב
 ימינה ושמאלה, רקע ברגלו למטה, וקפץ במעוף
 למעלה, קטף מראש העץ תפוח בשל, גדול, כשני
 אגרופיה של שפחה יחדו, וזרק אותו לרגלי הילדה:
 — הנה הקנס! את נצחת! אכלי!

לךחה שפחה את התפוח, שטפה אותו במים, פלחה
 אותו לארבעה חלקים. נתנה חלק אחד לסוּח — אכל
 הסוּח את חלקו. נתנה חלק שני לציר — אכל הציר את
 חלקו. נתנה חלק שלישי לבלב — אף הבלב לא רצה
 לאכל.

— איני אוכל תפוחים. אני אוהב לאכל גבינה
 לבנה.

נתנה שפחה לבלב גבינה לבנה. אכל הבלב
 את הגבינה, והיא אכלה את חלקו ואת חלקה
 בתפוח.

הספור תם
 והיום חם,
 הקיץ קטן
 של שפת הים.

שׂוּעָל וְחֵתוּל

הַחֵתוּל הָלַךְ בִּיצֵר. פָּגַע בְּשׂוּעָל. יָדַע הַחֵתוּל,
 עֵי הַשׂוּעָל חֲכָם וְנָבוֹן, דִּבֶּר אֵלָיו רַכּוֹת וְאָמַר:
 - לֵאדוֹנִי הַשׂוּעָל, שְׁלוֹם! מָה שְׁלוֹם כְּבוֹדוֹ,
 וְכֵן מַעֲשָׂהוּ?

נָסַן בּוֹ הַשׂוּעָל אֶת עֵינָיו בְּגִנְאָה וְקָרָא:
 - אֵי לָהּ פְּתִי מְגֹמֵר, קִבְּצוֹ וְרוֹדֵף עַקְבָּרִים
 תּוֹרָה לְמַדְסוֹ! מָה טַכְמָה קִנִּיתָּ?

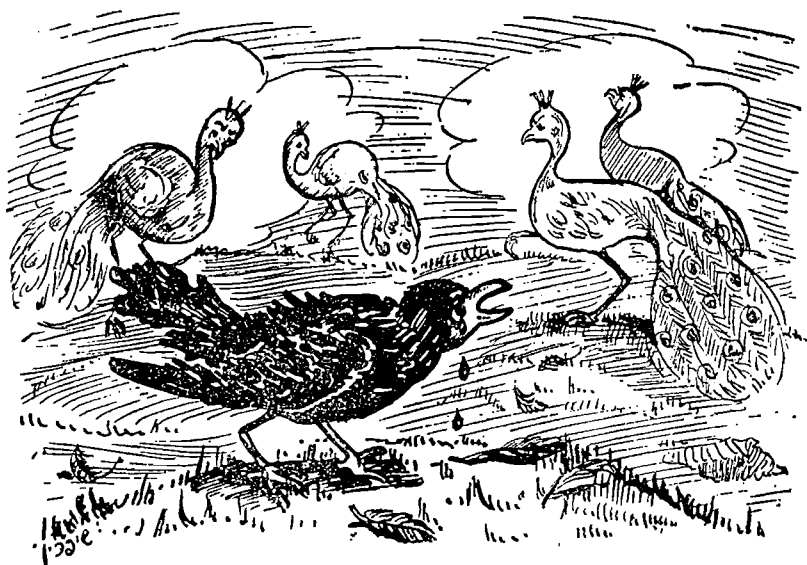

- דַּבֵּר חֲכָמָה אֶחָד יִדְעָתִי, - עֲנֵה הַחֲתוּל.
 - וּמָה הִיא? - שָׂאֵל הַשּׁוּעַל.
 - כְּלָבִים כִּי יָבוֹאוּ לָרָדְפֵנִי, אֲנִי יָכוֹל לִטְפֹּס
 עַל הָעֵץ וּלְהִמָּלֵט מֵמוֹת.
 - הֲזֹאת חֲכָמָתְךָ? - עֲנֵה הַשּׁוּעַל - אֲנִי יוֹדֵעַ
 שֶׁבָּעִים חֲכָמָה. בּוֹא נָא אִתִּי וְאֶלְמָדֶךָ אִיךָ תִּמָּלֵט
 אֶת נִפְשְׁךָ מִכְּלָבִים.
 עוֹדֶם מְדַבְּרִים וְצִיד וְאַרְבַּעַת כְּלָבִיו בָּאִים.

קפץ הסתור ופצה קל מהרה על ראש העץ.
 אולם את השועל תפשו הכלבים ולא הרפו
 ממנו.

- אי, אדוני השועל! - קרא הסתור - אי
 איכא שבעים חכמותיה? לו ידעת חכמה אחת.
 לסתם על העץ כמוני, ומלסת את נקשך.

קעזרב טגנדרן

עזרב אַחד רצה לַהַתגנדר וּלְהַתפּאַר בְּיָפּוֹ.
מָה עָשָׂה?

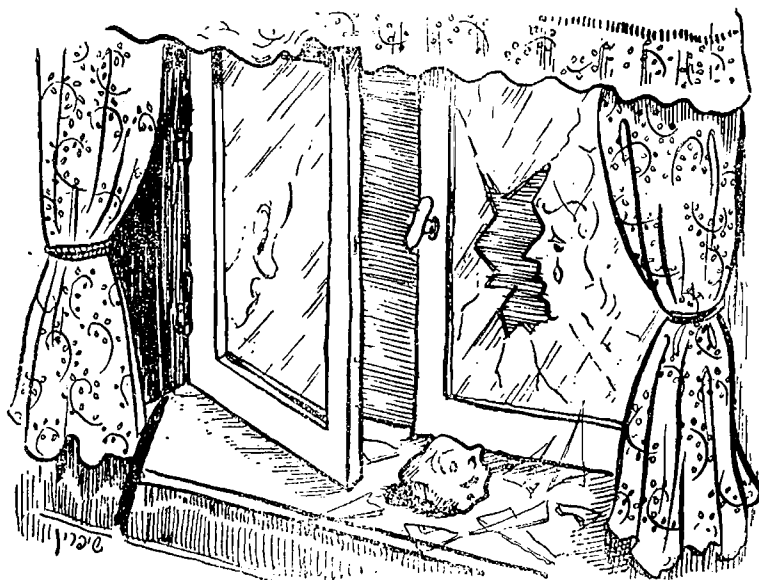
לָקַט הַרְבֵּה נוצות צבעוניות, תָּקַע אוֹמֶן בֵּין
נוצותיו השחורות וכסה בָּהֶן אֶת כָּל גּוּפוֹ. אַחֵר
בָּרָה קָלָה אֶל הַטְּנָסִים, הִתְהַלֵּךְ עַל בְּהוֹנוֹת רֵגְלָיו
וְהִצְמִיד פָּנִים, כִּי גַם הוּא טֵנֵס יָפֵה-מְרָאָה.
אוֹלָם הַטְּנָסִים הִבְחִינוּ מִיָּד, כִּי הוּא אֵינּוּ אֶחָד
מֵהֶם.

הֵם הִתְנַסְּלוּ עָלָיו בְּרָגְלֵיהֶם וּבַמְקוֹרֵיהֶם.

גוֹלְשׁוּ אֶת כָּל הַנּוֹצִיּוֹת הַצְּבֻעֻנִיּוֹת וְאַפִּילוּ מְנוֹצִיּוֹתֵי
הַשְּׁחֹרֹת לֹא הִשְׁאִירוּ הֶרְבֵּה בְּגוֹפּוֹ.
מָה וּפְצוּעַ חֹר אִזְּ הָעוֹרֵב אֶל אָחִיו, הָעוֹרְבִים
הָאֲחֵרִים. אֲבָל הָעוֹרְבִים לֹא רָצוּ לְקַבֵּל אוֹתוֹ
לְסִבְרָתָם.

וְאַחַד מֵהֶם נָגַשׁ אֵלָיו וְאָמַר לוֹ:
- אַתָּה רָצִיתָ לְהִתְחַפֵּשׂ לְטָנִס, כִּי הִתְבַּיַּשְׁתָּ
לְהִיּוֹת עוֹרֵב כְּמוֹנִי. עַתָּה אֲנִי מִתְבַּיַּשִּׁים בָּךְ. שׁוּב
לָךְ אֶל הַטָּנִסִּים הַיָּקִים!

מצפה קטן אסר

הִיָּה הַיְּתָה בְּצִיר מְרֻצָּת. עָבְרָה עֲגֵלָה וְהִסִּיעָה
 אֶבֶן קִטְנָה מֵאֲבָנֵי הַמְרֻצָּת. אָמְרָה הָאֶבֶן:
 - מָה לִּי וְלָאֲבָנִים הָאֵלֶּה? צַר לִי הַמָּקוֹם
 שָׁם. אָנוּס לִי לְבָדִי.
 בָּא נֹצֵר אֶחָד וְהָרִים אֶת הָאֶבֶן.
 אָמְרָה הָאֶבֶן:
 - הִנֵּה חֲפָצִי - וְאִקּוּם. אֵין לָהּ דָּבָר הַעוֹסֵד
 בְּפָנֵי הַרְצוֹן.
 וְבֶק הַנֹּצֵר אֶת הָאֶבֶן מִמֶּימָה. אָמְרָה הָאֶבֶן:

— הנה חפצתי ונהריני עפה. אוהבת אני את
חסיסה באויר הנה!

נפלה האבן בסלון ושברה שמשת. קראח
השמש בבעס:

— אף זוהי חצפה!

אף האבן ענתה בגאון:

— האשם בך בצעמך. מדוע לא נטית הצדתי
אניגני אוהבת. בפעומדים לי לשטן. לא נשמעת
לי ונהרי שקרך בצדך.

נפלה האבן על מרבד הרצפה ואמרה:

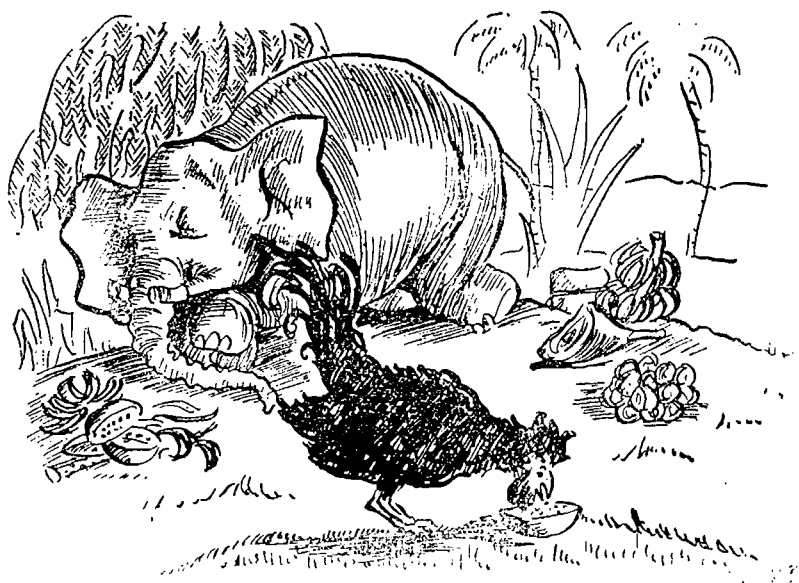
— כל זמן שחפצתי הייתי עפה. צתה אשכב.
אנוס מצט.

לקחו את האבן וזרקו אותה החוצה על המרצפת.
קראה האבן אל חברותיה:

— שלום לכן, אסיותו היה הייתי בטיקלי-

חמד. אף לא מצאו חן בעיני האדונים הגאים;
כלמה נקשי אל הקמון הפשוט.

מר פיל-פיל ומר תרנגול-קרבול

אין מר פיל-פיל יכל לִסְבֵּל אֶת מר תרנגול-
קרבול.

- לָמָּה?

- שָׁמְעוּ, שָׁמְעוּ!

הפיל וְהתרנגול הָיוּ יְדִידִים-חֲמִידִים. גָּרוּ יחד.
אָכְלוּ יחד, וְיָסַד יָצְאוּ לְטִיֵּל.

פָּעַם, בַּבֶּקֶר, בִּשְׁצֵת אַרְוֶסֶת-הַבֶּקֶר, אָמַר הַפִּיל
אֶל הַתְּרַנְגוּל:

- אֵין כְּמוֹנִי אַכְלָן.

ואף הספרנוגול את פרבולתו ופנה:

- ואני אכלן גדול ממה!

צסק הפיל ואמר:

- תבה ונראה!

צסק הספרנוגול אף הוא ופנה:

- תבה נתקרה!

התעורבו שניהם בדבר: מי משניהם הוא האכלן

הגדול. מדבור לדבור וממלה למלה עברו מיד

להתחרות באכילה. הספרנוגול מחטט ומנקר, מחטט

ומלקט, מנקר הרבה ומצט בולע - ואינו שבע.

הפיל אוכל אכילה גסה, זולל ובולע, עד כי מלא

את בטנו הגדולה, עיף ונרדם.

ישן הפיל עד שצת הצהרים. באשר התעורר

משנתו, ראה: הספרנוגול עוד עומד ומחטט, מחטט

ומלקט. התחיל הפיל במרץ חדש לאכל. אבל ובולע.

ולל הרבה-הרבה, מלא שוב את בטנו הנפוחה.

עד כי לא יכל לאכל יותר.

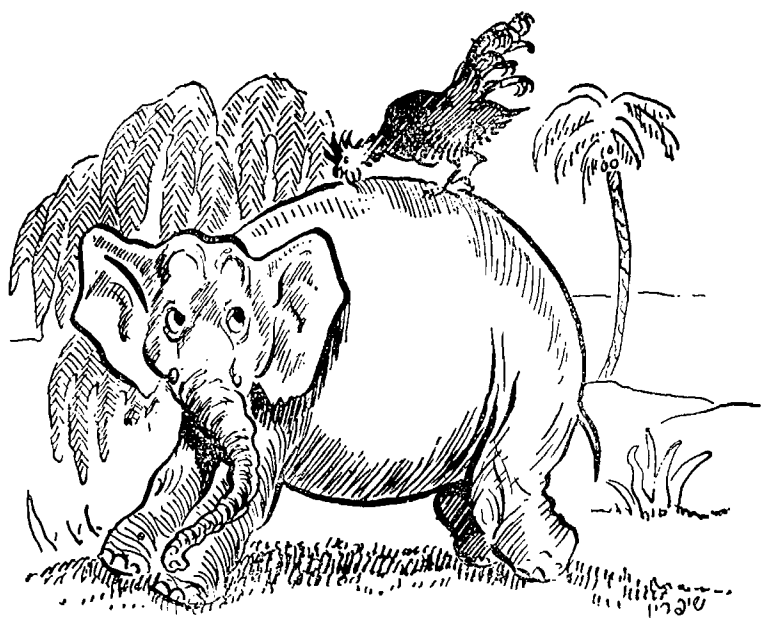
והספרנוגול עומד ומחטט ומלקט ומנקר.

ושוב נרדם הפיל.

עלה הספרנוגול על גבו והתחיל מנקר גקירות

צוות. התעורר הפיל ושאל בבעס:

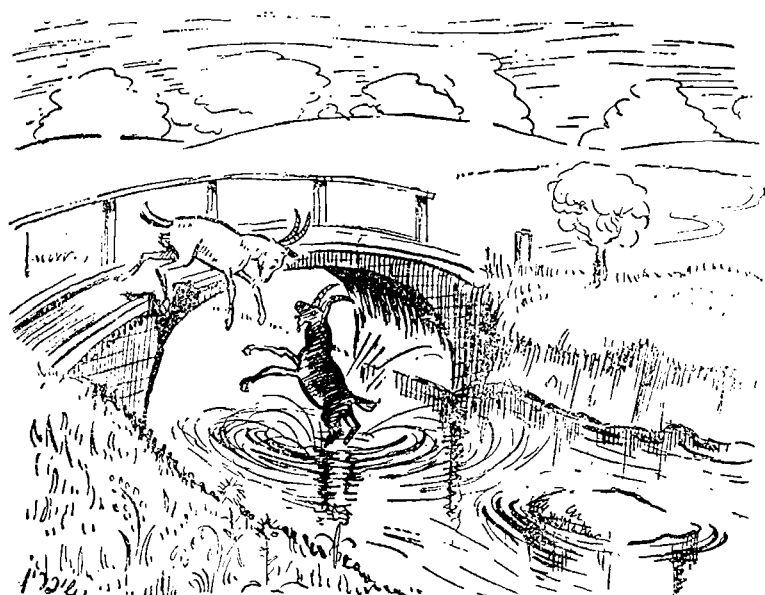
- מה מצשיה שם על גבי?

- אין דבר, - ענה המרנגול - גמרתי לאכל
את אשר בפלים ולא שבביתי, וחנה עליתי על
גבהי, לחטט ולבלע את הזבובונים אשר בשערוֹתיה.
- אף זהו אכלן וזולל מאין כמוהו! - רסן
הפיל מתוך כעס.

- הנה אמרתי! - קרא המרנגול וזמר את
כרבֶּלתו - אין אכלן במרנגול!
ראה הפיל, כי נכשל בקשונו, קם וברח לו
טרחק-טרחק...
ומאז אין מר פיל-פיל יכל לטבל את מר
מרנגול-כרפול.

שני תישים

שני תישים צובו את העדר ותעו איש לעברו.
 לסוף נפגשו שניהם על גדות פלג אחד עמק.
 שגשר צר נטוי עלינו. תיש אחד מעבר מזה, ותיש
 אחד מזה.

רגע צמדו התישים זה לעמת זה וחביטו איש
 אל רעהו.

- סור לך מפני! - קרא האחד.

- מה? - ענה השני בכעס והניע בזקנו -

טאָנִי אָסור מִסְנִיף? הָדָר פִּגְי זָקֵן, חֲצוּר, וּפְנֵה
דֶּרֶךְ לְפָנַי!

- רֹאה נָא גַם רֹאה, - קִרָּא הָרֵאשׁוֹן, וְזֹמֶר
קִרְנֵי, - גַּם לִי זָקֵן כְּמוֹךְ; אֲבָל גַּם קִרְנִים לִי;
סוּר אֵיפּוֹא מִהֶר, שֵׁן...

- הֵצֵא אָנִי, כִּי תֹאמַר לְהַסְתִּידֵנִי בְּקִרְנֶיךָ?

- סוּר בְּרִגְעַי!

- סוּר אַתָּה!

כֹּף עֲמִדוֹ הַתִּישִׁים מִתְקַצְפִּים זֶה לְעֻמַּת זֶה,
וְאַחֲד מֵהֶם לֹא רָצָה לְנַתֵּר לְרֵעֵהוּ.

לְסוּף הַתְּנַפְּלִי אִישׁ עַל רֵעֵהוּ בְּחֻמָּה שְׂפּוּכָה
וּנְגָחוֹ זֶה אֶת זֶה בְּקִרְנֵיהֶם, צַד שְׂנֵאָלֵיו שְׂנֵי־הֶם
מִצֵּל הַגֶּשֶׁר הַמִּיָּמָה.

לילוכית

היה היו ארבע אחיות. הן גרו יחד בבית קטן. האחות הראשונה לבשה שמלת משי, האחות השנייה לבשה שמלת קטיפה, האחות השלישית לבשה שמלת משי וקטיפה, והאחות הרביעית לבשה בלוי סחבות.

האחות הרביעית הייתה הנציצה מכלן. היא הקרחה לצעות את כל העבודה בבית. שטפה את הרצפה, רחצה את כלי המטבח, בשלה ואף הגישה את האכל לשלחן. ומכיון שהייתה תמיד עובדת. קראו לה אחיותיה בשם לילוכית.

יום אחד צרף בן-המלך גנשף-רקודים גדול
בארמונו והזמין את כל הבנים והבנות שבציר
לבוא לגנשף-רקודים גדול זה. גם שלש האחיות
של לילובית החליטו ללכת לגנשף והן לבשו את
שמלותיהן היפות והתקשטו.

- אחיות טובות. - אמרה אליהן לילובית -
הנה יש לכן כל כך הרבה שמלות יפות, אוכל
תשאלנה לי שמלה ישנה אחת ואלך גם אני לגנשף.
- את תלכי לגנשף? - קראו אחיותיה בצחוק -

הרי מלכלכה את וילא יתנו לך אפילו להכנס.
אולם אף-על-פי שלילובית הייתה מלכלכה
מן העבודה הרבה שלה, הייתה בכל זאת נצרה
יפה מאוד. כשיצאו אחיותיה והלכו לארמון, ישרה
לילובית במטבח ובכתה.

- למה זה את יושבת ובוכה? - הגיע פתאם
קול לאוניה.

לילובית הרימה את ראשה וראתה לפנייה
אשה צעירה.

- אני קוסמת טובה ובאתי לעזור לך בצרתך. -
אמרה האשה הצעירה - ועתה הגידי לי למה את
יושבת ובוכה.

- הכל הלכו לגנשף-הרקודים הגדול שבארמון -

עָנְתָה לְכָלֹכִית בְּדַמְעוֹת — וְרַק אָנִי נִשְׁאַרְתִּי בַּבֵּית.
כִּי אֵין לִי שְׂמֵלָה וְאֵךְ בְּלוּיִי סְחָבוֹת אָנִי לֹוֶבֶשֶׁת.
— וְאוֹלֵי יֵשׁ לָךְ עֲכָבְרִים בַּבֵּית? — שְׁאַלָה
אוֹתָהּ הַקּוֹסְמֶת.

— כֵּן, — עָנְתָה לְכָלֹכִית בְּתַמִּיקָה — בַּמִּלְכָּת
הָעוֹמֶדֶת בַּמַּחֲסֵן נִתְפָּסוּ שְׁנֵי עֲכָבְרִים, וּבַמִּלְכָּת
הָעוֹמֶדֶת בַּגֵּן נִתְפָּסוּ שְׁשֵׁה עֲכָבְרִים.
— אִם כֵּן הֵבִיאי אֶת שְׁתֵּי הַמִּלְכּוֹדוֹת וְהַעֲמִירִי
אוֹתָן בַּחוּץ. לֵיד הַבַּיִת. אַחֵר כֹּךְ תְּרוּצִי אֶל גֵּן-
הַיָּרֵק וְתִבִּיאי מִשָּׁם אֲבִטִים גְּדוֹלִי.

לְכָלֹכִית עָשְׂתָה כָּכָל אֲשֶׁר צִוְתָהּ עֲלֶיהָ הַקּוֹסְמֶת.
וְהִנֵּה נִתְרַחֵשׁ פֶּלֶא גְדוֹל. הָאֲבִטִים נִהַפְּפוּ לְמַרְכָּבָה
מְפֹאָרָה, שֵׁשֶׁת הָעֲכָבְרִים שֶׁבַּמִּלְכָּת הָאֶחָת הָיוּ
לְשֵׁשֶׁה סוּסִים אֲבִירִים, וּשְׁנֵי הָעֲכָבְרִים שֶׁבַּמִּלְכָּת
הַשְּׁנִיָּה הָיוּ לְשְׁנֵי מִשְׁרָתִים.

גַּם לְכָלֹכִית עֲצָמָה נִשְׁתַּנְּתָה בְּאוֹתוֹ רָגַע. בְּלוּיִי
הַסְּחָבוֹת שָׁלָה נִצְלָמוּ וּבַמִּקוֹמָן כִּסְתָה אֶת גּוּפָהּ
שְׂמֵלֹת מִשִּׁי הַדוֹרָה. לְרַגְלֶיהָ הָיוּ נִצְלִי וְכוֹכִית
עֲדִינּוֹת וּקְלִילּוֹת, שֶׁעֲרוּתֶיהָ הִיפּוֹת נִסְתָּרְקוּ מִצָּמָן.
וּסְנִיָּה הָיוּ נִקִּיּוֹת מְכֹל כֶּתֶם וּלְחִיָּה הָאֲדִימוּ כְּשׁוֹשָׁנִים.
— וְנִצְמָה עָלֶי צֶל הַמַּרְכָּבָה וּסְצִי לְנִשְׁאֵר, —
אָמְרָה אֵלֶיהָ הַקּוֹסְמֶת — אֵךְ זָכְרִי: כֹּאֲשֶׁר יִשְׁמִיעַ

השעון את השעה שתיים-עשרה, עליה לעזוב מיד
את הארמון ולחזור לביתה.

כעבר שעה קלה הייתה לכלוכית בארמון.
באשר נכנסה, התפלאו כל, כי היא הייתה היפה
מכל העלמות שבאו לנשף. בן-המלך לא רצה
לרקד אלא איתה בלבד. אולם בהשמיצ השעון את
השעה שתיים-עשרה, קפצה לכלוכית וברחה חיש-
מהר מן הארמון. היא רצה כל כך מהר, שנצל
וכוכית אחת נפלה ונשארה בארמון.

באשר הגיעה הביתה, נעלמו הסוסים, המרכבה
והקשרתים. גם שמלתה הנהדרה נעלמה. רק נצל

טנכובית העסת גשערה על רגלה. היא לקחה אותה
 איפוא והחביאה אותה. למען תהיה לה למנכרת.
 בן-המלך העצער מאד, באשר לקלובית ברחה
 פתאם מן הארמון. הוא רצה לרוץ אחריה ולתפס
 אותה. אך לא הצליח. רק את נצל הנכובית מצא
 על המדרגות. למחרת הבקר יצא איפוא בן-המלך
 עם נצל הנכובית לספסל את הנצרה היפהפיה אשר
 אתה רךד. הוא הודיע, כי הנצרה אשר נצל
 הנכובית פתאים לרגלה תהיה לאשתו.

הוא הלך מבית לבית וכל העלמות יצאו
 למד את הנצל. אך אף אחת לא יכלה לנצל
 אותה. והנה הגיע צד הבית, שבו גרו לקלובית
 ואחיותיה. שלש האחיות יצאו למד את הנצל.
 אך אף אחת מהן לא יכלה להעלות אותה על
 רגלה.

בשרצה לנסות גם לקלובית, דחפו אותה
 אחיותיה הצדה ולא נתנו לה לגשת אל בן-המלך.
 אולם בן-המלך הסתכל בפניה היפות ובקש אותה
 לגשת ולנסות. והנה התאימה נצל הנכובית לרגלה
 בדיוק. באותו רגע הוציאה לקלובית גם את נצל
 הנכובית האחרת ונעלה אותה על רגלה השניה.
 ושוב נתרחש פלא. מבלי שיראה אותה איש.

הופיעה הקוסמת והפכה את בלויי הסחבות של
לכלוכית לשמלה מפוארה. שצרותיה היפות נסתרקו
מצאמן ופניה היו נקיות מכל כתם ולחיה האדימו
כשושנים.

צתה הפיר בן-המלה את היפהפיה שרקדה אתו
בנשף, ומיד לקח אותה לארמון. הוא היה שמח מאד
ועוד באותו יום נערכה בארמון חתונתם של בן-
המלה ולכלוכית. גם אחיותיה של לכלוכית היו
בחתונה. אף הן רקדו בקצם הרוצים והעגלונים של
בן-המלה.

ולכלוכית ובן-המלה היו חיי אשר כל ימיהם.

סגל ציו

אמא קנתה שויפים. מנתה אותם ורצתה לתת
 אותם לילדים אחרי ארוסת-הצהרים. השויפים היו
 מנחים בצלחת. נורי לא אכל שויפים מעולם והוא
 צמד והרים בָּהֶם. כל הזמן הסתובב נורי ליד
 השויפים. ברגע שלא נמצא איש בחדר לא התאפק
 נורי, חסף שזיף ואכל אותם.
 לפני ארוסת-הצהרים שוב מנתה אמא את

השזיפים, והנה חסר אחד. ספרה את מדבר לעבא.

בשעת הארוחה אמר אבא:

— ומה, ילדים, האם לא אכל משהו מכם

שזיף אחד?

ענו הילדים:

— לא!

גורי האדים ואמר גם הוא:

— לא, לא אכלתי.

אמר אבא:

— לא טוב הדבר, שאחד מכם לקח בלי רשות.

אף לא זה העקר. הצרה היא, כי בשזיף יש גלעין,

ומי שאינו רגיל בקרי זה ובולע את הגלעין, עלול

לחלות. ולכן אני חושש...

הלבינו פני גורי ואמר:

— אבא, אל תפחד, את הגלעין זרקתי קצת

המלון.

הכל פרצו בצחוק וגורי פרץ בבכי.

קבצן או קון-מלך

הדבר הזה לפני הרבה-הרבה שנים. בארץ
היה-היה חיתה גסיכה יפהפיה, אשר לה תלתלי-
זהב נוצצות פשמש וציני-תכלת מבהיקות פשמים.
היא הייתה צריכה להנשא קון-מלך מארץ רחוקה
ולקראת חתונתה נצשו בארמון הוריה, המלך
והמלכה, הכנות רבות וגדולות.

קון-המלך יצא מארצו הרחוקה, כדי לבוא אל
הגסיכה היפהפיה ולשאת אותה לאשה. הוא נדד
דרך הרים ובקעות, יצרות ומדברות, והוא הוביל
אתו בשביל הגסיכה מתנות רבות ויקרות. אולם
לפתע-פתאם יצאה מבין ההרים קבוצת שוודים.
השוודים התנפלו על קון-המלך, גזלו ממנו את
כל כלי הכסף והזהב ואת כל האבנים היקרות
שהוביל אתו, ואחר כך לקחו ממנו גם את בגדיו
היפים ואת סוסו, ובמקום בגדי המלכות הנקדרים
נתנו לו בגד פשוט וקרוע.

בצירום ובחסר כל נדד צפה קון-המלך והמשיך
את דרכו. והנה הגיע סוף-סוף אל ארמון המלך.
- לך מכאן, קבצן! - גרש אותו שומר השער -
היום יום חג למלך, בתו היפהפיה נשאת לאיש.

אורחים נכבדים באים אל הארמון, ולקבצנים אין
היום פניסה!

- אף עלי לראות את פני המלך ולהודיע לו
דבר חשוב, - אמר בן-המלך לשומר.

- תבוא מחר או מחרתים, - גרש אותו שוב
השומר - היום עסוק הוא המלך ולא יוכל לשמע
את דבריה!

עזב בן-המלך את השומר והלך לשער אחר.
אף גם כאן לא נתנו לו להכנס, כי היה לבוש
בגדים פשוטים וקרוצים ודמה לקבצן עני.
בבסוף הגיע בן-המלך לשער קטן, אשר בו
עמדה אשה זקנה וצל גבה שק מלא גזרי-עצים.

— התרצה לפתח לפני את השער איש צעיר? —
ענתה אליו הזקנה.

— ברצון רב, — ענה לה בן-המלך — וגם
אצור לך להבנים פנימה את השק הכבד הזה.
למד השער הקטן הזה לא צמד כל שומר.
בן-המלך פתח אותו ונכנס לעצר הארמון יחד
עם הזקנה. והנה בא לקראתם המלך.

— האם בנה הוא זה, סבתא ולפה? — פנה
המלך אל הזקנה — אלו לבש בגד הגון, הנה
נראה הרבה יותר יפה!

— גם דעתי היא כך, אדוני המלך, — ענה
לו בן-המלך — אני הנני בן-המלך, שבא לשאת
את בתה היפהפיה, אולם בדרך התנפלו עלי שודדים,
גזלו ממני את סוסי ואת כל המתנות היקרות
שהובלתי בשביל הנסיכה, וגם את בגדי היפים
לקחו ממני.

— שטויות! — קרא המלך — מה זאת סבתא ולפה,
כלום יצא בנה מדעתו, שהוא מפספס שטויות כאלו?
— אין זה בנני, אדוני המלך, — ענתה לו
הזקנה — איש זר הוא, שצור לי לשאת את שק
העצים. ראיתי, כי בעל גמוסים יפים הוא בנמוסי
בן-המלך, ונתתי לו להבנים לעצר הארמון.

כַּשֶׁשָׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת דְּבַר הַזִּקְנָה, הִסְתַּכֵּל בְּאִישׁ
הַזֶּה, וְאַחֵר אָמַר לוֹ:

— כְּדֵי שְׂאוּכַל לְהֵאמִין בְּדְבָרֶיךָ, יִהְיֶה עָלֶיךָ
לְהוֹכִיחַ לִי, כִּי אֶמְנֵם בְּזִמְלֶךְ אֲמִיץ-לֵב אֶתָּה. קִבֵּל
תְּקַבֵּל מִמֶּנִּי בְּגֵרִי מַלְכוּת, סוּס וְחֶרֶב, וְאִם תִּפְדֹּלִים
לְנַצֵּחַ אֶת אֶחָד הַגְּבוּרִים שְׂבָאֲרָצִי, אֲדַע, כִּי אֶמְנֵם
נְכוֹנִים הֵם דְּבָרֶיךָ.

כַּשֶׁרָאָתָה הַנְּסִיכָה אֶת בֶּן-הַמֶּלֶךְ בְּבְגָדֵי הַמַּלְכוּת,
הַפִּירָה מִזֶּה, כִּי הוּא הוּא בֶּן-הַמֶּלֶךְ מִן הָאָרֶץ
הַרְחוֹקָה. הִיא נִגְשָׁה אִיפּוֹא אֵלָיו, הוֹשִׁיטָה לוֹ פֶּרֶחַ
וְאָמְרָה:

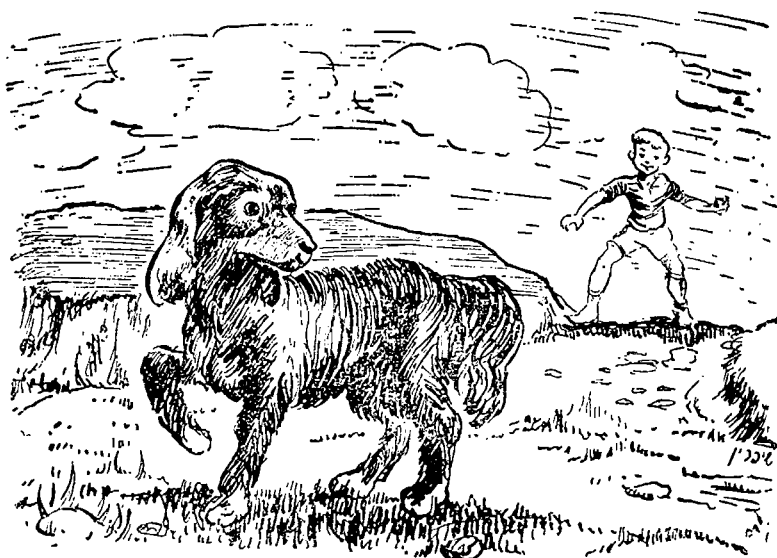
— הַגְּבוּר, שְׁעָלֶיךָ לְהִלָּחֵם בּוֹ הַיּוֹם, הוּא אֶחָד

הַעֲנֻשִׁים הַנּוֹרְאִים בְּיוֹמָר בְּאַרְצָנוּ. כִּלְ בְּנֵי הָאָרֶץ
פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיו. אֵף הִנֵּה לָךְ פֶּרֶח-פִּלָּאִים. בְּאֶשֶׁר
תִּנְצֵץ אוֹתוֹ בְּדֶשׁ בְּגִדְךָ, לֹא יוּכַל לַעֲשׂוֹת לָךְ כִּלְ
רַע וְאַתָּה תִּנְצֵם אוֹתוֹ.

וְאַמְנָם הָיָה כְּמוֹ שְׁאִמְרָה הַנְּסִיכָה. בִּקְרֵב שְׁבִין
הַשָּׁנִים נָצַח בֶּן-הַמֶּלֶךְ אֶת הַגִּבּוֹר הַנּוֹרָא. בְּשַׁעַת
הַקְּרֵב לְבַשׁ הַגִּבּוֹר מַסְכָּה עַל פָּנָיו. אֵף בְּאֶשֶׁר נָצַח
וְהַתְּגַלְגַּל מְסוּסוֹ, נִפְלָה מִפְּנֵיו הַמַּסְכָּה. אִזּוֹ הַכִּיר
בֶּן-הַמֶּלֶךְ, כִּי הוּא רֹאשׁ הַשּׁוֹדְדִים, אֲשֶׁר הִתְנַפְּלוּ
עָלָיו בְּדֶרֶךְ וַגְּלוֹ מִמֶּנּוּ אֶת בְּגָדָיו הַיָּפִים וְאֶת
מִתְּנוּתָיו הַיְקָרוֹת. רֹאשׁ הַשּׁוֹדְדִים הַמְּנַצֵּחַ נִשְׁבַּע
אִזּוֹ, כִּי לֹא יִהְיֶה עוֹד שׁוֹדֵד כְּמוֹ שְׁהָיָה, וְהוּא אֵף
הַחֲזִיר לְבֶן-הַמֶּלֶךְ אֶת כִּלְ אֲשֶׁר לָקַח מִמֶּנּוּ.

צִתָּה רָאָה הַמֶּלֶךְ, כִּי אֻמָּנִים נְכוֹנִים הֵם הַדְּבָרִים
שֶׁסָּפַר לוֹ הָאִישׁ הַזֶּה. הוּא צָנָה מִיָּד לְצִלְצַל בְּפַעֲמוֹנָיו
הָעַרְמוֹן, לְהַנִּיף עַל הָעַרְמוֹן אֶת כִּלְ הַדְּגָלִים, לְשִׁיר.
לִגְנוֹ, לְרִקְדָּה, וּלְהַתְחִיל בְּשִׁמְסַת הַמְּתוּנָה.

ספר הקרב

עומד לו קינד הגדר קלבלב יפה, שחור ומסלסל.
 עומד הוא על שלש רגלים, כי אחת מרגליו
 מקדמיות שבורה וכואבת. אמר לו בוכה הוא ונזכר.
 נזכר וקובל:

הי-הי! הי-הי!	אוי קי! אוי קי!
רגלי שבר,	רצם! ברק!
ומדוע?	יגד שובב
על לא דבר!	אכן זרק.
בא גבחז. חמל על הקלבלב וכעס על השובב.	
	נבח וקרא:

- טב-חבו מאה מקלות ואחד קגבו של אותו
שוכבו! שוכבו! משחק חמד לו. לשוכב משחק
ולדלדלדבי דמעות. אבל מבטחני, כי דלדלדבי לא
סחריש לו.

- לאו אני לא עשיתי לו כלום! - עונה
סלדלדב.

- לא כלום? כלום לא עשית לו לאותו סבבן?
אמנם - עונה הסלדלדב מתוך דמעות - חפץ
ספצתי וגם יכולי זכיתי לתקצ את שני היטב
היטב, עמק עמק בבשרו של שוכב הדיוט זה.
למצן ידע, למצן יזכר. אבל בו דרגע סחריתי בי,
ואמרתי לנפשי: הנח לו ויזלה!

- ויזלה?

- כן! יזה לו בשלום ויזכר סרא-אדם ות
כי דלדלדב קטן קמוני טוב מקנו.

בגד-ה-עדר

היה הנה נסיה, אשר השתוקק מאד לראות
את בגד-העדר, שבו חיו אדם וסנה; ומאז גרשו
ממנו אדם וסנה, לא ראה אותו שום איש.

יום אחד, באשר הנסיה ישב ויחלם על בגד-
העדר, באה אליו רום המנרה ואמרה לו:

— בוא ואשא אותה לבגד-העדר. עלה על גבי
וסחוק בקנפיה!

בששמע הנסיה את דברי רום המנרה, עלה
מיד על גבה. סחויק בקנפיה, וקרום התרוממה

למַצֵּלָה וְעָפָה אֶתּוֹ מִהֶרֶם־מֶהֱרָ. לְבִסּוֹף הִגִּיעוּ לְגֹשֶׁר
שֶׁנֶּקֶב נִהְדָּר, אֲשֶׁר בִּקְצָהוּ הַשָּׁנִי הָיָה אִי הַתַּעֲנוּגוֹת
וְבוֹ גִן־הָעֵדֶן.

זֶה הָיָה אִי גִפְּלָא כָּל כָּךְ, אֲשֶׁר גַּם בְּחִלּוּמוֹתָיו
לֹא יָכַל הַנְּסִיף לְתֹאֵר לוֹ כֵּנֶה. בְּכָל מְקוֹם צִמְחוּ
פְּרָחִים מְרֻהֲיָבִים בְּצִבְעֵיהֶם כְּמוֹ הַקֶּשֶׁת בְּעָנָן.
הָאִוִּיר הָיָה מְלֵא רִיחוֹת־בִּשְׁם מִשְׁכָּרִים. וְעַל עֲנָפֵי
הַעֲצִים עָמְדוּ צִפְּרִים בַּעֲלֹת מְקוּרִים שֶׁל זָהָב
וְהַשְּׁמִיעוּ צִלְיִלִים עֲרָבִים לְאֹנָן, בְּצִלְיֵי הַכְּנֹר.

וְהִנֵּה עָמְדָה לְפָנָי הַנְּסִיף עֲלֶמָה יִפְתָּ-תֹּאֵר
וּבַעֲלֹת כְּנָפִים וְהִיא אִמְרָה אֵלָיו:

- אֲנִי הַשּׁוֹמֶרֶת עַל גִּן־הָעֵדֶן. וְצִתָּה בּוֹא
וְאַרְאֶה לָּךְ אֵת אֲשֶׁר תִּשְׁקֶה בְּפִשְׁף לְרֹאשׁוֹ!

הִיא הוֹלִיכָה אוֹתוֹ לְגִן־הָעֵדֶן, הִרְאָתָה לוֹ אֵת
כָּל הַפִּלְאִים הַנִּהְדָּרִים שָׁבוּ, וּלְבִסּוֹף עָמְדוּ שְׁנֵיהֶם
לְפָנָי עֵץ־הַדַּעַת, אֲשֶׁר מִפְּרוֹתָיו אָכְלוּ אָדָם וְסוּהָ
וּבִגְלָל כָּךְ גִּרְשׁוּ מִגִּן־הָעֵדֶן.

- אִם תּוֹכַל לַעֲמֹד בְּפָנָי תִּפְתּוּי שְׂבָעֵץ זֶה,
יְכוּל תּוֹכַל לְהִשָּׂאֵר בְּגִן־הָעֵדֶן תְּמִיד־תְּמִיד, -
אִמְרָה אֶל הַנְּסִיף - אֵךְ אִם לֹא תּוֹכַל לַעֲמֹד בְּפָנָי
תִּפְתּוּי זֶה, תִּגְרַשׁ מִכָּאן, כְּמוֹ אָדָם וְסוּהָ. וּכְדִי
לְנִסּוֹת אוֹתָךְ, אִם בָּעַל רָצוֹן תִּזְק אֶתָּה וְאִינְךָ בּוֹס

לְהַתְּפֹתוֹת, הָרִי כֹל עָרֵב וְעָרֵב, אֲנִי אֶקְרָא אֵלֶיךָ:
בּוֹא אַחֲרָיו, וְעֲלֶיךָ יִהְיֶה לְהִזְכֵּר וְלֹא לְשִׁמְצַע בְּקוֹלִי
וְלֹא לְלִבֶּת אַחֲרָי.

- כְּדַבְּרֶיךָ, - עָנָה לָהּ הַנְּסִיָּה, שֶׁרָצָה מְאֹד
לְהִשָּׁאֵר בְּגֶן-הָעֵדֶן הַנִּהְדָּר וְהַמְּלֵא תַּעֲנוּגוֹת.
וְהִנֵּה עָבַר הַיּוֹם וּבָא הָעָרֵב. הַשֶּׁמֶשׁ שָׁקַעַח
מֵאַחֲרָי עֲנָנֵי נֹזֶחַ מִזֵּהִירִים וְקוֹלָהּ שֶׁל שׁוֹמֵרֵת
בְּגֶן הַגִּיץ לְאֲנִי הַנְּסִיָּה:
- בּוֹא אַחֲרָיו

באותו רגע שכח הנסיה את אזהרתה ונגש
 אליה. אולם הוא לא הספיק לגשת. פתאום נשמע
 קול רצם אדיר, ברק הבריק, והנסיה נפלה מבהל
 ופצצם את עיניו, ראה, כי גן-העדן הנקלא געלים
 ואיגנו, והוא שוכב על פני הארץ, לא הרס
 מארמונו של אביו המלך.

מ'זעט דאס פארשידענע
אין דעם וועג פארשידענע

פארשידענע געזעצן זיין פארשידענע. און דאס, שמו
העלפער וואו ער איז; שמו דא דאס קען.
שמו טעלעוויזיע וואו ער איז; וועלכע קען. שמו
העלפער וואו ער איז.

און דאס פארשידענע געזעצן זיין:

- דא, און... דא ער איז פארשידענע און פארשידענע
שמו... וועלכע ער איז און פארשידענע. דאס
און דאס וועלכע ער איז פארשידענע...

פרצה אמא צו בבכי:

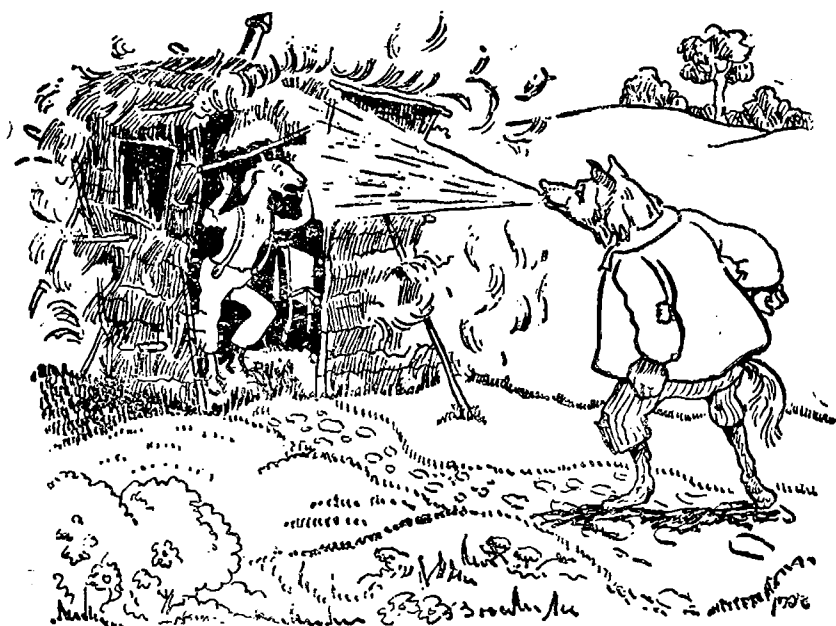
- יהי אליהם צמקם, גדיי! יהי אליהם צמקם,
בני! אם החלטתם ללכת, לכו... אף השמרו-נא,
גדיי! השמרו-נא, בני, מפני הנזב הרע!...

נפרדו שלשת הגדיים מאמם והלכו.
פגש חמורמור הבכור איש בדרך. נתן לו
האיש אלת קש שייבנה לו בית. וחמורמור הבכור
לקח את אלת הקש ויבנה לו בית.
ישב בבית יום, ישב בבית יומים, ישב בבית
שלושה ימים. והנה בא הנזב.

דפק הנזב בדלת ואמר בקול רב:
- גד-גדי, גד-גדי, ידיי מחמדיו! פתח-נא
את הדלת והכניסני לביתך...
צנה לו חמורמור הבכור:
- לא אעשה אנחת, לא אפתח את הדלת,
ברח רח, זאב רע!...

- מה?... לא תפתח?... קרא הנזב ברצס -
אסף באפי, ארביץ בכפי, ביתך יפיל ואת ישרך
אולד!...

והנזב אמר ועשה. גשף באפו, הרביץ בכי,
הפית גפיל אף חמורמור ברח ונצל.
והגדי השני, טפשוני הבינוני, פגש איש בדרך

גם הוא. גתן לוי האיש חבילת מקלות שיבנה לו
בית. וספשוני הבינוני לקח את חבילת המקלות
ובנה לו בית.

ישב בבית יום, ישב בבית יומים, ישב בבית
שלשה ימים. והנה בא הזאב.

דפק הזאב בדלת ואמר בקול רף:

— גד-גדי, גד-גדי, ידי מי ממדרי פתח-נא

את הדלת והכניסני לביתה...

ענה לו ספשוני הבינוני:

— לא אעשה אנלת, לא אפתח את הדלת.

קרח לה, זאב רע!...

- מה? ... לא תפתח? ... - קרא הנאב בכעס -
אשר באפי, ארביץ בכפי, ביתה יפל ואת בשרה אנלר...
והנאב אמר ועשה. גשף באפו, הרביץ בכפו,
הפית גפלי, אף טפשוני ברח ונצל.

והגדי השלישי, חכימון הקטון, פיש איש בדרה
גם הוא. גתן לו האיש שק מלא לבנים שיבנה לו
בית. וחכימון הקטון לקח את שק הלבנים ובנה
לו בית.

ישב בבית יום, ישב בבית יומים, ישב בבית
שלושה ימים. והנה בא הנאב.

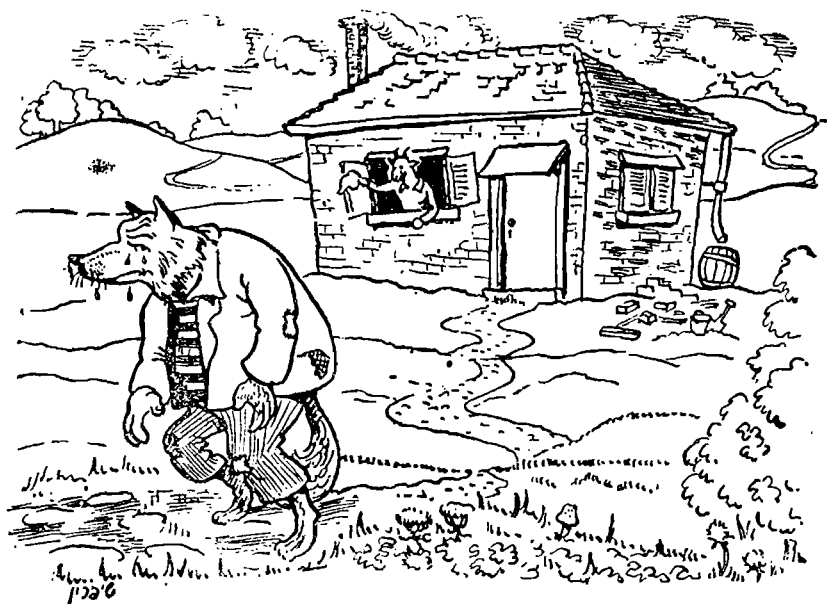
דפק הנאב בדרת ואמר בקול רם:

- גד-גדי, גד-גדי, ידידי ממדרי! פתח-נא
את הדרת והכניסני לביתה...
ענה לו חכימון הקטון:

- לא אעשה אנחת, לא אפתח את הדרת,
ברח לה, נאב רע!...

- מה? ... לא תפתח? ... - קרא הנאב בכעס -
אשר באפי, ארביץ בכפי, ביתה יפל ואת בשרה אנלר...
והנאב אמר ועשה. גשף באפו, הרביץ בכפו,
ושוב גשף באפו, ושוב הרביץ בכפו, ועוד פעם
גשף באפו ועוד פעם הרביץ בכפו, אף הפית לא
גפלי ואת בשר חכימון לא נלר.

כַּעַם הַזֶּאֱב יוֹתֵר, כַּעַם מְאֹד-מְאֹד וְאָמַר:
 - אֲטַפֵּס עַל הַקִּיר וְאֶכְנֵס בְּעֵד הַסִּלּוֹן...
 טַפֵּס הַזֶּאֱב עַל הַקִּיר, טַפֵּס וְטַפֵּס, וּכְשֶׁהִגִּיעַ עַד
 הַסִּלּוֹן, לָקַח חֲכִימוֹן הַקִּטּוֹן לְבִנָּה אֶמֶת שְׁעוֹד נִשְׁאַרְתָּ
 לוֹ וְזָרַק אוֹתָהּ עַל רֹאשׁוֹ. פָּצְצָה הַלְּבִנָּה אֶת רֹאשׁוֹ
 וְהַזֶּאֱב נָפַל עַל הָאָרֶץ. נָהַם הַזֶּאֱב וַיֵּלֵל:
 - הוּי, מָה נּוֹרָא! הוּי, מָה אִיוֹם!... רֹאשִׁי
 פָּצוּצ, אֵין בּוֹ מָתָם... אֵינִי יָכוֹל עוֹד לְנַשֵּׁף בְּעַפְסִי,
 אֵינִי יָכוֹל עוֹד לְהַרְבִּיץ בְּכַפִּי, גַּם בְּתִים לְהַפִּיל
 אֵינִי עוֹד יָכוֹל וּבָשָׂר גְּדִיִּים פְּתָאִים יוֹתֵר לֹא אֶזְדַּל...
 וְהוּא בָּרַח בְּכַי גְּדוֹל.

מ' א' ש' :

הַתְּרַנֵּנוֹת וְהַתְּרַנֵּנוֹת יֵצְאוּ לְקֶטֶט אֲגוּזִים. עָלֶה
הַתְּרַנֵּנוֹת עַל אֲגוּזָה אַחַת. קֶטֶף אֲגוּזִים הַתְּרַנֵּנוֹת.
עֲמִידָה הַתְּרַנֵּנוֹת לְמִטָּה וְלְקֶטֶט אֹתָם.
פְּתָאם נִפְלֵ אֲגוּז אֶחָד וּפָנַע בְּעִינָה שֶׁל הַתְּרַנֵּנוֹת.
הִימָּה לָּהּ חֲבוּרָה גְּדוּלָּה. בְּכַתָּה הַתְּרַנֵּנוֹת!
- וַיִּי לִי. וַיִּי...

עָבְרוּ שָׁם יְלָדִים. רְאוּ אֶת הַתְּרַנֵּנוֹת הָעוֹמְדִת
וּבֹכָה. שְׁאַלּוּ אוֹתָהּ:

- לָמָּה זֶה תִּבְכִּי, תְּרַנֵּנוֹת?
אֲמָרָה הַתְּרַנֵּנוֹת:

- הָאֲגוּזָה הַשְּׂלִיכָה אֲגוּז וְהָאֲגוּז פָּנַע בְּעִינִי.
שְׁאַלּוּ הַיְלָדִים אֶת הָאֲגוּזָה:

- אֲגוּזָה, אֲגוּזָה, לָמָּה זֶה הַשְּׂלִיכָתְךָ אֲגוּז בְּעִינָה
שֶׁל הַתְּרַנֵּנוֹת?

עֲנֵתָהּ הָאֲגוּזָה:

- לֹא בִי הָאִשָּׁם. הָעוֹזִים כְּרִסְמוֹ אוֹתִי וְצִתָּה
אֵין בִּי כֵּם לְהַחֲזִיק אֶת אֲגוּזִי.

שְׁאַלּוּ הַיְלָדִים אֶת הָעוֹזִים:

- עוֹזִים, עוֹזִים, לָמָּה זֶה כְּרִסְמָתְכֶם אֶת הָאֲגוּזָה?
עֲנוּ הָעוֹזִים:

- לא בָּנוּ הָאָשָׁם. הָרוּעָה לֹא שָׁמַר עָלֵינוּ,
 שָׂאֵלוּ הִילָדִים אֶת הָרוּעָה:
 - רוּעָה, רוּעָה, לָמָּה לֹא שָׁמַרְתָּ עַל הַעֲוִים?
 עָנָה הָרוּעָה:
 - לֹא בִי הָאָשָׁם. בָּעַל הָעֶדֶר לֹא נָמַן לִי
 לֶאֱכֹל וְלֹא הָיָה בִּי כֹחַ לְשַׁמֵּר.
 שָׂאֵלוּ הִילָדִים אֶת בָּעַל הָעֶדֶר:
 - לָמָּה זֶה לֹא נָמַתְּ לֶאֱכֹל לְרוּעָה?
 עָנָה בָּעַל הָעֶדֶר:
 - לֹא בִי הָאָשָׁם. הַפָּרָה הִפְקָה אֶת הָעֲרֻבֹת.
 נִשְׁפָּף הַבָּצֵק וְלֹא יָכַלְתִּי לְאַפּוֹת לָחֶם.

שאלו הילדים את הפרה:

— פרה, פרה, למה הפכת את הערבה עם הפצק?

צנתה הפרה:

— לא בי האשם. עגלי התחיל פתאם לרוץ

ורציתי לעצור אותו ונתהפכה הערבה.

שאלו הילדים את העגל:

— למה זה התחילת פתאם לרוץ?

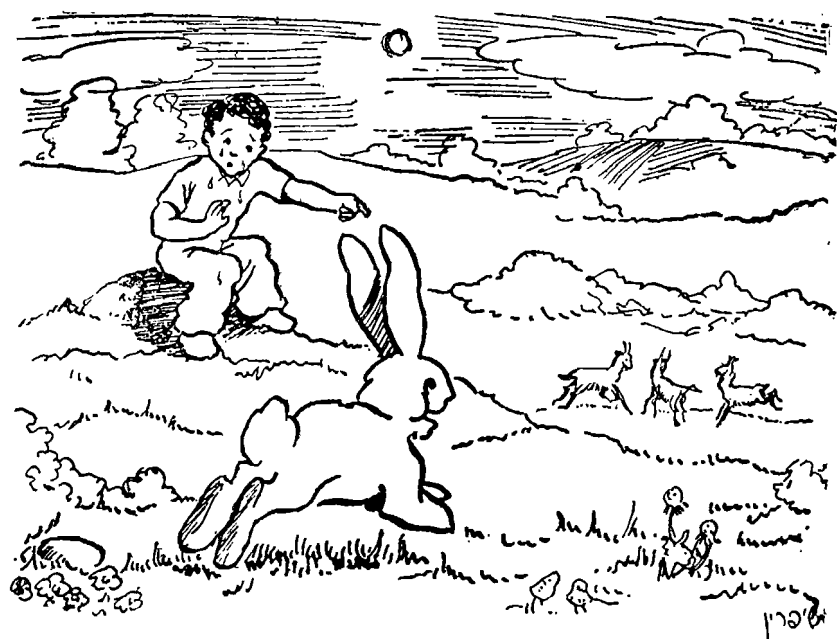
צנה העגל:

— כי אתם רדפתם אחרי והבלתם אותי.

שמעו זאת הילדים ואמרו:

— הנה אנחנו האשמים בכל!

סעזים וסעבורה

קיה קיה ילד וילד של סעזים. פיום קיה
 סעזים מקסצות ומדלגות על ראשי הסלעים, ובארב
 סיה סילד מבנס אותן לריר.
 ארב אחד קלף סילד לבנס את סעזים וסן
 ארחו אל השדה. בשום אמן לא יכל לקרש אותן
 משם. ישב סילד על גבעה וקבת.
 אברה על ידו ארנבת:
 - קמה תבקה: - שאקה הארנבת את סילד.

– איך לא אבכה ואיני יכול לגרש את העצום
מן השדה? – ענה היגד.

– אני אגרש אותן! – אמרה הארנבת.
עמדה הארנבת לגרש אותן, אך העצום אינו
נזז.

ישיבה הארנבת ובכתה אף היא.
עבר על ידם שועל.

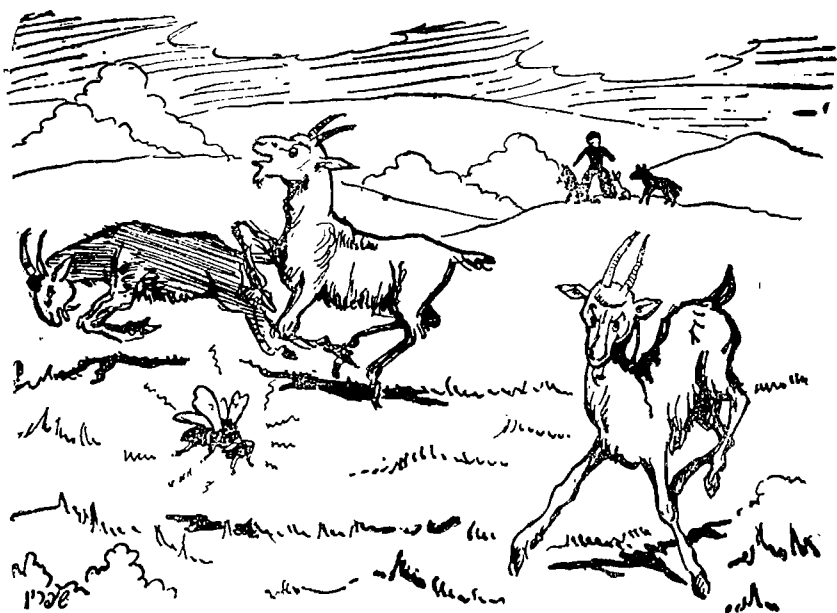
– למה תבכי? – שאל השועל את הארנבת.
– אני בוכה משום שהיגד בוכה, – ענתה
הארנבת – והיגד בוכה משום שאינו יכול לגרש
את העצום מן השדה.

– אל תבכי, אני אגרש אותן! – אמר
השועל.

עמד השועל לגרש אותן, אך העצום אינו
נזז.

ישב השועל ובכה אף הוא.
עבר על ידם זאב.

– למה תבכה? – שאל הזאב את השועל.
– אני בוכה משום שהארנבת בוכה, – ענה
השועל – והארנבת בוכה משום שהיגד בוכה.
והיגד בוכה משום שאינו יכול לגרש את העצום
מן השדה.

- מִיָּד אָגַרְשׁ אוֹתָן! - אָמַר הַזֶּאֱב.
 עָמַד לָגַרְשׁ אוֹתָן, אַף הַעֲזוּיִם אֵינָן זָנוּת.
 יָשַׁב הַזֶּאֱב וּבָכָה אַף הוּא.
 בָּאָה דְּבוּרָה וַרְאֲתָה אֶת הַבּוֹכִים.
 - לָמָּה תִּבְכֶּה? - שְׁאַלָּה הַדְּבוּרָה אֶת הַזֶּאֱב.
 - אֲנִי בּוֹכָה מִשּׁוֹם שֶׁהִשּׁוּעַל בּוֹכָה, - עָנָה
 הַזֶּאֱב - הִשּׁוּעַל בּוֹכָה מִשּׁוֹם שֶׁהֶאֱרַנְּגַת בּוֹכָה.
 הֶאֱרַנְּגַת בּוֹכָה מִשּׁוֹם שֶׁהִזְלָד בּוֹכָה, וְהִזְלָד בּוֹכַת
 מִשּׁוֹם שֶׁאֵינִי יָכוֹל לָגַרְשׁ אֶת הַעֲזוּיִם מִן הַשָּׂדֶה.
 - אֲנִי אָגַרְשׁ אוֹתָן, - אָמְרָה הַדְּבוּרָה.

מִיָּד הִפְסִיקוּ כָּלֶם אֶת בְּנֵי וּפְרָצוּ בְּצָחוֹק.
 - אִיךָ תִּגְרָשִׁי אֶת אֶת הָעֲזִים, וְאֵנוּ קָלְנוּ לֹא
 תִּצְלַחְנוּ לַעֲשׂוֹת זֹאת?
 אֶךְ הַדְּבֹרָה עָפָה לַשָּׂדֶה וְהִתְחִילָה לְזַמְזֵם
 בְּאֲזְנֵי הָעֲזִים: זִים, זִים, זִים!
 נִבְהָלוּ הָעֲזִים וּמִיָּד נִשְׁאוּ קָלֶן אֶחָ בְּגִלְטָן
 וּבָרְחוּ מִן הַשָּׂדֶה.

כי ישאיל לי את קרניו, ואוכל להשיב לעזים
בגמולן. אחר כך אחזיר לו את קרניו.

- לא, לא! - אמרו הברנז ואשתו הברנזה ובנו
הברנוז, שתקבלו בשדנות בפני הצבי - אין אנו
רוצים להתערב בעניניה. בקש לה, במחילה מכבודך,
שליחים אחרים. מכירים אנו אתכם הצבאים.
יודעים אנו, כי אף תקבלו את הקרנים, תברחו אל
הנער ולא תראו עוד.

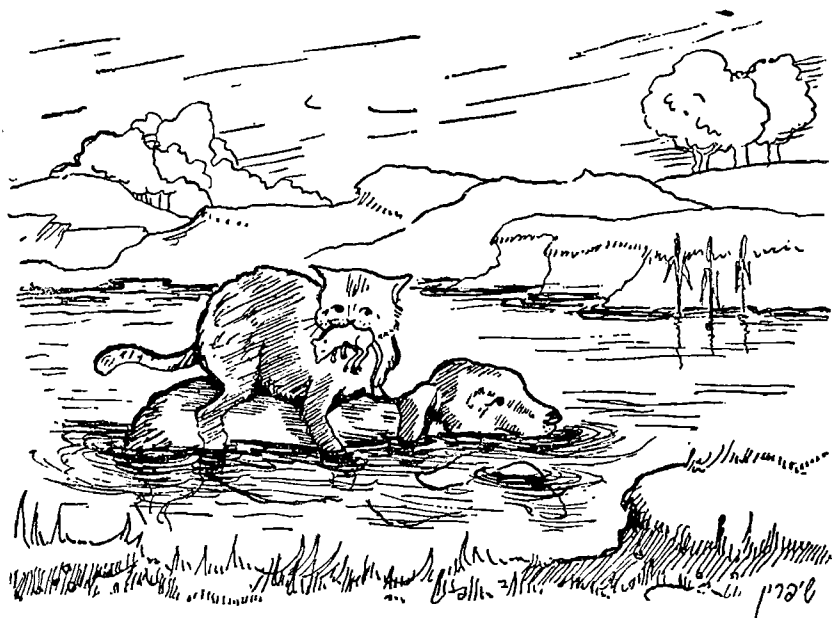
הלך הצבי אל התרנגול ובקש אותו, כי ילך
אל הכלב וידבר על לבו שישאיל לו את קרניו.
הלך התרנגול אל הכלב, דבר על לבו, והכלב
השאיל את קרניו לצבי.

הלך הצבי, נגח בעזים, ואחר כך ברח הנערה
ולא החזיר לכלב את קרניו.

ומאז היום קורא התרנגול בקר-בקר: "קו-קו-
ריקו!" ופרוש המלים האלו בלשוננו הוא: "צבי,
השב את הקרנים לכלב!" והברנוזים מגעגעים: "גע-
גע-גע!" ומנענעים בראשיהם.

ויודעים אתם מה פרוש המלים האלו בצברית?
הרי אמרנו, כי הצבי הוא גנב!

אֵיבֹת עוֹלָם

הָיָה הָיוּ אִישׁ וְאִשָּׁה וְלָהֶם סִבְעַת זָהָב, וְהָיָה
 סִבְעַת שָׁל בִּרְכָה. מִי אֲשֶׁר זָכָה בָּהּ לֹא יָדַע מִחֲסוֹר.
 אָבֵל הֵם לֹא יָדְעוּ אֶת הַסּוֹד הַזֶּה וּמָכְרוּ אֶת הַסִּבְעַת
 בְּמַחִיר מוֹעָט.

וְהָנָה, אֵף נִצְלָמָה הַסִּבְעַת מִן הַבֵּית, וְהָאִישׁ
 וְהָאִשָּׁה גִּתְרוֹשָׁיו. צַד כִּי לֹא הָיָה לָהֶם עוֹד לָחֶם
 לֶאֱכֹל. וְלָהֶם גַּם כֶּלֶב וְחִתּוּל. רָעִבוּ גַם הֵם, מֵאִין
 מִזֶּן בֵּית. יָשְׁבוּ שְׁתֵּי הַחִיּוֹת לְסַכֵּס צִצָּה, אִיהָ

לְהָשִׁיב לְבַעֲלֶיהֶן אֶת אֲשֶׁרֶם. לְאַחֲרֹנָה מָצָא הַכֶּלֶב
עֵצָה טוֹבָה.

– עָלִינוּ לְהָשִׁיב לָהֶם אֶת הַטַּבָּעַת, – אָמַר אֶל
הַחֲתוּל.

וְהַחֲתוּל עָנָה:

– אֲבָל הִיא טְמוּנָה בְּאַרְגָּז נָעוּל וְאִישׁ לֹא
יֻכַּל לְהוֹצִיאָהּ מִשָּׁם.

– תַּפֵּס לִי עֶכְבֵּר, – אָמַר הַכֶּלֶב – הָעֶכְבֵּר
יִכְרֹס חוֹר בְּאַרְגָּז וְיוֹצִיא אֶת הַטַּבָּעַת.

הָעֵצָה יִשְׂרָה בְּעִינֵי הַחֲתוּל וְהוּא צָד עֶכְבֵּר.
הַחֲלִיט לְהָבִיא אֶת הָעֶכְבֵּר אֶל הַבַּיִת אֲשֶׁר שָׁם
הָאַרְגָּז, וְהַכֶּלֶב הוֹלִיךְ אַחֲרָיו.
בָּאוּ אֶל נָהָר גְּדוֹל.

אֵף הַחֲתוּל לֹא יָדַע לְשַׁחוֹת, וְהַכֶּלֶב לָקַח אוֹתוֹ עַל
גִּבּוֹ וְהָעֶבֶר אוֹתוֹ בְּשַׁחֲתָה לְעֶבְרוֹ הַשָּׁנִי שֶׁל הַנָּהָר.
הַחֲתוּל נָשָׂא בָּפִיו אֶת הָעֶכְבֵּר אֶל הַבַּיִת אֲשֶׁר שָׁם
הָאַרְגָּז.

הָעֶכְבֵּר כָּרַס חוֹר בְּאַרְגָּז וְהוֹצִיא אֶת הַטַּבָּעַת.
הַחֲתוּל שָׁם אֶת הַטַּבָּעַת בָּפִיו וְשָׁב אֶל הַנָּהָר. שָׁם
חָכָה לוֹ הַכֶּלֶב, וְהָעֶבֶר אוֹתוֹ עַל גִּבּוֹ אֶל הָעֶבֶר
הַשָּׁנִי. אַחֲרֵי כֵן הָלְכוּ בַּדֶּרֶךְ הַבַּיְתָה, לְהָשִׁיב אֶת
טַבָּעַת-הַקָּסָם לְבַעֲלֵיהֶם.

הקלב ידע לרוץ רק על פני האדמה, ואם מצא
 פגרוץ בית, מקרח תזה להקיף אותו. לא פן הקתול,
 אשר ידע לזלג ולטפס על הגגות, ולכן בא זמן
 רב לפני בוא הקלב, והניס את הספצת לרגלי
 אדוניו.

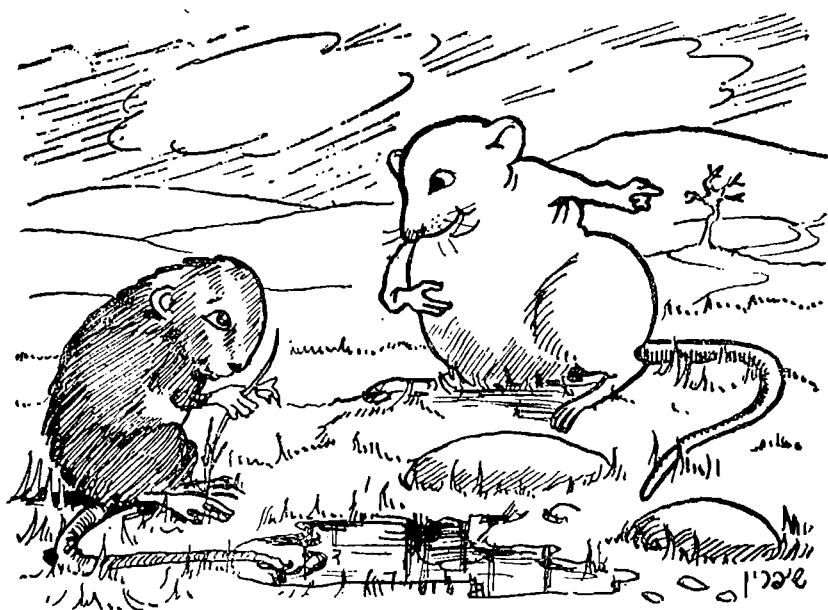
אמר האיש לאשתו:

- ראי, הקתול הוא סיה טובה ונאמנה, נפרס
 לו תמיד מסתנו ונשקו ממקבנו ונשפיל בו כמו
 ילדנו הוא.

ובבוא הקלב ספיתת, הכו אותו על אשר לא

עזר גם הוא לְהַבִּיא אֶת הַטִּבְעָת. אֵף הַחֲתוּל רִבֵּץ
 לוֹ אִזְּ לִיד הַמִּנּוֹר הַסֵּם, נָחַר בְּקוֹל וְלֹא אָמַר דָּבָר.
 אִזְּ נִמְלָא הַבְּלָב בַּעֲס עַל הַחֲתוּל הַבּוֹגֵד אֲשֶׁר
 לָקַח אֶת שְׂכָרוֹ, וּבָכַל פַּעַם בְּרֹאוֹתוֹ אוֹתוֹ רִדְף
 אַחֲרָיו, לְתַפֵּס אוֹתוֹ וְלִגְשֵׁף אוֹתוֹ.
 מֵאִזְּ הַחֲלָה הָאִיבָה בֵּין הַבְּלָב וְהַחֲתוּל, וְעַד
 הַיּוֹם לֹא תוֹדָה.

מַעֲשֵׂה בְּשְׁנֵי צַבִּירִים

אֲפֹרִים הַשְׂדֹּת, אֲפֹרִים וְשׁוּמְמִים. הַיּוֹרָה טָרֵם
רָוָה אֶת צִמְאֻנָם. בַּק הַקּוֹץ וְהַבְּרֹדֶר פּוֹרְחִים
וּמִבְשִׁילִים.

צַבִּיר קָטָן, רָוָה, טֵל בֵּין הַקּוֹצִים, וְהוּא רָעַב
וְצִיָּף. הַרְבֵּה שְׂדֹת עָבַר וְגִרְעִינִים לֹא מָצָא.
הוֹלֵךְ הוּא לָאֵסוּ בַּיּוֹם סָתִיו בְּהִיר. פְּנֵי הַשָּׁמַיִם
סְהוּרִים וְזָכִים, כְּמוֹ אֲנִי, בְּרֹאשִׁית הַקִּיץ. אֲבָל אֲנִי
הִיָּה מְטִיל בֵּין שְׂבָלִים בְּשִׁלּוֹת וּמִסְבִּיב לוֹ שְׁפַע
גִּרְעִינִים טְעִימִים. אֲנִי הִיָּה טוֹב, וְצַבִּירִי...

וּפְתָאם עֶבְרָא גְדוֹלָה, שְׁמֵן, עוֹבֵר לְפָנָיו. שְׁפָמוֹ
אָרַף, פְּרָוְתוֹ נִקְיָה, קוֹמָתוֹ זָקוּפָה.

- מֵאֵין בָּאתָ, עִבְרִי? אֵיזָה הַשְּׂדוֹת שְׁמָצְאתָ
בָּהֶם כָּל כֹּף הַרְבֵּה אֲכָל? הֵיכָן הַשְּׂמֶנֶת כָּל כֹּף? -
שָׁאֵל עֶבְרָא-הַשְּׂדָה.

הָעֶבְרָא הַשְּׁמֵן הִסְתַּכֵּל בּוֹ בְּגָאוֹה.

- אַתָּה חוֹשֵׁב, שֶׁהַשְּׂדוֹת מְפָרְנִים אוֹתִי? -
אָמַר - לֹא וְלֹא, אֲנִי רַק מְטִיל כָּאֵן, שׁוֹאֵף אֹוִיר
צָח וּמִתְעַנֵּג עַל אֹוִיר הַשְּׁמֶשׁ. אֲנִי גַר בְּעִיר, בְּמַחֲסֵן
הַמְּזוֹנוֹת שֶׁל בֵּית אֶחָד. יֵשׁ שָׁם אֲכָל בְּשִׁפְעַע:
נִקְנִיק וְשִׁמְנֵת עַל הָאֲצִטְבָּה, וּבִצְנֻצוֹת אֶפְרוֹנָה,
אֲרוֹז טָחוֹן וְגִבִּינָה. וְכֵל זֶה - שְׁלִי!

הִתְפַּלֵּא עֶבְרָא-הַשְּׂדָה, הִתְפַּלֵּא וְלֹא הִבִּין לָמָּה
לְעֶבְרָא אֶחָד יֵשׁ הַכֵּל וְהַבְּרוּגָנוֹצַב בְּשְׂדוֹת שׁוֹמְמִים.
וְעֶבְרָא-הָעִיר הִמְשִׁיף וְאָמַר:

- רְצוֹנָה לִירְאוֹת אֶת כָּל אֱלֹהִים? אוֹ אוֹלָי
מִשְׁתוֹקֵק אַתָּה לְטַעַם מְמִזְנוֹתֵי הַטְּעִימִים? בְּבִקְשָׁה,
בּוֹא אֵלַי בְּשִׁבְתְּ לִפְנוֹת עָרֵב, אֶעֱרֹף לְפָנֶיךָ סֶעֱדָה,
שֶׁלֹּא רְאִיתָ כְּמוֹהָ מִיָּמֶיךָ. שָׁם, מִיָּמִין לְשָׁעַר, תִּמָּצֵא
אֶת הַמַּחֲסֵן, מִתַּחַת לַדֶּלֶת יֵשׁ סֶדֶק קָטָן. תִּכְנֹס
בְּנִקְלָה, הֲלֹא אַתָּה קָטָן וְרָגוּל... בּוֹא! לֹא תִצְטָעַר
עַל הַבְּקוֹר הַזֶּה.

בשבת לפנות ערב שמע צכבר-העיר השמן
רשרוש קל מתחת לדלת, שריטת צפרנים. מישהו
בקש לחדר לתוך המחסן. אמר הצכבר השמן:

צין, צין, צין, צון, צון, צו;

בוא, קטן, בוא, בוא, בוא.

נקניק ושמן

צל האצטבה ובצנצנת.

לחם ואפונה.

ארו סחון וגבינה.

אכל, רזון.

יש די מזון!

עכבר-השדה נכנס וראשו סחרחר עָלָיו. ריחות
נצימים. ריחות משכרים. לֵאן יסנה תחלה? הנקניק
רומז. הלחם קורץ. קוראת השמנת והגבינה
מתחננות...

אף לפתע-פתאם מה קרה? הדלת נפתחה.
גברת הבית נכנסה. ברצש ושאון לארון נגשה.
הוציאה גבינה ויצאה.

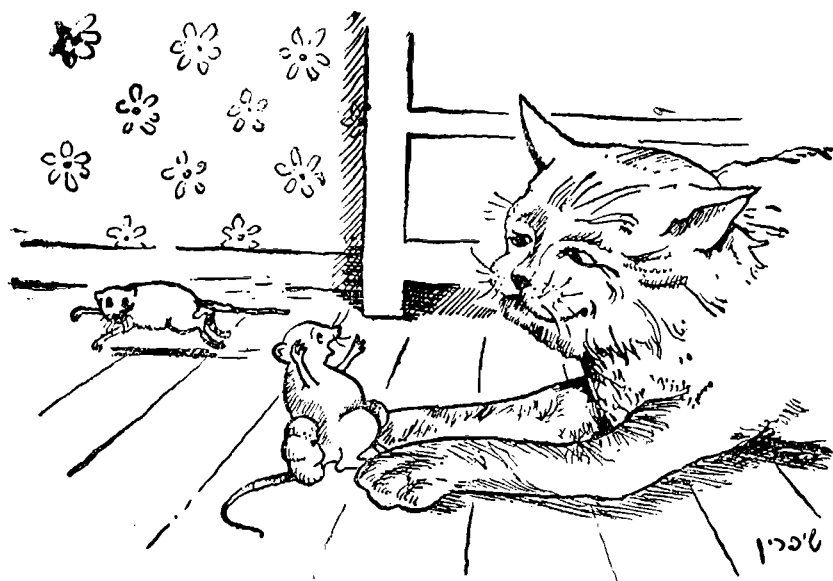
שני העכברים נמלטו לפנת המחסן. עכבר-
השדה רעד כלו ופחד לנשם אור. אף העכבר
השמן נחם אותו:

- אל פחד ובהלה! בוא ונעלה על האצטבה.
ושם נשתה קצת שמנת מתוך הצנצנת.

יצאו העכברים בזהירות אל האצטבה. אף
הקטן והרזון רעד, וכל הזמן היו עיניו תלויות
בדלת... הוא אף לא נגע בצנצנת.

פתאם רצש גדול ושאון... סגורה הדלת, הגברת
אינה נכנסת... אף מאין הרעש? ומה השאון?...
הרוח השובבה שברה שמשה בחלון.

לעכברון הרזון פג התאבון. לא רצה עוד לטעם
מן המצדנים. שכח את הריחות הנצימים והמשכרים.
פיו סגור והוא רועד, רועד... לבו הקטן שמתחת
לפרותו דופק, דופק. הוא אינו רוצה להיות במחסן.

שם. בחוץ, יותר טוב. שם מצין. הוא אינו רוצה
בשמנת, אינו רוצה באפונה, הוא יסתפק בגרעין
רזה מן האדמה.

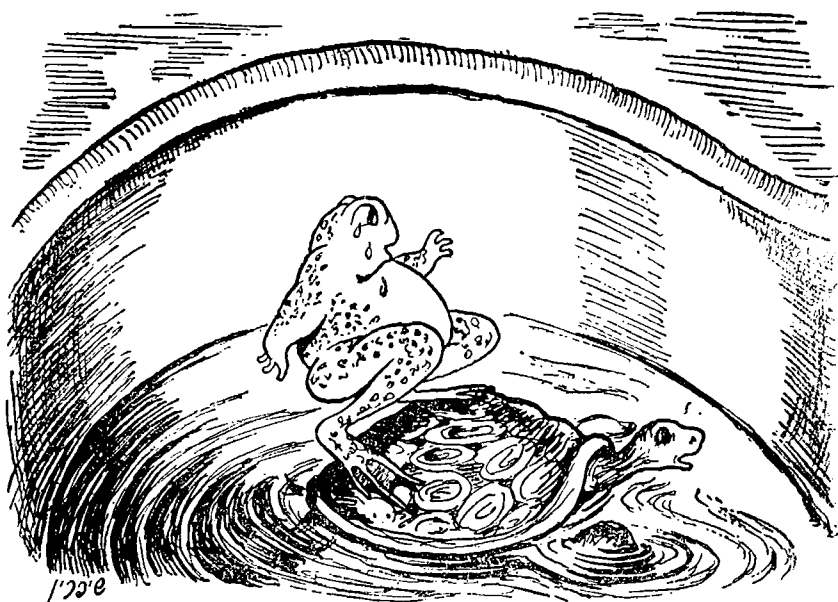
כך מהרהר העכבר הקטן. והנה שוב נפתחה הדלת.
באה הגברת עם חתול גדול וכך אמרה אל החתול:
— פה תשבו! לא תצא מכאן עד אשר תתפס
את שני העכברים, שראיתי פה מקדם.

והיא יצאה וסגרה את הדלת.
החתול ישב ושמר... העכברים התפוצו בחוריהם.
התפוצו ורצדו. זמן רב עבר. הוא שמר וסם רצדו.
סם רצדו והוא שמר.

לבסוף התגבר העצבן השמן והוציא את קצה
אפו מן החור. באותו רגע קפץ אליו הקתול.
והעצבן הקטן והרזה נצל את הרגע הזה, רץ
חיש-מהר אל הסדק שממסת לדלת, נדסק, יצא
זקבת. אף צדין פסד...

הוא רעד ואמר בלבו
לא אצטבא ולא צנצנת,
לא נקניק ולא שמנת,
לא לחם ולא אפונה,
לא ארוז טחון ולא גבינה,
לא קתול ולא מחסן;
בחוץ, בשדה מצין -
חפש, אור, שמש וזיו,
יבוא קציר וגם קטיף
מוטב לרעב הרבה מאד,
אף מקני קתול לא לרעדו

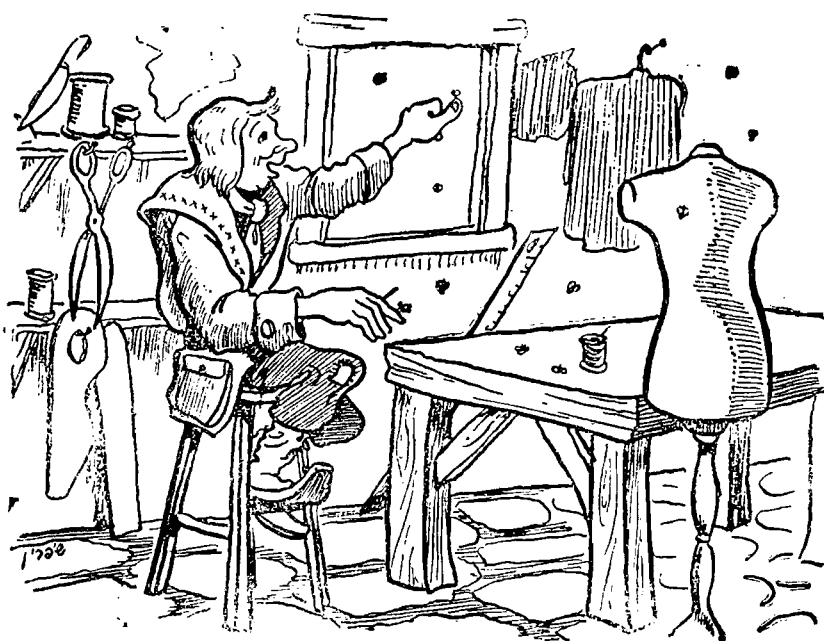
העפרדע והצב

העפרדע והצב מצאו במרתף פד עם שמנת.
 טפסו העפרדע והצב על גבי הפד, גסו לטעם מן
 השמנת, ונקלו לתוף הפד. התחילו שניהם לשחות
 סביב קירות הפד, אין מוצא!
 גסו וטפסו על גבי הקירות של הפד, לא פצם,
 ולא פצמים; ובכל פצם - פרח! נקלו חזרה לתוף
 השמנת.
 - אני קבר ציפה! - קראה העפרדע - איני
 יכולה עוד.

וַיִּשְׁכַּח הַצִּפְרָדִּים צֵל גִּב הַצֵּב לְנוֹחַ.
 - אֵל יְאוּשׁ, אֵל יְאוּשׁ. - קָרָא הַצֵּב - צָרִיף
 לְהִסְתַּוֵּב.
 וְהַצֵּב הוֹסִיף לְהִסְתַּוֵּב.
 - קָנָה, קָנָה! קָנָה, קָנָה! - גִּאֲנִסָּה הַצִּפְרָדִּים -
 לֹא גִצָּא מִפֶּה!
 וְהַצֵּב הִסְתַּוֵּב וְהִסְתַּוֵּב בְּשִׁמְנֵת, סִבֵּב וְסִבֵּב
 וְהִפָּךְ אֶת הַשִּׁמְנֵת לְחִמָּה.
 לְמַחֲרֵת הַבֶּקֶר בָּאוּ לְמַרְתָּף, מִצָּאוּ אֶת הַצֵּב
 יוֹשֵׁב בְּנִסְתַּת בְּכַד צֵל גִּבִּי בְדוּר חִמָּה, וְהַצִּפְרָדִּים
 צֵל גִּבּוֹ מְקַרְקֵרֶת:
 - קָנָה-קָנָה! קָנָה-קָנָה-קָנָה!

הסיים הקטן והגבור

בְּצִיר אַחַת חַי סַיִם קָטָן. יוֹם אֶחָד הָרַג הַסַּיִם
בְּמַחֲיִיד אֶחָד שִׁבְעָה זְבוּבִים. אָמַר בְּלָבוֹ:

– אֲכֹן, גְּבוּר גְּדוֹל אָנִי!

וְלִמְעַן יֵדַע הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, כִּי גְבוּר גְּדוֹל הוּא.

כָּתַב צֵל חֲגוּרְתּוֹ אֶת הַמַּלְיִם, שִׁבְעָה בְּמַחֲיִיד אֶחָד
וַיֵּצֵא לָשׁוֹט בְּאַרְצוֹ.

מִי שָׂרָאָה אֶת הַסַּיִם הַקָּטָן וְקָרָא אֶת הַמַּלְיִם

הַכְּתוּבוֹת צֵל חֲגוּרְתּוֹ. הָיָה בָּטוֹם, כִּי אָמְנָם גְּבוּר

גדול הוא והרג שבָּעָה אֲנָשִׁים בְּמַחֲיָד אֶחָד. עַל
כֵּן כִּבְדוּ אוֹתוֹ הַכֹּל, וְהַכֹּל פָּתְחוּ מִפְּנֵיו.

יוֹם אֶחָד טַפֵּס וְעָלָה הַסִּיט הַקָּטָן לְרֹאשׁ הַר
גְּבוּהָ. רָאָה שָׁם עֶנֶק יוֹשֵׁב. אוֹלָם הַסִּיט הַקָּטָן לֹא
נִבְהַל מִפְּנֵי הָעֶנֶק, אֲלָא נִגַּשׁ אֵלָיו וְקָרָא:
- בּוֹא, חֵבֵר, וְנִלְךָ יַסֵּד לְשׁוֹט בְּאַרְץ.

- סוּר מִמֶּנִּי, בִּרְנָשׁ! - קָרָא הָעֶנֶק בְּצִחוּק.
אוֹלָם בִּרְגַע זֶה הִרְאָה הַסִּיט הַקָּטָן לְעֶנֶק אֶת
הַחֲגוּרָה וְאֶת הַכֶּתֶבֶת אֲשֶׁר עָלֶיהָ. וְכִשְׁקָרָא הָעֶנֶק
אֶת הַמַּלְיָם, "שְׂבָעָה בְּמַחֲיָד אֶחָד", חָשַׁב גַּם הוּא,
כִּי הַסִּיט הַקָּטָן הֵרֵג שְׂבָעָה אֲנָשִׁים בְּמַחֲיָד אֶחָד,
וְהוּא לֹא צָעַק לוֹ עוֹד.

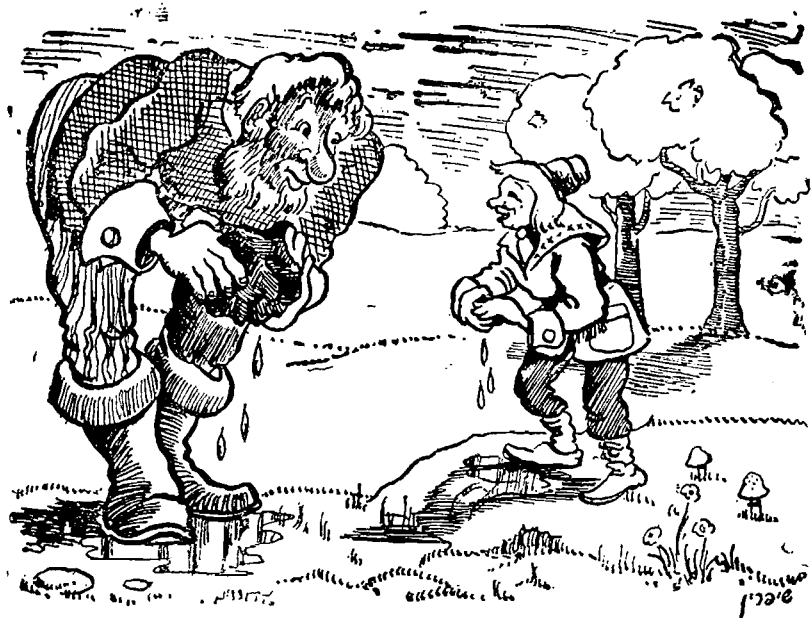
אִם גְּבוּר כָּזֶה אִתָּה, - אָמַר הָעֶנֶק אֶל הַסִּיט
הַקָּטָן, - תִּרְאָה מַעֲשֵׂה גְבוּרָה כָּזֶה!

וְהָעֶנֶק לָקַח בִּידוֹ אֶבֶן, וְלָחַץ אוֹתָהּ בְּאַצְבָּעוֹתָיו
בָּכֶם רַב כֹּל כֹּף, לְסַחֵט מִתּוֹכָהּ טַפּוֹת מִיָּם.

- אֵין זֶה מַעֲשֵׂה גְבוּרָה כָּלָל וְכָלָל, - עָנָה לוֹ
הַסִּיט הַקָּטָן.

וְהוּא הוֹצִיא מִכִּיסוֹ גִּתָּח גְּבִינָה וְסַחֵט מִתּוֹכוֹ
טַפּוֹת מִיָּם.

הָעֶנֶק לֹא רָאָה, כִּי גִתָּח גְּבִינָה בִּידוֹ לֹא הַסִּיט
הַקָּטָן, אֲלָא חָשַׁב, כִּי גַם הוּא מִחֲזִיק בִּידוֹ אֶבֶן.

הוא התפלא איפוא מאד על גבורתו של הסֵט הקטן, וכשיצא הסֵט להמשיך את דרכו, נפרד ממנו הענק בידידות.

לעשר ימים אחרים הגיע הסֵט הקטן לארמון אחר. הוא היה עיף מאד מדרכו, ולכן שכב לו ליד שער הארמון ונרדם. כֹּאֲשֶׁר עָבַר הַמֶּלֶךְ וְרָאָה אֶת הַכְּתָבָת אֲשֶׁר עַל חֲגוּרְתוֹ שֶׁל הַסֵּט הַקָּטָן, שָׂמַח מְאֹד, כִּי גִבּוֹר כֵּן בָּא לְאֶרֶצוֹ. וְכִשְׁהִתְעוֹרֵר הַסֵּט הַקָּטָן מִשְׁנָתוֹ, הִזְמִין אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ לְאֶרְמוֹן וְאָמַר אֵלָיו:

— רֵאָה אֲנִי, כִּי גִבּוֹר גָּדוֹל אַתָּה, וְלֵכֵן בִּקְשָׁה

גדולה לי אליה. ביצר הסמוך מתגוררים שני צענקים רעים, העושים צרות גדולות לבני ארצי, ואין בינינו אף אחד, שיוכל לגרש אותם מכאן. אם תצליח להפיל עליהם פחד ולגרש אותם מכאן, אמן לך את בתי לאשה ואף חצי המלכות אמן לך.

הסגט הקטן שמח מאד שישא לאשה בת-מלך ופה וגם יירש חצי מלכות. הוא עמד איפוא לפני המלך ואמר:

— אדם אמיץ-לב כמוני, המפיל שבועה במחיי יד אחד, אינו מפחד מפני שנים, אף אם צענקים הם. מיד אני הולך איפוא לגרש מכאן את שני הצענקים הרעים.

בשכא הסגט הקטן ליצר, ראה כי שני הצענקים שוכבים בצל של עץ אחד וישנים שנה עמקה. הוא מלא את כיסיו אבנים גדולות, טפס ועלה על העץ, ובשׂישב בסתר בין הצענקים, התחיל לזרק את האבנים על ראשו של אחד הצענקים.

התעורר הצעק וצעק על חברו:

— מה אתה עושה? מדוע אתה זורק עלי אבנים?

— נראי הלוים חלמתי, — ענה לו חברו — כי אין אני זורק עליה אבנים בכלל.

— אין פאן איש מ'בדף, ורק אפה הוא
שזרקת עלי אבנים בשעה שישנתי, — צצק העצק
קראשון.

— לא נכון!

— כן נכון!

התחילו שני העצנקים לריב בחזקה, מדברים
צברו למפות, ולבסוף התלקחה ביניהם מלחמה
קשה כל כך, שכל אחד מהם גבהל מפני חברו,
והם ברחו שניהם זה מפני זה, אחד ברח מןרסת
והשני ברח מערבה ונצלמו.

אִזּוּ יִבְרַד הַסִּטִּיט הַקָּשׁוֹן וְאֶמִּיץ־הַלֵּב מִן הָעֵץ.
הִלֵּךְ אֶל הַמֶּלֶךְ וְהוֹדִיעַ לוֹ, כִּי מָלָא אֶת בִּקְשָׁתוֹ
וְגִרַשׁ אֶת שְׁנֵי הָעֲנָקִים הָרָעִים מֵאֶרֶצוֹ. וְהַמֶּלֶךְ
שָׂמַח מְאֹד, וְנָתַן לוֹ אֶת בִּתּוֹ לְאִשָּׁה וְנָחֲזִי מַלְכוּתוֹ.
כִּכִּי שֶׁהִבְטִיט.

סעודה בטונה קטנה

הִיָּה הָיוּ סָבָא וְסָבָתָא. עֲנִיִּים-עֲנִיִּים. לֹא הָיָה
 לָהֶם לֶחֶם לֶאֱכֹל וְהָיוּ רָעִבִים.
 הָלְכוּ שְׁגִיָּהֶם אֶל הַיַּעַר הָרְחוֹק וְאָסְפוּ מִלֵּא
 הַשֵּׁק אֲגוּזֵי-יַעַר. הִבִּיאוּ הַבֵּיתָה וְאָכְלוּ.
 אָכְלוּ וְאָכְלוּ וְהָיָה הַפִּילָה סָבָתָא אֲגוּזֵי קָטָן
 מִדִּידָה. הִתְגַּלְגַּל הָאֲגוּזֵי הַקָּטָן וְנָפַל אֶל תּוֹךְ סֶדֶק
 שְׁבָרָצְפָּה. וְאִישׁ לֹא יָדַע.
 יוֹם אֶחָד נָבֹט הָאֲגוּזֵי וְהִתְחִיל לִגְדֹל. הוּא שָׁלַח
 עֲלֶה קָטָן מִתּוֹךְ הַסֶּדֶק שְׁבָרָצְפָּה.

אמרה סבתא אל סבא:

— הבה נרחיב את הסדק ויהיה לשתיך מקום לגדל.

עשו ברצפה חור גדול והעמח גדל וגדל והיה קצץ. הגיע הקצץ עד התקרה.

אמרה סבתא אל סבא:

— הבה נפרק מעט את התקרה וננג, ויגדל הקצץ גבוה-גבוה!

פרקו מעט את התקרה וננג, והקצץ גדל עד השמים.

אמרו סבתא וסבא:

— עכשו טוב לנו. אין לנו צורך לבנות את רגלינו עד היצר הרחוק. יש לנו אגוזים בבית.

יום אחד אזלו כל האגוזים מן השק. עלה הזקן על הקצץ, טפס וטפס, עד שהגיע אל השמים. אף לא היו שם אגוזים. על הצנפים שלמעלה ישבה תרנגולת והבת-פרבליה וצל ידה צמדה סתנה קטנה.

לקח סבא את התרנגולת והבת-הפרבליה ואח הסתנה הקטנה ויבד לביתו.

אמר אל סבתא:

— מה יהיה? איפה נקח אכל?

— חכה. — אמרה סבתא — אני אנסה לטחון
באותה טחנה קטנה.
טחנה אחת ושתיים, קפצו מתוך הטחנה לביבה
ועוּגָה, לביבה ועוּגָה. כל פּעַם שֶׁטִּחְנָה קפצו מתוך
הטחנה לביבה ועוּגָה. נָתַנָּה סבתא לָאֵל לְסָבָא,
אֲבִלָּה בַּעֲצָמָה וגם לַתְּרַנְגֵּלֶת וְהַבַּת־הַפְּרִיזֶת נָתַנָּה
לָאֵל.

פּעַם אחת דָּפַק עַל הַדֶּלֶת אֹרֶם אֶחָד.
— אוֹיֵי יֵשׁ לָכֶם מִשְׁהוּ לָאֵל? — שָׁאֵל הָאֹרֶם.
— כֵּן, — עָנְתָה לוֹ סבתא — לביבות ועוגות.
לָקַחָהּ אֶת הַטִּחְנָה הַקֵּטְנָה וְסוּבָבָה אוֹתָהּ אחת,
שְׁתֵּים, שְׁלֹשׁ, — וְהִנֵּה קָעָרָה מִלָּאָה לביבות ועוגות.
אֲבִלָּה הָאֹרֶם וְאָמַר:

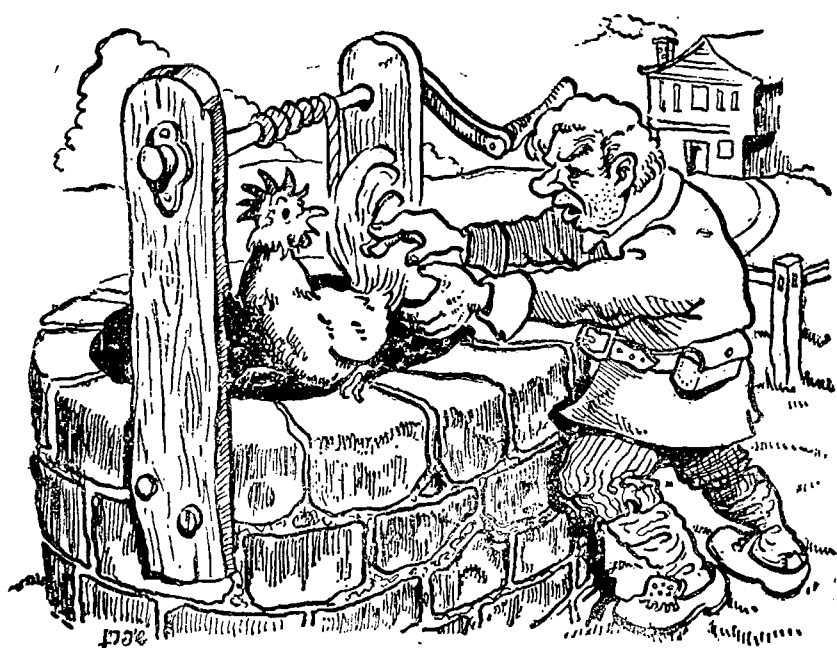
— סבתא, מְכָרִי לִי אֶת הַטִּחְנָה הַקֵּטְנָה.
— לֹא, — עָנְתָה לוֹ סבתא — אֵינִי מוֹכֶרֶת.
הַבֵּיט הָאֹרֶם וַרְאָה הֵיכָן שָׁמָּה סבתא אֶת
הַטִּחְנָה הַקֵּטְנָה. בִּלְיָלָהּ לָקַח אוֹתָהּ וְהִלָּךְ לוֹ.
קָמוּ בַּבֹּקֶר סָבָא וְסבתא וְהִנֵּה הַטִּחְנָה אֵינָנָה.
הִצְטַעְרוּ מְאֹד-מְאֹד. אַף פִּתְאֹם פִּתְחָה אֶת פִּיהָ
הַתְּרַנְגֵּלֶת וְהַבַּת־הַפְּרִיזֶת וְאָמְרָה:
— אֲנִי אֶחָזֵר לָכֶם אֶת הַטִּחְנָה הַקֵּטְנָה.
וְהִיא פָּרְשָׁה אֶת בְּנִסְיָהּ וְעָפָה בַּעֲפֹר.

בָּאָה אֶל בֵּית הָאִישׁ שֶׁלָּקַח אֶת הַסֵּטְנָה וְהִתְחִילָה
מְקַרְקֶרֶת:

— קוֹד-קוֹד-קוֹד, הָשִׁיבָה אֶת הַסֵּטְנָה הַקֵּטְנָה!
שָׁמַע הָאִישׁ וְצָוָה עַל אֲנָשֵׁי הַבַּיִת לְתַפֵּס אֶת
הַמֶּרְנַנְגִּלָּת וְהַבַּת-הַפְּרָבִלָּת וְלִהְיוֹת לִיף אוֹתָהּ אֶל הַבָּאָר.
תָּפְסוּ אֶת הַמֶּרְנַנְגִּלָּת וְהִשְׁלִיכוּ אוֹתָהּ אֶל הַבָּאָר.

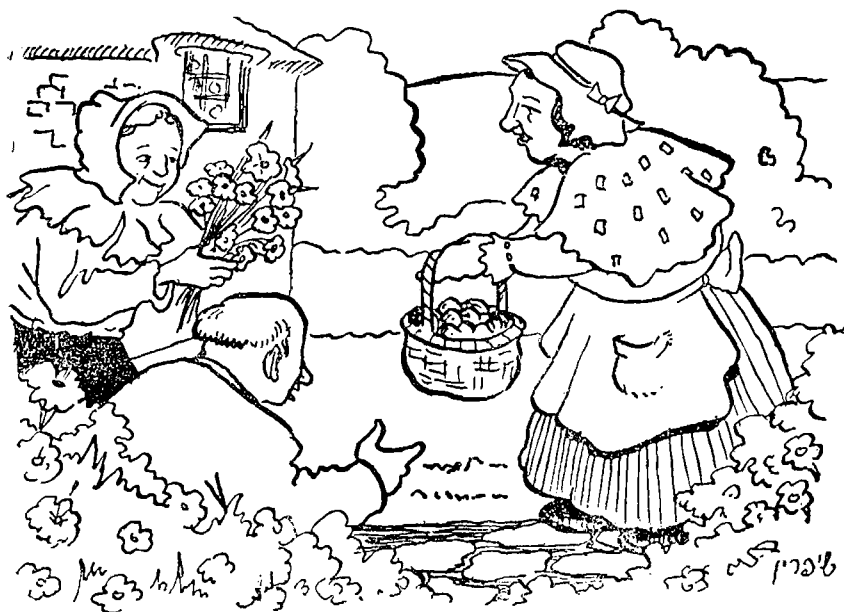
אָמְרָה אֶל עֲצָמָה הַמֶּרְנַנְגִּלָּת וְהַבַּת-הַפְּרָבִלָּת:
— מְקוֹר קָטָן, מְקוֹר קָטָן, שָׁמָּה אֶת כָּל הַמִּים!
שָׁמָּה הַמְּקוֹר הַקָּטָן אֶת כָּל הַמִּים שֶׁבַּבָּאָר,
וְהַמֶּרְנַנְגִּלָּת וְהַבַּת-הַפְּרָבִלָּת יֵצְאוּ יַבֻּשָׁה מִתּוֹךְ הַבָּאָר,
וְאִזְּכָה אֶל בֵּיתוֹ שֶׁל הָאִישׁ, יִשָּׁבָה עַל סִלּוֹן
סָרִי וְקָרְקָרָה:

— קוֹד-קוֹד-קוֹד, הָשִׁיבָה אֶת הַסֵּטְנָה הַקֵּטְנָה!
כָּעֵם הָאִישׁ וְצָוָה לְמַבְשֵׁלָת לְתַפֵּס אֶת הַמֶּרְנַנְגִּלָּת
וְהַבַּת-הַפְּרָבִלָּת וְלִהְיוֹת לִיף אוֹתָהּ לְתוֹךְ הַתַּנּוּר הַחֹם,
יִשָּׁר לְתוֹךְ הָאֵשׁ. הִשְׁלִיכָה אוֹתָהּ הַמַּבְשֵׁלָת לְתוֹךְ הָאֵשׁ.
בַּתַּנּוּר אָמְרָה לְעֲצָמָה הַמֶּרְנַנְגִּלָּת וְהַבַּת-הַפְּרָבִלָּת:
— מְקוֹר קָטָן, מְקוֹר קָטָן, כִּבְהֵנָּה אֶת הָאֵשׁ.
וְהַמְּקוֹר הַתַּחֲלִיל מִתִּיז מִים, הִרְבֵּה-הִרְבֵּה מִים.
כִּבְתָּה כָּל הָאֵשׁ וְהַמֶּרְנַנְגִּלָּת יֵצְאוּ שְׁלָמָה מִתּוֹךְ הַתַּנּוּר.
— עָפָה הַמֶּרְנַנְגִּלָּת וְהַבַּת-הַפְּרָבִלָּת אֶל בֵּית
הָאִישׁ וְיִשָּׁבָה עַל הַגִּזְוֹן-טָרָה. וּבַבַּיִת יָשְׁבוּ אִזְּכָה אוֹרְחִים

רבנים, כי האיש הזמין אותם, כדי לכבד אותם
 בקביבות ובהראות להם את השטח הקטנה.
 פתאם התחילה הפרנגלית מקרקרת:
 — קוד-קוד-קוד, השיבה את השטח הקטנה!
 הבינו האורחים, כי האיש גנב את השטח
 והם עזבו כלם את הבית וכעסו עליו מאד. הלך
 אחריהם האיש, כדי לפייס אותם. ובינתיים חטפה
 הפרנגלית והפת-הפרבלית את השטח והביאה אותה
 אל סבא וסבתא. שמחו מאד סבא וסבתא וערכו
 סעודה נאה כיד המלה.

סוּקָה סוּכָה

לפני שנים רבות הייתה אשה וסוקה. גרה האשה
 סוקה בבית קטן. וצל יד ביתה גדל עץ שזיפים.
 אכלה סוקה מפרות העץ, וכיון שהיתה עניה
 מאד, לא ידעה כל אכל אחר.
 לאחר ימים רבים נמאסו השזיפים על האשה
 סוקה. אמרה:

— אלך ואמליך את השזיפים שלי בתפוחים.
 ואז לקחה סל, מלאה אותו שזיפים ויצאה
 לדרך.

הִלָּכָה הַזֵּקֶנָה וְהִלָּכָה, עַד שֶׁרָאָתָה גִּנְת פְּרָחִים.
בִּגְנָה יָשְׁבוּ אִישׁ וְאִשָּׁה וְהֵם עֲצוּבִים מְאֹד. שְׁאַלָה
אוֹתָם הַזֵּקֶנָה:

— לָמָּה זֶה אַתֶּם עֲצוּבִים כָּל כֶּה, אֲנָשִׁים טוֹבִים?
— אֵין לָנוּ מָה לֶּאֱכֹל, — עָנוּ לָהּ הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה —
אִמָּנָם רַבִּים הַפְּרָחִים בִּגְנֹתֵנוּ, אֲךָ אִישׁ אֵינוֹ בָּא
לְקַנּוֹת אוֹתָם מֵאַתָּנוּ.

— הִנֵּה אֲתָן לָכֶם שְׂוִיפִים וְחֹאכִלִּי, — אָמְרָה
הַזֵּקֶנָה.

— חֲזַחְתִּין לָךְ, אִשָּׁה טוֹבָה, — עָנוּ לָהּ הָאֲנָשִׁים —
אֲךָ לֹא נִקַּח מִמֶּךָ שְׂוִיפִים, אֲלֹא אִם כֵּן תִּקְחִי
מִיָּדֵינוּ מִצֵּט פְּרָחִים יָפִים.

נִתְּנָה לָהֶם הַזֵּקֶנָה מְשׁוֹיפִיָּה, קִבְּלָה מֵהֶם מִפְּרָחֵי
גִּנְתָּם, וְהִמְשִׁיכָה אֶת בִּרְכָּהּ לְחֹפֶשׁ תְּפוּחִים. הִלָּכָה
וְהִלָּכָה, עַד שֶׁשָּׁגְשָׁה נֶעֱרַר אֶחָד.

פָּגִי הַנֶּעֱרַר הָיוּ חֲרוּרוֹת וְצִינִיּוֹ עֲצוּבוֹת. הוּא
הִלָּךְ וּבָכָה.

— לָמָּה זֶה תִּבְכֶּה, נֶעֱרִי? — שְׁאַלָה אוֹתוֹ הַזֵּקֶנָה.
— אֲמִי חִלָּתָהּ מִחִלָּה קָשָׁה, — עָנָה לָהּ הַנֶּעֱרַר.
— אֵל תִּצְטַעַר, נֶעֱרִי, — נִחָמָה אוֹתוֹ הַזֵּקֶנָה —
אִמָּךְ תִּבְרִיא עַד מֵהֶרָה. קַח אֶת הַפְּרָחִים הָאֵלֶּה וְהִבֵּא
לָהּ אוֹתָם. הַפְּרָחִים יִשְׁמְחוּ אֶת לִבָּהּ וְהִיא תִּבְרִיא.

שמע הנער את דברי הזקנה ושמח מאד.
 הוא לקח מידיה את הפרחים ואמר:
 - אגא, אשה טובה, קחי-נא ממני את שרשרת-
 הזהב הזאת בצד הפרחים היפים האלה.
 לקחה הזקנה את שרשרת-הזהב והמשיכה את
 ברכה למפש תפוחים.
 הלכה והלכה עד שפגשה איש גבוה ורזה
 שהוביל בלב גדול. גם הבלב היה רזה. ראתה
 הזקנה, כי האיש הולך בלי כס וציניו משפלות
 לארץ באלו הוא ממשש דבר-מה.
 - מה אתה ממשש בן-אדם? - שאלה אותו הזקנה.

- לא, אין אני מחפש כל דבר, - ענה לה
 האיש הרזה - זה ימים רבים שאני מחסר עבודה
 ואין לי כסף לקנות אכל בשבילי ובשביל פלבי.
 - הנה לה שרשרת-זהב, - אמרה לו הנקנה -
 תמכר אותה ויהיה לה כסף, כדי לקנות אכל.
 פניו העצובות של האיש אורו משמחה. הוא
 לקח את שרשרת-זהב ואמר לאשה הנקנה:
 - סו-סו לה, אשה טובת-לב, אף כיון שאינני
 מקבל כל דבר תנם וללא כסף, קבלי-נא ממני
 דגדג השרשרת הזאת את פלבי.

לִקְחָהּ הָאִשָּׁה אֶת הַכֶּלֶב וְהַמְשִׁיכָהּ אֶת בִּרְכָּתָהּ
לְחַפֵּשׁ תַּפּוּחִים.

הִלָּכָה וְהִלָּכָה, עַד שֶׁרָאָתָה בֵּית קָטָן וְלִידוֹ
יֹשֵׁב וְזָקֵן. הִזְקֵן הָיָה צוּר וְהוּא מֵרַר בְּבָכִי.

- לָמָּה זֶה תִּבְכֶּה, אָחָא? - שָׁאַלָה אוֹתוֹ הַזְקֵנָה.

- הִנֵּה צוּר אָנִי, - עָנָה לָהּ הַזָּקֵן - וְאֵין לִי

מִי שִׁיּוּלִיכֵנִי וְיִרְאֶה לִי אֶת הַדֶּרֶךְ.

- אֵל תִּצְטָעֶר, אָחָא, - נִחַמָּה אוֹתוֹ הַזְקֵנָה -

אָנִי אֲמַתְּ לָךְ כֶּלֶב גָּדוֹל וְהוּא יוֹלִיף אוֹתָךְ לְכָל
אֲשֶׁר תִּרְצֶה לִלְכֹּת.

- תוֹדָה לָךְ, אִשָּׁה טוֹבָה, עַל הַכֶּלֶב שֶׁאַתָּה

נִוְתַנְתְּ לִי, - עָנָה לָהּ הַצּוּר - אֵף בְּרִצּוֹנִי לְגַמֵּל לָךְ

אֶת גְּמוּלָתָךְ. הִנֵּה לִי גֵן תַּפּוּחִים. הַכֶּנָּסִי-נָא לְגֵן

וְקִטְסִי לָךְ מִלֵּא הַסֵּל תַּפּוּחִים בְּעֵד מַעֲשֶׂיךָ הַטּוֹב.

נִכְנְסָה הָאִשָּׁה הַזְקֵנָה אֶל הַגֵּן. קִטְפָה לָהּ שָׁם

תַּפּוּחִים הִרְבֵּה וְהִיָּתָה שְׂמֵחָה מְאֹד.

הִיא עֲזָרָה לְאֲנָשִׁים אֲחֵרִים וְגַם הִיא עֲצֻמָּה

נִצְוָרָה וְקִבְלָהּ אֶת אֲשֶׁר בִּקְשָׁה.

כוס של אליהו

בכפר אחד גר איש יהודי. הנה האיש הנה
עשיר ונדיב ושם טוב יצא לו בין כל שכניו.
יום אחד בא אסון על בית האיש וכל עשרו
אבד. לא נשאר לו כי אם בית אחד קטן, אשר
בו גר. אף לבו לא נפל עליו, כי אמר:
- אליהם נמן ואלהים לקח.
קרבו ימי חג הפסח והאשה אמרה אל
בעלה:

– מה נעשה ואין בידנו לקנות מצות וזין?

ענה האיש ודמעות בעיניו:

– עוד נשארה לנו כוס-זהב, כוסו של אליהו

סגיא, והיא יקרה לנו מאד. אף צמח, בצת צרה,

הבה נמכר אותה ונקנה מצות וזין, ובמקומה

נקנה כוס-זכוכית.

שמעה האשה את דברי בעלה ובכתה גם היא.

לפני הפסח לקחה האשה את הכוס, הלכה ומכרה

אותה, ובכסף קנתה צרכי הפסח, ונפשה מרה

עליה מאד.

בא ליל החג. בני הבית ישבו לערוך את הסדר.

אף זכרו את עשרם לפנים ולבם כעב.

פתאום נפתחה הדלת, ואף הבית בא עני לבוש

קרעים וצל שקמו תרמיל. פנה העני אל בעל-הבית

ואמר:

– עני נודד אני ובאתי הנה בצערב הפסח.

הלכתי אל היהודים העשירים, ואין אוסף אותי

הביתה לחוג את חג הפסח. וצמח חוסה-נא אמת

עלי ותנני לשבת אל ששחנה פסח הקדוש הזה.

ענה בעל-הבית:

– אמנם גם אני עני ומאכלי בלילים היום, אף

בכדי לבי אמן לך סלק מארוחתי. שב אל השלחן.

יֹשֵׁב הָעֲנִי אֶל הַשֻּׁלְחָן. רְאֵה, כִּי אֲנָשִׁי הַבַּיִת
עֲצוּבִים וְשֹׂאֵלִי:

— מַה לָּכֶם? הֲלֹא חַג הַיּוֹם, יוֹם שְׂמֻחָה, יוֹם-טוֹב!
סֵפֶר לֹא הָאִישׁ, כִּי לְפָנַי הָיָה עֲשִׂיר וּבֵיתוֹ
הָיָה מְלֵא כָּל טוֹב, וְעַתָּה אֵין לוֹ מְאוּמָּה.
קְרָא הָעֲנִי וְאָמַר:

— קוּוּ לְאֵלֵהֶם, כִּי יִשְׁלַח לָכֶם עֲזָרְתוֹ, וְעַתָּה
אֶל תַּעֲצֹבוּ, הֲלֹא יוֹם-טוֹב הַיּוֹם!
וְהָעֲנִי הַגּוֹדֵד לֵן בְּצִיָּלָה הֵהוּא בְּבֵיתָם. לְמַחֲרֵת
הַיּוֹם, בְּאֲשֶׁר קָמוּ בְּנֵי הַבַּיִת מִשְׁנָתָם, רְאוּ וְהִגִּידוּ

האורם אינגו ורק פרמילו נשאר. פתחו את הפרמיל
ומצאו שם כוס-זהב ועליה חרות באותיות גדולות
כוסו של אליהו הנביא.

ידעו האנשים. כי הנווד הקני היה אליהו
הנביא. ומן היום ההוא לא ראו עוד עני וביטב
היה מלא כל טוב - כל ימי מיתם.

רוצת קאנונים

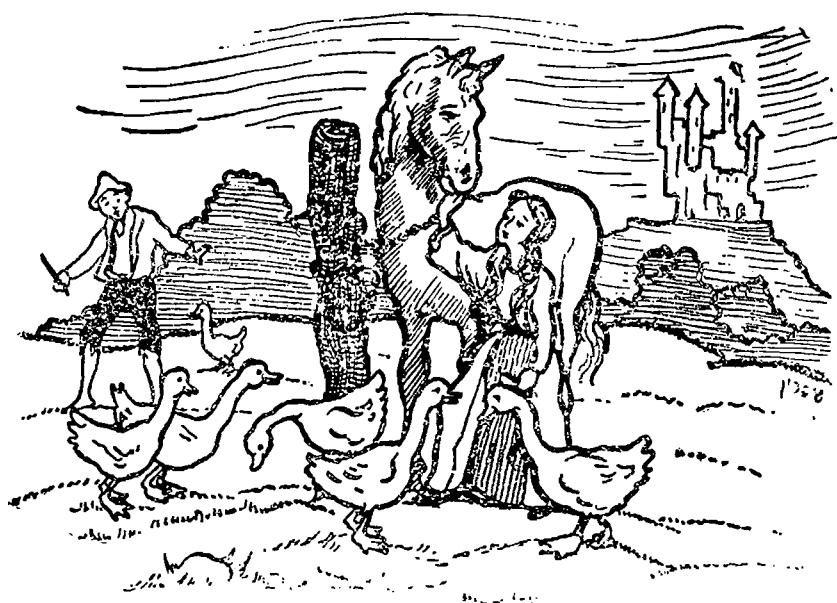
הייתה מלכה אחת וליה בת יפהפיה. המלכה
אהבה מאד את בתה וליא חסכה ממנה כל דבר
יקר.

כשגדלה הנסיכה, נתארסה עם בן-מלך מארץ
רחוקה. וכשהגיע היום, שבו היה על הנסיכה
לעזוב את ביתה וללכת לארמון בן-המלך, כדי
להנשא לו, הייתה אמה עצובה מאד.
המלכה נתנה לבתה שמלות נהדרות, מכשמי

בסוף וזהב, ואמר הושיבה אותה על הסוסה המפליאה
פלה, שידעה לברר בלשון בגי-אדם, נשקה לה
ושקה אותה לברכה. אף למצן לא תהיה בודה
בברכה הרחוקה ולמצן תהיה לה עזרה בשעת
הצרה, שקה אותה יסד את אמת המשרות שלה.
המשרתת שלה ומה את הנסיכה בברכה אל
ארמון בן-המלך היתה קנאית ורצת-לב. היא רצתה
מאד להנשא לבן-המלך, כדי להיות אחר כך
למלכה. בדרך הורידה איפוא את הנסיכה מצד
הסוסה שלה, פשטה ממנה את שמלותיה הנזהרות;
ומשנתנה לנסיכה את השמלה הפשוטה שלה,
התקשטה וישבה על הסוסה פלה, כאלו היא
הנסיכה הנוסעת אל בן-המלך. ולנסיכה האמתית
אמרה המשרתת:

– השבצי לי, כי לא תגלי את המעשה
שעשיתי לשום איש. אם לא תשבצי לי, אשאיר
אותך כאן באמצע הדרך, ואז תתצי ולא תוכלי
לעולם לחזור אל בגי-האדם.

הנסיכה פתחה מפגי המשרתת הרעה ונשבעה
לה. וכשהגיעו השמים לארמון, חשב בן-המלך.
כי המשרתת היא הנסיכה ונשא אותה לאשה.
אשתו של בן-המלך פתחה, שמא יתגלה הסוד.

והיא צוֹתה לְמַסַּר אֶת הַנְּסִיכָה הָאֲמִתִּית לְרוֹעֵה
הָעֲנוּיִם, כִּי תַּעֲזֹר לוֹ לְרַעוֹת אֶת הָעֲנוּיִם בְּאָחוּ.
וּמִפֶּחַד, שֶׁהַסּוֹסָה פִּלְדָּה עֲלוּלָה לְסַפֵּר אֶת אֲשֶׁר
רָאָתָה בְּדֶרֶךְ, צוֹתָה לְקַשֵּׁר אֶת הַסּוֹסָה לְעֻמּוֹד וְלֹא
לְהַתִּיר אוֹתָהּ מִן הָעֻמּוֹד הַזֶּה לְעוֹלָם.

וְכֵן הִיָּתָה הַנְּסִיכָה הָאֲמִתִּית לְרוֹעֵת אֲנוּיִם,
וַיּוֹם יוֹם הִלְכָה יַחַד עִם הָרוֹעֵה אֶל הָאָחוּ, כְּרִי
לְרַעוֹת שָׁם אֶת הָעֲנוּיִם. אַךְ בְּלִבָּתָהּ אֶל הָאָחוּ
עָבְרָה הַנְּסִיכָה לִיד הָעֻמּוֹד, אֲשֶׁר אֱלִיו הִיָּתָה קְשׁוּרָת
הַסּוֹסָה הַמְּפִלְיָאָה שָׁלָה. וַיּוֹם יוֹם נִגְשָׁה אֶל הַסּוֹסָה
וְאָמְרָה לָהּ

- הוי, פלדה, פלדה! מה גדולים בחמי עליך.
 כי לא תוכלי עוד לדהר חפשיה, כמו לפנים!
 ופלדה פתחה את פיה וצנתה לה:

- הוי, גסיכה, גסיכה! מה גדולים בחמי
 עליך, כי המשרתת הרצה עשתה אותך לרוצת
 אנשים, ובמקומך נשאה לבן-המלך, אלו ידעה זאת
 אמך המלכה, הנה צערה גדול מאד-מאד!

יום אחד שמע רועה האנשים את השיחה שבין
 הרועה והסוסה. הוא התפלא מאד ורץ מיד אל
 המלך הזקן, אביו של בן-המלך, כדי לספר לו
 את הדבר. המלך הזקן צוה מיד לקרא אליו את
 הרועה ושאל אותה:

- הגידי לי, מי את?

- לא, לא אוכל לספר, - ענתה לו הרועה.

- מדוע לא תוכלי לספר לי זאת? - שאל

אותה שוב המלך - הנכון הדבר, כי את בן
 המלכה מן הארץ קרתוקה?

- אדוני המלך, - ענתה לו שוב הרועה -

נשבעתי, כי לא אספר זאת לשום איש, ועלי לקיים
 את שבועתי.

- גשי איפוא אל התנור העומד בפנה וגלי

את סודך לו, - יצן לה המלך הזקן - את נשבעת.

כי לא תגלי את הסוד לשום איש, אף התנור
אינו איש, ולו מתר לך לספר הכל.

נגשה הרוצה אל התנור ומתוך בכי ספרה:
— אני הנני הנסיכה האמתית וזו שנשא
לכֹּן-הַמֶּלֶךְ אינה אלא המשרתת שלי. בדרך פשט
ממני את שמלותי ולקחה ממני את סוסתי. היא
הקריחה אותי, שאשבע לה, כי לא אנלה את
הדבר לשום איש.

ובששמע המלך הזקן את דבריה, הלך מיד
אל בנו, ספר לו הכל, ואחר צנה לגרש מן הארמון
את המשרתת שהתחפשה לנסיכה, וכן-הַמֶּלֶךְ נשא
לאשה את הנסיכה האמתית.

בֵּת טוֹחֵן

לִפְנֵי שְׁנַיִם רַבּוֹת הֵי טוֹחֵן אֶחָד וְלִי בֵּת יִפְתֹּחַ-
תַּעֲר. הַטוֹחֵן אֶהֱב כָּל כֶּה אֶת בֵּתוֹ, שֶׁלִּפְנֵי כָּל
אִישׁ הִנֵּה מִסְפָּר צֵל יִכְיֶה וְצֵל כְּשֶׁרֹּנוּתִיהָ הַמִּקְלִיאִים.
הוּא גַם הַתְּפֹאֶרֶ, כִּי בֵּתוֹ יוֹדֵעַ לְטוֹת חוּטֵי זָהָב
מִקְנֵי קֶשׁ.

בְּאֲשֶׁר שָׁמַע הַמֶּלֶךְ, כִּי בֵּת הַטוֹחֵן יוֹדֵעַ
לְטוֹת חוּטֵי זָהָב מִקְנֵי קֶשׁ, צִוָּה לְהִבִּיא אוֹתָהּ
לְאַרְמוֹנוֹ. כָּאֵן סָגַר אוֹתָהּ בְּסִדֵּר אֶחָד, הַכְּנִיס
לְסִדֵּר עֲרַמַּת קֶשׁ וְגִלְגִּל־טוֹיָה וְצִוָּה צִלְיָה לְטוֹת
חוּטֵי זָהָב מִן הַקֶּשׁ.

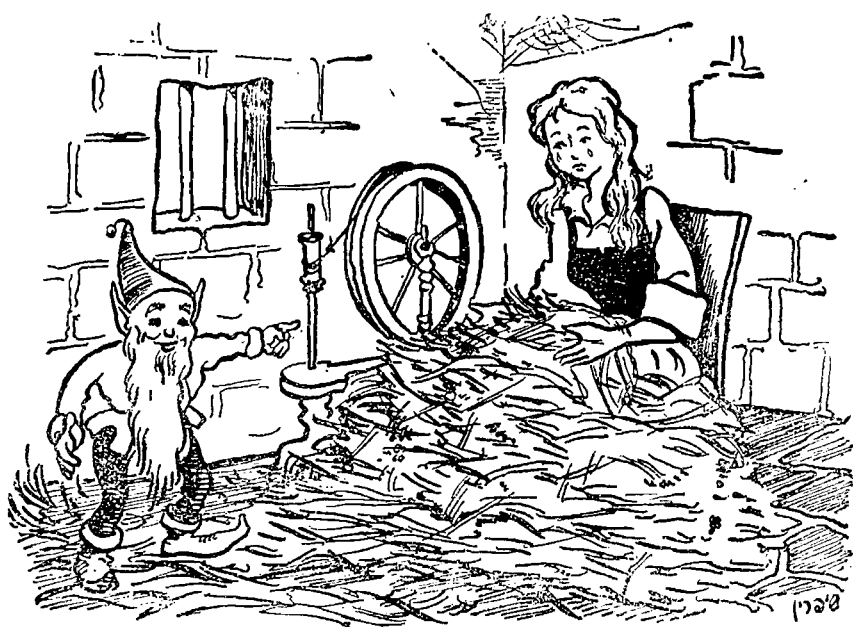
בֵּת הַטוֹחֵן הִיָּתָה עֲצוּבָה מְאֹד וְהִיא יִשְׁכַּח
וּבְדָתָהּ. אֵף הִנֵּה נִפְתָּחָה הַדָּלֶת וְנִכְנַס גִּמְד וְזָקֵן.

– אִם תִּתְּנֵי לִי מִשְׁהוֹ, אֶהְפֹּךְ אֶת קִנִּי הַקֶּשׁ לְחוּטֵי
זָהָב, – אָמַר אֲלֶיהָ הַגִּמְד הַזָּקֵן.

– הִנֵּה לָךְ הַעֲמִיד הַנִּפְסָה אֲשֶׁר צֵל יָדִי, – צִוָּתָהּ
לִי בֵּת הַטוֹחֵן.

הַגִּמְד לָקַח מִמֶּנָּה אֶת הַעֲמִיד וְעָשָׂה פְּקֻצַּת שֶׁל
חוּטֵי זָהָב מֵאַלְמַת קֶשׁ. אַחֵר כֶּה נִצְלָם הַגִּמְד וְלִסְדֵּר
נִכְנַס הַמֶּלֶךְ.

– אֲבֹן, אֵמַת הַדָּבָר, שָׂאתָ יוֹדֵעַ לְטוֹת חוּטֵי

זָהָב מְקַנֵּי קֶשׁ, - אָמַר אֵלֶיהָ הַמֶּלֶךְ - וְאִם תִּהְיֶיךָ
לְזָהָב אֶת כָּל עֲרֻמַּת הַקֶּשׁ שֶׁבְּחֶדְרְךָ, אֶקַּח אוֹתָךְ
לְאִשָּׁה וְתִהְיִי לְמַלְכָּה.

כְּשִׁיצָא הַמֶּלֶךְ וְסָגַר שׁוּב אֶת הַחֶדֶר, פָּרְצָה בַּת
הַטּוֹחַן בִּבְכִי. הִיא לֹא יָדְעָה אִיךָ לְהַפֵּךְ אֶת הַקֶּשׁ
לְזָהָב, וְלֹא יָדְעָה אִם הַגִּמְד הַזֶּה יֵחֹזַר אֵלֶיהָ וְיִצְיֵל
אוֹתָהּ מִצָּרָתָהּ. אַךְ הִנֵּה נִפְתְּחָה הַדֶּלֶת וְהַגִּמְד בָּא
שָׁנִית.

- אִם תִּתְּנִי לִי מִשְׁהוּ, אֶהְפֹּךְ אֶת כָּל עֲרֻמַּת
הַקֶּשׁ לְחוּטֵי זָהָב, - אָמַר אֵלֶיהָ.

אף לכת הטוסן לא ה'ה שום דבר לתת לגמד.
 - הבטיחי לי, כי באשר תהיי למלכה, תתני
 לי את הנדך הראשון ש'נלד לך. - אמר הגמד הנזן.
 ומכ'יון שלא ה'תה לך בררה, הבטיחה לו
 לעשות את הדבר הזה, וב'לד ש'הפך את הקש לזהב.
 הגמד הנזן נגש מיד לעבודתו, וכעבר לעשות
 אחדות נג'לים כל הקש ובמקומו ה'ה החדר מלא
 ב'לו פקעות של חוטי זהב. ובשראה זאת המלך,
 לקח את בת הטוסן לאשה והיא ה'תה שמחה
 ומאשרת.

כעבר שנה ילדה המלכה ילד נחמד והגמד
 הנזן בא לקחת אותו ממנה. המלכה בכתה ולא
 יכלה להפריד מילדה הקטן והנחמד. כשראה זאת
 הגמד, אמר אליה:

- אם תנחשי מה שמי, לא אקח ממך את ילדך.
 נסתה המלכה לנחש מה שמו ולא יכלה. היא
 בקשה משריה וצבדיה, כי ירשמו לפניה את כל
 השמות שפעולם, או'ם אף אחד מן השמות הרבים
 האלה לא ה'ה בשמו של הגמד הנזן.

והנה בא אחד השרים אל המלכה וספר לה:
 - היום טילתי ביצר, וראה ראיתי שם גמד
 וזו אסד רוקד ושר שיר זה:

ילד חמד למלכה. עוד היום ?היה שלי.
 ילד אין כמוהו ; שמי הוא תהו-בהו!
 בערב בא הגמד אל המלכה ואמר לה:
 - אם לא תנחשי צקשו מה שמי. הריני
 לוקם ממך את ילדי!
 - שמך הוא תהו-בהו! - ענתה לו המלכה.
 וכששמע הגמד הנזק את הדברים האלה
 רץ ברגליו אל הרצפה, צעק צעקת פצס גדולת
 וברח ולא שב עוד אל המלכה.

ו נ ג ו צ' נ ג

בְּכֶפֶר קָטָן שֶׁבִּסִּין חַי אֶכֶר וְקָן אֶחָד. אִישׁ תָּם
וְיִשָּׁר הָיָה, וְשָׁמוֹ צ' נ ג. מַעֲוָדוֹ לֹא הֶעֱלִיב אִישׁ.
הָיָה לוֹ בֵּית קָטָן, מִשְׁק קָטָן וְגַם אֲנָוִים מַצִּטִּים.
בְּסִמּוּךְ לְבֵיתוֹ שֶׁל צ' נ ג גָּר אֶכֶר עָצֵל, שֶׁעָבַד
מַצֵּט וְעָשָׂה רַעוּת הַרְבֵּה. שָׁמוֹ הָיָה וְנָג.

לִיָּה אֶחָד חֹזֵר וְנָג לְבֵיתוֹ רָעַב, מָה עָשָׂה?
הִלָּךְ לַחֲצֹרֹו שֶׁל צ' נ ג, בְּסֵר לוֹ אָנוּ גְדוֹלֵי וְשָׁמָן.
בְּשִׁלּוֹ, אֶכְלֹו וְשָׁכַב לִישָׁן.

בְּחִצּוֹת הַלִּיָּה הַרְגִּישׁ דְּקִירוֹת בְּגוֹפוֹ כְּאִלּוֹ
דְּקֹרוֹהוּ בְּקוֹצִים. כְּשֶׁקָּם בַּבֹּקֶר רָאָה, כִּי הוּא בָּלֹו
מְקַשֵּׁט בְּנוֹצוֹת אָנוּ חֲדוֹת, שֶׁצִּמְחוּ בְּמִשְׁךְ הַלִּיָּה
עַל גּוֹפוֹ. הוּא חָשׁ כְּאֲבִים גְּדוֹלִים. כָּל הַיּוֹם לֹא
יָצָא מִפֶּתַח בֵּיתוֹ וְלֹא סָפַר אֶת הַדָּבָר לְאִישׁ, כִּי
הִתְבַּיֵּשׁ.

בַּלִּיָּה הַשְּׁנִי רָאָה בַּחֲלוּמוֹ אִישׁ וְקָן וְהוּא אָמַר לוֹ:
— הִתְרָאָה, וְנָג, אֶת פָּרִי מַעֲשֵׂיךָ הַרְעִים? הִנֵּה
בָּא לָךְ עֹנֶשׁ מִן הַשָּׁמַיִם עַל שֶׁגִּנְבָתָה אֶת הָאָנוּ.
הַנוֹצוֹת לֹא תִשְׁרָנָה מִגּוֹפֶךָ כָּל עוֹד לֹא תִלָּךְ אֶל
צ' נ ג וְתִסָּפֵר לוֹ אֶת הָאֲמֶת וְתִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ שִׁיקָרָא
לָךְ בְּקוֹל „גִּנְבִּי“, לְמַצֵּן יִשְׁמְעוּ כָּל הָאֲנָשִׁים.

פֿשֿהקײַץ ונג מװשנױ, הָיָה מַלְא צַעֲרָה. הוּא לֹא
 רָצָה שִׁינױדע הַדָּבָר, כִּי גִנְבֵּי אֲנִי. אָף מַה לַּעֲשׂוֹת?
 וּבֹאִין פֿרֶרֶה הָלֶךְ אֶל צ'נג וְאָמַר לוֹ:
 – שְׁמַעֲנִי, יְדִידִי הַטּוֹב. בַּעַל לָהּ, כִּי גִנְבִּיתִי
 מִמֶּנּוּ אֲנִי וּבִקִּשְׁתִּי שֶׁתִּקְרָא לִּי בְּקוֹל „גִּנְבִּי“, לְמַעַן
 יִדְעוּ זֹאת כָּל הָאֲנָשִׁים.

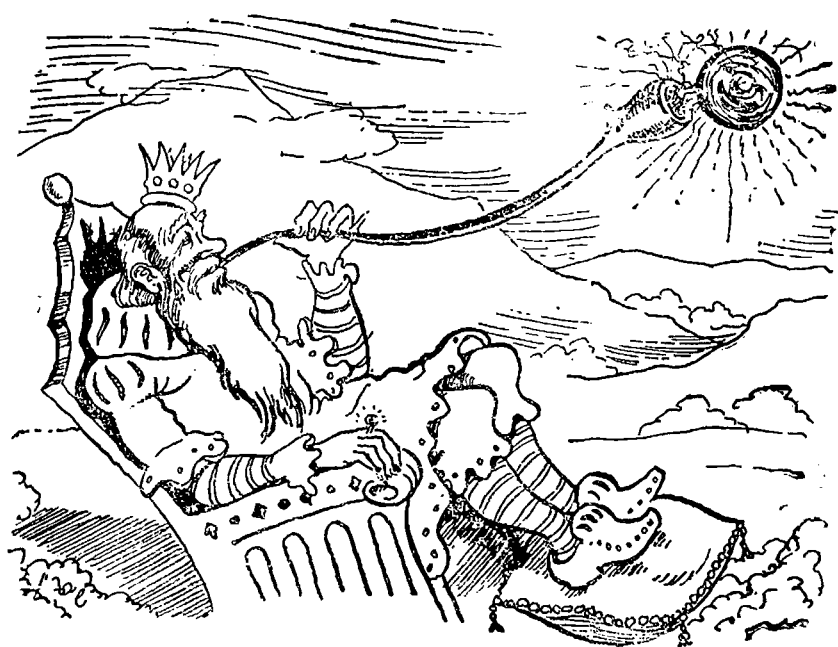
– סִס־סִס! – צִחֵק צ'נג – פֿיצֵד אִקְרָא לָהּ „גִּנְבִּי“?
 לְחַסֶּת אֲצִלִּי אֲנִי? וּבִכֵּן, מַה בְּכֶנּוּ. לֹא, חֲבִיבִי; לֹא
 אוֹכֵל לְכַבּוֹת אוֹתָהּ בְּשֵׁם גִּנְאִי כֵּנָה. מַעוֹדִי לֹא
 פִּנִּיתִי אָדָם בְּשֵׁם גִּנְאִי.

ונג חש שוב רְקִירוֹת חֲזָקוֹת. גְּדָמָה הָיָה לוֹ, כִּי הַנּוֹצִיּוֹת הוֹלְכוֹת וּמִתְאַרְכוֹת, הוֹלְכוֹת וּמִתְחַדְדוֹת. הוּא לֹא יָכַל לְשֹׂאת עוֹד אֶת הַבָּאֵב, וְהוּא נָפַל עַל בְּרָכָיו וּבְדָמְעוֹת בְּעֵינָיו פָּרַם אֶת כְּתָנָיו וְהִרְאָה לְצִנְג אֶת הַנּוֹצִיּוֹת הַדּוֹקְרוֹת שֶׁצָּמְחוּ עַל גּוּפוֹ.

כְּשֶׁרָאָה זֹאת צִנְג הַטּוֹב, קָרָא בְּקוֹל רָם וּבְפֶסֶד:
- גִּנְבִּי אִתָּהּ, נִנְגִי! גִּנְבִּי אִתָּהּ, נִנְגִי! גִּנְבִּי אִתָּהּ!...
וּמִיָּד נָשְׂרוּ הַנּוֹצִיּוֹת מִגּוּפוֹ. וְנִנְגִי קָם עַל רַגְלָיו וְהוֹדָה מִקְרֵב לֵב לְצִנְג הַטּוֹב וְהִשָּׁר. וּמֵאֵז הָיָה נִנְגִי לְאִישׁ תָּם וְיָשָׁר וְלֹא גִנְבִי עוֹד לְעוֹלָם.

הקמתו של אפר

היה הנה מלך.

ופעם הקריז המלך לאמר:

— כל מי שיספר לי בדיה פזאת, שאני אמר

לו, שאר בפיה, אתן לו חצי המלכות.

בא רועה אל המלך ואמר:

— אדוני המלך לעולם יחנה. קסבי, זכרוננו

לברכה. הנה שוט ארף כל קה, שהגיע צד השמים.

הנה קבי מניף פשוט ומלקה בו את הפוכבים.

— יתכן, — אמר המלך — ענין גדול באמתו
גם לסבי היתה מקטרת ארבה עד השמים.
ובשרצה לעשן. הגיש אותה לשמש והדליק אותה
באש שלה.

גבור הרועה והלך לדרך.

בא אל המלך חזט ואמר:

— סלח לי, אדוני המלך, כי אסרתי לבוא.
הייתי עסוק מאד. אתמול ירד גשם סוחף. סערה
היתה והברקים קרעו את השמים. הלכתי למקו
את הקרעים בשמים ולתפס אותם יחד.

— יפה עשית — השיב המלך — אף לא טובה
התפירה שלה. הנה נשארו עוד קרעים בשמים.
כי גם הבקר טפטה גשם.

הלך לו גם החזט.

והנה בא אקר עני ובדודו שק גדול.

— מה רצונך, אקרא? — שאל אותו המלך.

— הבטחת לי, אדוני המלך, כי תמלא את
שקי זהב, — ענה לו האקר — והנה באתי לקבל
את הזהב.

— אני הבטחתי לך שק זהב? — התרגז המלך —
שקר בפיך!

— אַם שְׁקֵר בָּפִי, מִן לִי אֶת הַמַּלְכוּת! —
 קְרָא הָאֶכֶר הַחֲכָם.
 וְבִהַל הַמֶּלֶךְ וְאָמַר:
 — לֹא, לֹא, אֱמֶת הֵם דְּבָרֶיהָ.
 — וְאִם אֱמֶת הֵם דְּבָרֶי, מַלֵּא אֶת שְׂקִי וְקִבְלוּ —
 צִנָּה לִי הָאֶכֶר.

סבא שואל חידות

לפנות צרב ישב סבא על יד הפית. באו וישבו
על ידו מיכה, דן, רות וגאלה.

פתח מיכה:

— סבא, חודה לנו חידות!

— טוב, — צנה סבא — אף מוכן אתה לצנות

הראשון?

— מוכן ומוכן! — קרא מיכה.

חשב סבא רגע ואמר אמר:

„א“ הוא חציו הראשון.

חציו השני הוא „רון“.

והוא עומד במסדרון.

שמע מיכה את מחידה, קמט את מצחו, הכניס

את אצבעו לתוף פיו ולא ידע לצנות. אף פתאם

קפץ בשמחה וקרא:

— מצאתיו זה מסאטא!

פרצו כל הילדים בצחוק גדול. נכלם מיכה

והתחיל לבכות.

אמר סבא:

— שמע, מיכה. החידה אינה קשה כלל וכלל.

חזר אחרי נאמר בהתקלה „א“ ובסוף „רון“.

סור מיכה אחרי סבא:

- א רון.

- הנה, - נחם אותו סבא - מצאתו!

- לא נכון! לא נכון! - קראה גאָלה -

הוא לא מצא. סבא אמר לו. ואני יודעת לקחת

סידות בעצמי. אין חידה שלא אבוע לקחתו

- אם כן בואי ואשאל אותה. - אמר אָלִיט

סבא -

פמה התחילה גאָלה.

עת שש שנים קלאו לה?

שקעה גאָלע בַּמחשבות. כרסמה אָת צפֿרגי
 אַצבעוֹתיה. אָךְ אָת פֿתרון החידה לֹא מָצְאָה.
 וְלֹא מָצְאָה אָת הפֿתרון אָךְ אֶחָד מִן הַיָּלָדִים. אָמַר
 סבא:

— הִיא חֲתֻמָּה בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית.
 ראוּ הַיָּלָדִים, כִּי הַחִידָה הַזֹּאת קְלָה מְאֹד.
 חֲתֻמָּהּ, שְׁלֹא יָדְעוּ לִפְתֹּר אוֹתָהּ.